

The year 2020 began as a metaphoric drought where many a source of entertainment and togetherness ran dry in the face of the global pandemic. Megha is a hailstorm of creativity, powerful expression and diverse talent that enables us to enter the post-pandemic era with optimism and confidence. In short, Megha is the aesthetic rain that rejuvenates the mindset of the community.

In a context where everyone was forced into solitude, the sentiments in these literary works became strong yet invisible links that connect disparate emotions, experiences and lived realities of individuals. When compiled together, this book gives visibility to a myriad of experience and helps to bridge the gaps in communication and interaction imposed by the COVID 19 pandemic. It also reflects a time when each writer could focus on finding an outlet for his/her creativity. As it is a collection of creative writings in Sinhala, Tamil and English by KDU staff and students, Megha invites a wider readership and stands a symbol of a timely and fruitful initiative by the Department of Languages, KDU.

Megha: (In)visible lines of creativity

MEGHA

(In)visible lines of creativity
in trilingual expression

ISBN 978-624-5574-02-5



KDU
STAFF &
STUDENTS



Staff and Students of
General Sir John Kotelawala Defence University

Creative Writing Project
by
General Sir John Kotelawala Defence
University – 2020

*Expressions of Creative Imagination
during COVID-19 Pandemic*

MEGHA

(In)visible lines of creativity in trilingual expression

General Sir John Kotelawala Defence University
Kandawala Road
Ratmalana 10390
Sri Lanka
www.kdu.ac.lk

This book contains creative writings of poetry, short stories, essays and plays by KDU students and staff during the nationwide lockdown in 2020. Responsibility of authenticity is borne by respective authors. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form, without prior permission of General Sir John Kotelawala Defence University, Ratmalana, Sri Lanka.

Concept by

Mr. W.A.A.K. Amaratunga

Compiled by

Ms. B.D.K. Anandawansa

Editors

Ms. B.D.K. Anandawansa

Mr. W.A.A.K. Amaratunga

Ms. D.D.L. Willarachchi

Mr. D.S.C.D.P. Gunasekara

Book layout

Ms. B.D.K. Anandawansa

Mr. K.G.N.D. Mudannayake (D/MTS/19/0042)

Illustrations

Ms. D.D.L. Willarachchi

Cover design (Designed by Freepik)

Ms. N. Azmy (ENG/17/116)

Published by

General Sir John Kotelawala Defence University

Kandawala Road

Ratmalana 10390

Sri Lanka

Tel : +94 11 2632068

E-mail : kdudefence@kdu.ac.lk

Website : www.kdu.ac.lk

Published on 30th December 2020

PANEL HEADS AND MEMBERS

Poetry Panel- Head

Ms. D.D.L. Willarachchi

Panel Members

Mr. W.A.A.K. Amaratunga

Ms. B.D.K. Anandawansa

Short Story Panel- Head

Ms. B.D.K. Anandawansa

Panel Members

Mrs. M.T.N. Wijetunge

Ms. D.D.L. Willarachchi

Mrs. N.D. Ranasinghe

Essay & Short Play Panel- Head

Mr. W.A.A.K. Amaratunga

Panel Members

Lt. Col. A.U. Kuruppu

Mrs. M.T.N. Wijetunge

Mrs. T.D. Kothalawala

Tamil Entry Adjudicator

Mr. A.H.M.S. Sharic

MESSAGE FROM THE VICE CHANCELLOR – GENERAL SIR JOHN KOTELAWALA DEFENCE UNIVERSITY

It is with great pleasure that I write this congratulatory message to the KDU publication, *Megha: (In)visible lines of creativity in trilingual expression*, which is an outcome of a creative writing project launched by the Department of Languages of the Faculty of Management, Social Sciences and Humanities of KDU, during the time of the first attack of COVID-19 pandemic in Sri Lanka.

When the whole country was shocked by the Corona pandemic, which made its way to our land, most organizations and people withdrew themselves into a shell. Yet, we at KDU did our best in whatever possible way to assist the government, health authorities and security forces involved in encountering the pandemic by creating helpful products and tools, and by providing health services wherever possible to boost the stamina of those in the forefront fighting the pandemic, and both staff and students of several Faculties such as Engineering and Medicine were involved in those activities.

The creative writing entries in this book written in trilingual media speak of the importance of the silent effort made by the Department of Languages. The effort has been significant in several ways: First, it has provided a path for our students and staff to divert their minds from negative thoughts of hopelessness through a different engagement, secondly it has given them an opportunity to discover their hidden talents in creative writing, and thirdly it has made a contribution to the field of literature with imaginative pieces of writing that discuss and portray human problems with new insights.

So, I make this an opportunity to appreciate the effort of every student and staff member who submitted entries for the competition representing all Faculties of KDU, and I congratulate those who won places in the competition as well as those whose entries have been shortlisted for this publication.

Finally, let me appreciate the effort made by the Dean of the Faculty, Head of the Department of Languages, the Editors and all others who have helped this effort in different ways. I wish that this initiative would continue as an annual event so that there would be similar publications annually.

MILINDA PEIRIS RWP RSP VSV USP ndc psc MPhil (Ind)
Major General
Vice Chancellor

MESSAGE FROM THE DEAN, FACULTY OF MANAGEMENT, SOCIAL SCIENCES & HUMANITIES

The COVID-19 pandemic marked a paradigm-shift in the 21st century. It has irrevocably shaken the public psyche all over the world, and has challenged the world order in a decisive manner, compelling people and nations to rethink their way forward in all aspects of life. The first attack of the pandemic on Sri Lanka in March 2020 came as a shock that instigated us to live in fear under the overarching gloom caused by an unseen enemy.

In this backdrop, the idea of a creative writing competition at General Sir John Kotelawala Defence University (KDU) crossed my mind when reflecting on what we could do while being in virtual prisons. Having been poised by the encouraging approval of the Vice Chancellor and assisted by the staff of the Department of Languages, we launched the project in April 2020 by making an open request from all KDU students and staff to submit poems, essays, short stories and play scripts in any of the three languages. The result was very positive and we received 52 poetry entries, 14 short stories, 16 essays and 02 play scripts adding up to 84 entries altogether.

Megha is the outcome of the project, and it contains the winning and shortlisted entries. In hindsight, we are humbly proud of being able to create an environment to awaken the latent talents of our students and staff of all Faculties, and we sincerely believe that this publication would be an impetus for furtherance of their literary creativity through which they will make a positive contribution to humanity.

Finally, I consider it my duty to express my gratitude to the Vice Chancellor of KDU, Major General Milinda Peiris for his prompt approval for this project and for constant encouragement given at all times. I thank Dr. Namali Sirisoma for her assistance during her Deanship and all staff of the Department of Languages headed by Ms. Nalinika Rajapakse for their contributions. I appreciate the panel of

judges and the editorial board for all the hard work, especially Ms. Krishanthi Anandawansa for her continuous dedication and hard work throughout the project to culminate with this publication, to Ms. Lakshani Willarachchi for her creative contributions and to Mr. Champika Gunasekara for editing the Sinhalese entries.

Every dark cloud has a silver lining, and *Megha* is a positive outcome of the otherwise negative pandemic. Let *Megha* contribute, in its small way, to revive the literary canons of the pristine past submerged in the busy mechanical life patterns of the postmodern man.

W.A.A. KITHSIRI AMARATUNGA

Dean- Faculty of Management, Social Sciences & Humanities

CONTENTS

PANEL HEADS AND MEMBERS	iv
MESSAGE FROM THE VICE CHANCELLOR – GENERAL SIR JOHN KOTELAWALA DEFENCE UNIVERSITY.....	v
MESSAGE FROM THE DEAN, FACULTY OF MANAGEMENT, SOCIAL SCIENCES & HUMANITIES.....	vii
CONTENTS.....	ix
POETRY.....	1
Student winners (English)	2
12 Years Apart.....	2
Nature's Payback.....	3
Colours of Change	5
Student winners (Sinhala)	7
වෙසක් දා	7
නොනාරි ඇයන් ගැහැනියක්.....	8
චාරිටුවේදී.....	9
Staff winners.....	11
(නො)දුටු දුක නොහොත් 'සොයන්න! චරිතාපදානය'	11
ඇය	13
The Piano Player	14
Winners (Tamil)	15
කොරොනා.....	15
அவர்கள்.....	16
அன்பு பொங்க வேண்டும்.....	18
English shortlisted winners	19
The Carmelized Fornication.....	20
I am a Maze Runner	21
In The Core of Your Heart ♡.....	22
A Petition.....	23

Matters of the Heart & Mind	25
The Break.....	26
Oh Privileged One!	28

Sinhala shortlisted winners29

අනිමි පෙම.....	30
ඊ මනාලි.....	31
සුජාත.....	32
පියෙකුගේ හමාර බණවරය හමි.....	33
පිටුවහල් කල සත්‍යය	35
ජයගනිමු තුන්බියම එක් වී මිනිස්කම පෙරමුණෙහි රඳවා.....	36

Tamil shortlisted winners.....37

කොරොනා வைரஸ்	38
என் கிராமத்தின் ஓவியம்	39
விதி வரையும் கோடுகள்	40
நட்பு.....	42

SHORT STORIES43

Student winners (English)	44
Destiny	44
A Doctor and a Ghost	49
The Six Hours	60
Student winners (Sinhala)	69
ලොකු මැණිකේ.....	69
නුල් බෝලෙ.....	76
හංඪී.....	82

English shortlisted winners92

Meow Meow	93
A Beggar's Diary in the Time of Corona.....	96
Lost	102
Service.....	105

Sinhala shortlisted winner	110
මගේ අයිතියා	111
Tamil shortlisted winner	115
நிஜங்களைத் தேடும் மனித நிழல்கள்	116
ESSAYS	119
Student winners (English)	120
Coronavirus; The Ace to Heal Weeping	120
COVID-19, a Wakeup Call?	123
Good Health is not Something We Can Buy. However, It Can Be an Extremely Valuable Savings Account and IoT Will Provide an Extra Amount of Interest to Your Savings Account	127
Student winners (Sinhala)	132
ඔවුහු	132
රැල්ලක් ආපස්සට	135
ඵන, බලන..... ලොවටම ඵකකි !	139
English shortlisted winners	142
Not Everybody Lives	143
Every Cloud Has a Silver Lining and Every True Herd Has a Black Sheep	146
Humanity- The Dying Rose	148
A World on Pause – A Family on the Go... ..	151
Sinhala shortlisted winners	154
මිලිටරිය දෙස සිවිල් අසකින්.....	155
අපගේ මුරදේවනාවෝ !	159
නිහඬ ආද්‍රෝනාවේ දෝංකාරය.....	163
Tamil shortlisted winner	167
மணிமேகலை எனும் தமிழ்க் காப்பியத்தில் பௌத்த தத்துவமும் அறமும்.....	168

PLAY SCRIPTS	173
Student winners	174
(අ)මහන (නී)රස	174
අපේකම.....	182

POETRY



12 Years Apart

Mouth dry, head throbs
Stale breath-fogged visor,
A human onion of protective clothing
Cascade of sweat pooling at my feet
Slipping more than stepping, tripping more than walking
The scorching Colombo pavement pricking at my soles
I catch myself in a car window, reflected like a warped fluorescent
astronaut
My thermometer up, aimed at scared heads
Men, women, children
Which one is sick?
A memory stirs in my mind:
Heart pounds, head spins
Voices scream inside my head and out
The stinging rain needling into my torso
while waist deep I stand,
in mud, blood, salt and the sea
deafened by gunfire, blinded by explosions;
Mute incomprehension of the abundance of death
Fighting to tread light, struggling to stay afloat
The Nandhikadal lagoon clutches at my boots
Is it rain? Is it sweat?
Or are they just my tears making my eyes blurry?
My gun cocked, aimed at scared faces:
Men, women, children
Which one's a terrorist and which one isn't?

M.I.A. Perera

D/MBBS/15B/0065

FOM



Nature's Payback



Vast are the wonderful joys in our lives
Lives spent collecting, like bees in a hive
Nothing virtuous, but of power and gold
Where are the riches, when these lives are gone?

Destroying nature, throughout the years
Mother earth left weeping cold tears
Oh! The mockery we have faced
For nature's payback was just in days.



No color, no race, no gender, no age
An enemy without purpose, but is at rampage
Only constant is change, from birth to death
The law of nature, leaving us all in vain.

Lustful attachments are biting the dust
Ones filled with love, enjoying the sun
Customs and traditions which were led astray
Are now being practiced to live another day.

The 'greatest' of nations being 'trumped' in dismay
By a foe so small, they overlooked instead
But one small nation surrounded by the sea
Defeated all odds when the time came to be.

Guarded by the bravest, armed with their hearts
Treated by the selfless, against nature's darts
Where the lives of others, mattered more than their own
'Tis the land of the lions, to their blood and bone.

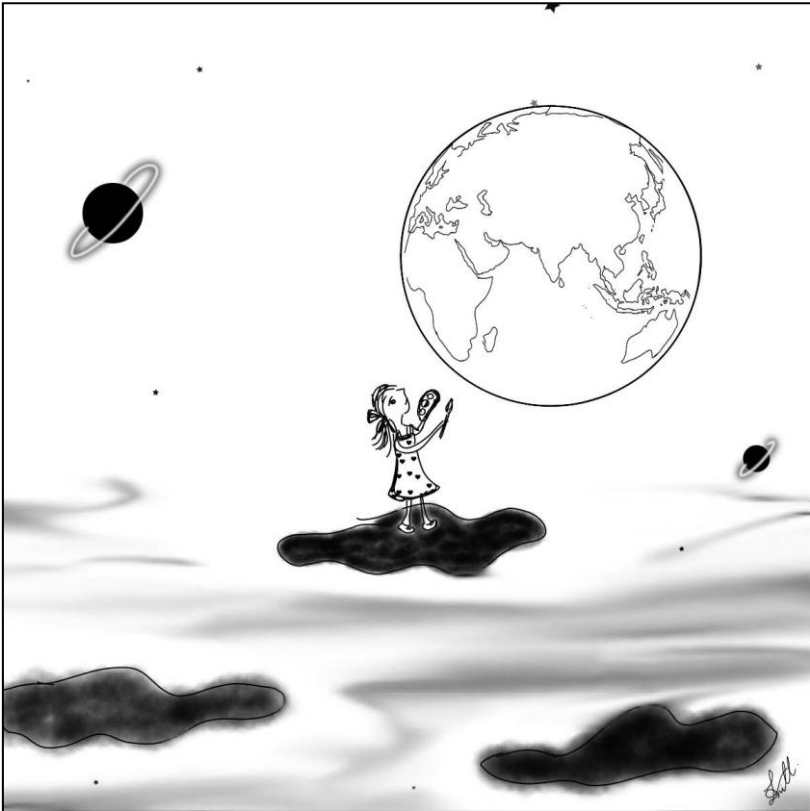
W. R. U. Fernando
D/ENG/19/0068/ME
FOE



Colours of Change



If the world is a canvas,
you and I, are the colours to it.
Our thoughts, actions and words,
colours this bare stretch of white.



The world comes to a deafening standstill.
A swirl of murky greens, darkest blacks and
the brightest of burning reds stare back at me from the canvas.
From the depth of the swirl, Mother Earth screams in pain.
Her air putrid with chemicals,
her agonized oceans drowning in waste,
her melting glaciers scream frantically,
her trees, slain by humans, tumble helplessly.
This dark swirl – a burning song of fire and ice.
Blotched by the darkness of our cruelty,
the burning amber of our impatience and
the murkiest shades of our destructive thoughts.

Change is integral.
Change from murky greens to rejuvenating greens,
change from the amber of impatience to violets of love and empathy.
The swirl needs colours of change.
Our population has dwindled.
Our lives confined to our homes.
We now care more, look around more, appreciate and love more.

It is time to rethink, to rethink,
The colours we must add to the world.

Minoan Gamage
D/LLB/19/0057
FOL



වෙසක් දා

පටාවාරා රාමුකල අතක් පොඩි	දියේ සැඩ මත ගසා යන දරු සෙනෙහෙ දැක එළි සියක් අතරේ වරල කඩ කඩ පාන දරු කොපුලක් මතේ ලාගෙන ඇස් අයාගෙන තොරණේ හැඩ මුදුලකට ටිකටි කැඩුවා පටාවාරා ඊසි නොවනු	දැක දුක දැක දැක දැක දැක
පන්සලේ පලස සාධුකාරය කොසොල්	කවි මඩුව ළඟ සිය දහස් සව ධර්මය ළඟටම තෙරුන් වැඩියා රෝදු හතරක සැප දොහොත් මුදුනින් පැය තුනක ධර්මයට පුරයට ගිම් දහස් ගම් වැඩිය හැටි සිහිවුනා පා	අසන්නට පහසුවට ගෙව්වට පිට
පන්සලට ගෙදර සජීවී "දවල්"	යා ගන්න අත්පා වාරු හැනි වී අටසිල් ගන්න අලුයම රූප පෙට්ටිය සෙමෙන් බණ දහම් අස්සේ සෝය කරියක රූප දානට පොලොස් රසයට සෝය හඳුපං"	ආත්තම්මා දැම්මා දැම්මා ආත්තම්මා
උණ හංදියේ දැන් "හැපි වෙසක් යූ ධූ"	පතුරු සවි කොල ගොඩේ කොලු පැටවි කුඩුව හඳුනවා කරදන්ඩ උස රැල මහා දන්සල උයනවා එක්කර සාධු දුන් අම්මලා අඳු පරපුයේ වැඩි පුතේ යවනවා කෙටි කර පණිවිඩය	දැක දැක දැක දැක
හේතුවෙන් හිතේ අවිදු, පත	එල හට ගනි අත් හරිමු දේවෝ, කර්ම තැනවුම පරම අර්ථය අතිධර්මයේ පළමු සස්කර, මහස, රූපය පෙලට හැනි කර දමන පොතේ ධර්මය සමත් වී දැරුවෙන් ලැබුනද	වාදය ජේදය සුපදය විමුක්තිය

බොහෝ තැන්හි අප වරද්දාගෙන ඇත, මේ නිර්මල බුද්ධ දර්ශනය නැවතත් පිබිදිය යුතුම කාලයයි.. බොද්ධ ලේඛකයන් උපහුන් වත් ඒ පිනෙහි අවැඩක් නොකර ගන්නට සුප්‍රතිපදාව අවබෝධ කල යුතුම කාලයයි.. පුර්වයෙන් ඔවුනට නිවැරදි ආධ්‍යාත්මය ලබා දිය යුතුමය. එතකින් ඔවුනු නිවැරදි මාර්ගය තනිවම සොයා යනු ඇත.

Tharindu Athapaththu
D/IT/18/0059
FOC

නොනාරි ඇයන් ගැහැනියක්



වනේ වස්සුනු නෙතේ රසදුන්
 නොලේ නා රත තවරන්ත ඇති
 ඉනේ දියපට තනේ තනපට
 ඇගේ නිරුවත මකවන්න ඇති
 කාල වරලස ඡාවි කලණය
 තරණ ඇගෙ ගත ඔපලන්න ඇති
 ඇගේ පීචිත හිතේ මීචිත
 මම මගේ යැයි ලනැවෙන්න ඇති

වනේ සිනහව ගතේ සවිහැඩ
 ඇට සහකරු ලැබදෙන්න ඇති
 ඇකේ දුරුවන් උකුලෙ නලවන්
 තනේ ලේ කිරි කරදෙන්න ඇති
 ලොවට සඟවන් හිත කඩාගෙන
 ඇගේ පටකය මැලවෙන්න ඇති
 අහෝ දුරක ස්වාමි සෙනෙහස
 ඇගේ දිවියෙන් අත්හැරෙන්නැති

මම මගේ යැයි දෙයක් ලොව හැන
 අහිත බව හිතරම දැනෙන්නැති
 හිතර සඟවන් ලොවට නොවසන්
 තන නොසඟවා කපන්නට ඇති
 කුමක් සඟවන් කොහිද හැඩයක්
 පිරිමි සිරුරක් ඇතිවෙන්න ඇති
 හිරි කොහිද දැන් ලොවට නොරහස්
 අඟ පසඟ ඇගෙ සඟවන්න හැති

Tharindu Athapaththu
D/IT/18/0059
FOC



වාරිටුවේදී



මේ අහන්න පොඩ්ඩක් මම
ඉගෙන ගන්න ඩොක්ට කෙනෙක්
අසනීපය මට කියන්න
නමයි ගමයි කියල ටිකක්

“උදේ ඉඳන් කතා කරා
සර් වගේ ගොඩක් දෙනෙක්
සකුන්නලා පොළොන්නරුවේ
වයස මගේ දහනවයක්”

මහන්නයෝ මම සර්වන්ට්
ටවුමේ ලොකු ගේක
උයල පිහල රෙදි හෝදල
වැඩ කරනවා හේක
උදේ ඉඳන් රැ වෙනකම්
මහන්සි උන දාක
ලිස්ස වැටිල ඔලුව වැදුන
තැල්ම මෙන්න මේක.

ඉගෙන ගන්න හැමදාකම
යද්දී වාරිටුවට
දෙවනි ඇදේ ඇඳ ඉන්නව
හරිම උපාරුවට
ගුඩි මෝනින් සර් කියල
පුංචි හිනාවකට
ඉඩ දුන්නේ ඇයිද මෙහෙම
නොකී කතාවකට

වාරිටුවේ කොහේ කොතැන
හිරියන් මම කොහොම
ඇයිද මෙහෙම බලන් ඉන්නෙ
මෙව්වර මන් දෙසම
දිනක් දෙකක් බලා ඉද්දී
කවුද හිතුවෙ මෙහෙම
මෙව්වර මේ කොල්ලො ඉද්දී
හිත ගියාද මටම

පෙර කරුමෙට පොඩි වයසෙම
වින්දට දුක් කන්ද
කෙල්ලට ඇති හින ගොඩක්
රහසෙම පොදි බැන්ද
මුවැන්නියේ මිරිඟුකට
නොවටියි පහ කෙන්න
පුංචි හිනට මෙහෙව් දෙයක්
තේරෙන්නේ නැද්ද

ටිකටි කපල ගෙදර යන්න
ලැස්ති උන ඇට
ඕන උනා දෙන්නට එක
කොලයක් සුදු පාට
කුරුටු ගාපු ඇකුරු වලින්
නැතුවත් හැඩ පාට
හිතේ තිබුණු දේ වෙන්නැති
ලියා තිබුණ මේම

ලස්සන සුදු නෝන කෙනෙක්
සර් බැඳපු දාට
ලස්සන පොඩි පැටව් ටිකක්
හදා ගත්තු දාට
ලස්සන ලොකු ගෙයක් හදල
පදිංචි උන දාට
මතක ඇතුව ගෙදර වැඩට
ගෙන න ගන්න මාව

**T.A.U.D. Perera
O/C 4808 (Int 33)
FOM**



(නො)දුටු දක නොහොත් 'සොයන්! වර්තාපදානය'

පෙර වදන - ස්වයං වර්තාපදානය

අම්මා	හංගි පොඩි මල්ලි ගමට	වෙලා
පෙම්මා	ලබති මවුගේ තුරුලටම	වෙලා
ගත්මා	මුදල දාඩිය හා තෙත්ම	වෙලා
දන් මා	නිසා උන්ගේ මුව ඵලිය	වෙලා

පසුව	අපේ පිය උතුමන්ගේ	වියොවෙන්
විසුව	මනා ලෙස දිවි සරියක්	කෙරුමෙන්
පිදිය	මලින් පහනින් දිව රැ	හැඟුමෙන්
මෙදුව	දිවා රැ නොබලා	වෙහෙසීමෙන්

උන්	උන් වසර ගහනින් මුහුකුරා	ගියේ
දන්	හැම ශිල්ප පමණයි උන් රැගෙන	ගියේ
වින්	කල වයස රන් මුදුවක් සොයා	ගියේ
මන්	විතරම ද? සොහොයුරු කැළ අතර	ගියේ

පසු වදන - වර්තාපදානය

සඳුට	තනි නැතිලු තරු පොකුරු ලග	හන්දා
ඉරට	දක නැතිලු තේජස් වැඩි	හන්දා
මලට	කම් නැතිලු නිරතුරු හැඩ	හන්දා
අැයට	සැප නැතිලු දුප්පත් වුන	හන්දා

බාලේ	නිබුණ මුව හසරැලි අද	නැකුවා
ආලේ	නිබෙන උත්තම ගුණ රැස	නැකුවා
දේසේ	හොඳ උනත් කාලේ ගුණ	නැකුවා
අැලේ	නිබුණ වටිනාකම අද	නැකුවා

KDU Staff and Students

දිදුලන	දිගු වරල පා දක්වා	වුවා
බබලන	දෙනෙත් නිල්මිණි රූ අඩු	වුවා
ඇවිදින	දෙපයෙ මිරිවැඩියත් නැති	වුවා
දෙවගන	වගෙයි ගුණ රුව නම් වැඩි	වුවා
කාසිය	ලොකුයි අද කාලේ පෙරට	වඩා
වාසිය	සොයයි සැම විට ගති ගුණට	වඩා
දාසිය	වගෙයි මෙහෙවර කළ උසට	වඩා
නෂසිය	සිටිය මුත් නැත ඇගෙ දුකට	හඩා
වරදක්	නැති වුනත් ඇය'නිත් අනුන්	හට
සැපතක්	නොවූයේ කිමිදැයි ඇසුව	විට
පැනයක්	නැගේ එකවර මගෙ සිත	අගට
කෙලෙසට	වැලකේද කම් එල රිසි	කලට
ලෝසත්	සැමට ඇය දන්නා මහඟු	වැකි
බෝසත්	ලෙසින් කල යුතු දේ කරනු	රිසි
පේවත්	සමාදන් කර සිත දැහැන්	නිමි
සේසත්	සෙමෙර වාමර සුව නොසොය	සකි
කුමට	කවර සැප මා යළි	සොයන්නෙ ද?
සිතට	සහන දක් දී කල්	මරන්නෙ ද?
කුමට	මිරිගුවක දිය යළි	සොයන්නෙ ද?
සතට	නිමි සසරෙ තව තව	සරන්නෙ ද?

Vasuki Uttara Jayasinghe
Staff
FMSH



අයුරු



කුසුමක් සුළඟක් වැස්සක් අම්මා	වගේ හඳුවන සුවඳින් වගේ ගිමහට සිසිලක් වගේ දුරු කතරම තෙත් නුඹයි මගෙ දුරු පහ මෙන්	පුරනා ගෙනෙනා කරනා රකිනා..
දක කඳුල ම නොනිඳු කැපවූ	තුළ කිමිඳෙමින් දක සතුටක් හරව හරවා සිනහව නින්ද තරවටු කරමින් මව් නුඹයි දුරු පෙම රජ	කරවා පුරවා හරවා කරවා....
වසලා හැරලා දුරලා දෙවගන	හඳ පියන් නොලබා යස මන අගුලු මව් පෙම දුන් විඩා හඳ තුළ ප්‍රේමය නුඹයි මගෙ දුරු මට නිලිණ	ඉසුරු මියුරු වැපිරූ කෙරූ....

Asela Gunsekera
Staff
FOC

The Piano Player



Fingers flew over the coloured keys,
Tunes flying,
Mesmerising the audience.
Calmness enveloped me,
As I watched the hands,
Hypnotised,
In meditation, perhaps.
My mind strolled down the memory lane,
Thoughts gushed,
Yet, very serenely.
This was the cure I needed today.
Beautiful tunes,
Penetrating my mind,
Easing my heart
And calming my soul.

Bhagya Senaratne
Staff
FDSS



கொரோனா

Winners
(Tamil)

1

பெருஞ் சீன தேசத்தினாங்கே உலகப்புலமையில் பழமையான பெருமைசேர் வுஹான் எனும் பெருமாநகரின் நுண்புலத்தில் கருவாகி உருவாகி உருமாறி தரணியதை இக்காலம் காலனாகி அழித்துவரும் கண்ணற்ற கொரோனா

மார்தட்டி விரல் நீட்டி மற்றவரை அதட்டி உலகத்தில் யார் கிட்ட வந்தாலும் நான் பணிய மாட்டேனென்று சூழரைத்து போரிட்டு அடக்குவேன் என்ற டொனால்ட் ட்ரம்பையும் இன்று ஊர்விட்டு அனுப்பியது இந்த உயிர்கொல்லி கொரோனா

ஊனின்றி உறக்கமின்றி தாம் உல்லாசமாக வாழ்வதற்கு நேரமின்றி உழைத்து நித்தம் தவங்கிடந்து பாரில் ஈரேழுபரம் பரைக்கும் உழைக்கவென திடமாக இருந்தவனை மீழாமல் முடக்கியது மிகக்கடிய கொரோனா

உனக்கொரு நோயென்றால் அனுமனைப்போல் பறந்து அளப்பரிய சஞ்சீவியை அப்படியே தான் கொணர்ந்து உனக்கு தளப்பமிலா மருந்தளிப்பேன் என்றவனை இப்போ மறக்க வைத்த இக்கொடிய மனிதகொல்லி கொரோனா

காலையிலே யெழுந்து கதறியே வெளிக்கிட்டு எந்நாளும் பாட சாலைக்கு பறந்தடித்து பாங்குடன் சென்ற பிள்ளையை மூலையிலே முடங்க வைத்து மொக்கனாக்கி பரம்பரைக்கு உலைவைக்க வந்து சேர்ந்த ஊதாரிக் கொரோனா

வருவிருந்து பார்த்திருந்து நாங்கள் வாழ்த்தி உணவுண்டு இரவுபகல் பாராமல் ஏற்றமிகு உறவு கொண்டு தேனியாய் ஒன்றாக வாழ்ந்த ஒற்றுமையான உறவுகளுக்கு இப்போ ஒரு மீட்டர் இடைவெளியை உவர்ந்தளித்த கொரோனா

ஆகாயத்தில் ஆராய்ச்சி அந்தரத்தில் தொங்கும் புலம் பாதாளத்தில் நகரம் இன்னும் பலபல கண்டுபிடிப்பு என்று சாலச் சிறந்த விஞ்ஞானம் இன்று தன்னிலாமையினால் வாழப் பழகிக்கொள் என்கிறதுகொரோனாவுடன்

V. Alagaratnam

Staff

Library

அவர்கள்



நான் என்னும் அகந்தை என்றும்
நல்லவர் பக்கம் செல்லா
தேன் எனும் மொழியால், நேர்மை
செயலினால் அன்னார் என்றும்
வான் உயர் புகழை எய்தி
வாழ்ந்திடல் உண்மை, அன்பு
தான்அவர் சொத்தாம்.மண்ணில்
தனக்கென எதுவும் கொள்ளார்

பிறவியை எடுத்த நோக்கம்
பிறருக்கு உதவு தற்காய்
உறவினர் பகைவர் என்று
நெஞ்சினை எரித்தி டாது
அறவழி நிற்கும் சான்றோர்
அழிந்திடா தென்றும் வாழ்வார்

அன்னவர் எதிரில் நின்றால்
அதுஒரு கணமென் றாலும்
உண்மையின் ஒளியை காண்போம்
உள்ளத்தில் அமைதி கொள்வோம்
மண்ணிலோ அவர்களால் தான்
மற்றவர் உயிர்வாழ் கின்றார்
என்னதான் இருந்த போதும்
இவர்களுக் கீடுண் டாமோ

பணமது படைத்த போதும்
பதவியில் உயர்ந்த போதும்
இனசனம் நிறைந்த போதும்
ஈடிலாப் புகழின் போதும்
குணமது மாறி டாது
குன்றென உயர்ந்து நிற்கும்



அணையாத விளக்காம் அந்த
அன்புள்ளோர் என்றும் வாழ்க
கோபமே அறியார். வாழ்வில்
கொடுமையின் நிழலே காணார்
பாபமாம் செயல்கள் அன்னார்
பக்கத்தில் வரவே அஞ்சும்
சாவது வந்த போதும்
சத்தியம் காப்போர் இந்தப்
புவினில் நிறைதல் வேண்டும்
புன்மைகள் அழிய வேண்டும்

M. Bawatharani
D/LLB/20/0004
FOL

அன்பு பொங்க வேண்டும்



அன்பு பொங்க வேண்டும்-இங்கே
அமைதி தங்க வேண்டும்
சுயநலம் மிரண்டு ஓட, தொல்லைகள் மறைந்து போக
பயம் அழிந்து மக்கள் எல்லாம் பண்புடன் இணைந்து வாழ
அன்பு பொங்க வேண்டும்-இங்கே
அமைதி தங்க வேண்டும்

சாந்தி ஓங்க வேண்டும்-உயர்
தர்மம் என்றும் வேண்டும்
பட்டதெல்லாம் போதும் என்று பாதியாய் இளைத்துத்துன்பக்
கட்டினுள் ஓடுங்கி உள்ளோர் கவலைகள் மறைந்து போகச்
சாந்தி ஓங்க வேண்டும்-உயர்
தர்மம் என்றும் வேண்டும்

நீதி வாழ வேண்டும்-சத்ய
நெறி தழைக்க வேண்டும்
நான்எனது என்ற போக்கு நலிந்து வீழ, நன்மை செய்யும்
நாம்எமது என்ற எண்ணம் நாளும் நிலைத்து நிற்க
நீதி வாழ வேண்டும்-சத்ய
நெறி தழைக்க வேண்டும்

சோகம் ஓட வேண்டும்-மக்கள்
சுமைகள் மாற வேண்டும்.
துன்பம்என்ற வார்தை மாளத் துவண்டவர் எழுந்து நின்று
இன்பம் இன்பம் என்று சொல்லி இதயகீதம் பாட இங்கு
சோகம் ஓட வேண்டும்-
சுமைகள் மாற வேண்டும்

M. Bawatharani

D/LLB/20/0004

FOL

*English shortlisted
winners*

The Carmelyzed Fornication

I, embrace the warmth of love
Amidst a bright night with no moon
Hearken to the song of smiley rain drops
Through the fumes of my blunt

The drizzling rain droplets
Blushing with lustrous emotions
Canoodle the tree tops and
Enfold the earth

Insane flora intones love symphonies
For the baby blossoms,
Conceived with affection
To the love epistle of rain

Me, yearned for love
Through the isolated quarantine
Now kissing the lustrous nature
Biting the lips of rain

The endless intense climax under
Warm exhaust and cold breeze
Whispers slowly,
It's the Immortal endearment

R.W.P.M.M.S. Rajapaksha

DS/LLB/18/0065

FOL



I am a Maze Runner

A universal contest!
Millions of competitors from
thousands of nations from
hundreds of countries
are in the game.
From the womb to the tomb
all are running seeking the way out.
The Maze is grey
dark and shabby;
hard to find a light...
Around the clock
The Maze changes.
You have to find a new way.
Multiples of different directions
Diversity of selecting patterns
Plenty of cycles
Varieties of choices
Mistakes to the Square of Infinity
come along the way.
Sense the smell of your destiny
I have chosen my way.
But still, I AM A MAZE RUNNER...
seeking the way out.

H. E. Hansamali
D/ENG/19/0016/ET
FOE

In The Core of Your Heart ♡

I did know from the beginning
that I would make the ending
The saddest thing about my regret
is I can't forgive and you can't forget

You helped me to stitch back my heart
Showed me the way for a brand new start
Never did you want to see me cry
But I never kept your eyes dry

You brought me all the brightness
and filled my life with happiness
In return I gave you endless pain
and you lost your hopes in vain

Breaking your heart into tiniest pieces
I robbed you of your smile and happiness
though the scars I made will last forever
I know you wanted me to leave you never

I had solid reason to leave, I believe
which you didn't want to believe
But I know in the core of your heart
I still own one small part.....

J.M.H.C. Jayamanne

D/MLS/18/0023

FAHS



A Petition.....

An enemy
Invisible.....
An attacker
Powerful.....
Where do the battalions hide?
Why did the massacrings weapons malfunction?
Why are the boasting World Powers so silent?
The enemy
brutally unleashed on the earth.....
not blood nor wounded soldier.....
But
thousands of cadavers.....
without a prior death warning.....
No matter who....
of whom.....
No allied powers
against him.....
Neither NGO nor any Human Rights Committee.....
Only way
Is.....
A Petition.....
To God and The Nature.....
No alibis on us.....
for being insane on
materialistic world and power.....
Though you punish
our common enemy.....
What our eternal hope
is to stop him.....
Not to compensate us.....
However the enemy
taught us.....
two Precious Lessons

'Love Nature'
'Embrace Humanity'
WE.....
Hereby sign the Petition.....
with
'animals, countries, celebrities,
politicians, commoners, the rich,
the poor, beggars, priests, soldiers.....
and Whole World.....'
Hope your justice
to make us not cry furthermore.....
as our ancestors did on Hiroshima.....
Nagasaki.....
Mercy on Wuhan.....
Mercy on Lombardi.....
WE.....
patiently await.....
your mercy

From Holy Jurisdiction.....

A.P. Tharuka
DS/LLB/18/0037

FOL



Matters of the Heart & Mind

The mind, has many visages
Mostly, an ardent advocate of logic and reason
Sometimes, overwhelmed by emotion
Seldom, a blank slate

The heart is a vessel governed by emotion
An abundance or a minuscule amount thereof
The stark difference between the kind and the wicked

The heart and mind lie in constant battle
One trying to supersede the other
The continuous collision, a source of great distress

True serenity lies in equilibrium
A state in which they both co-exist
One complimenting the other
No more, no less

D. A. N. Somanader
D/MBBS/15D/0056
FOM

The Break

He ran and ran and ran and ran
My dear you need to take a break
Whispered she softly to the tired-looking man
He didn't want to listen for God's sake

I'm not tired he said out loud
Yes you are and so am I
She said solemnly, knowing his fraud
Sorry to do this but soon you'll know why

All of a sudden he wasn't allowed to be free
Not anymore
There was an invisible barrier
Controlling his life, no one could see
Wasn't expecting a move so scarier

He stayed, rested,
learned new ways of being
He listened to himself more deeply
Found hidden toxic wounds
He has never seen
"Oh" he exclaimed
his voice rose steeply

Then looked up to her. "You were right"
Was the only thing he wanted to say
He found her smiling as usual in daylight
But she looked different in a way

Oh Privileged One!

You sit at home
feeling sorry for yourself.
A comfortable home,
with an AC, a fridge and online shopping.
They still toil in the sun,
sweeping and cleaning,
harvesting their crop;
feeling responsible for what they do.
Others at home, unable to feed
children lay hungry, weeping daily.
Do you still feel sorry,
Oh privileged one!
You have more,
while they have none.

Bhagya Senaratne
Staff
FDSS

*Sinhala shortlisted
winners*

අනිමි පෙම

හිත් අහස පුරාවට
 පැතිර ගිය ඝන අඳුර
 පාළු තනිකම
 රහස්ම විඳුගන්න
 කියා දන්නා හඳුට
 තරු අතර තනි වෙන්න

දන්නවද රැ අහස
 පෙම් කළත් හඳ සසට
 රූ මැව්ව ආවාට
 කී රහස නිහඬවම

ඉතින් ඇයි තනිවෙව්ව
 විහඟෙකුගෙ ගී හඬට
 සෙළවෙව්ව අතු පතර
 නාලයක් එක් කළේ
 මද පවන හා මුසුව
 අසිති වැසි වැටෙන කල
 ඇඳ හළන්නේ හැතිව
 රුවා ගන්නම් කඳුළු
 නැති නිසා රැ අහස
 පෙම් කළේ ලෝ ගැබට

O.V.Wickramaarachchi
 O/C 5573 (Int 36)
 FOM



රෑ මනාලි

ගාලු මුවදොරින් ඉරගල සයුරට
පාට පාට විදුලි බුබුලු දැල්වී
හඳට මුවා වූ තරුවට රහසේ
පාට හැකුව කොලොම්පුරේ රෑ මල්

වැටුණි
නිවුණි
හැඩුණි
පිපුණි

කෝමල ලිය පදිකය මත බැල්ම
සුර විමනෙන් බට බමරිඳු ඇය
රූපියල් සත ආදරයෙන් දිවිය
හිත ඇවිලෙන ගිනි සගවා ඇය

හෙළන්නී
හඳුනන්නී
රකින්නී
හිතැහෙන්නී

විඩාපත්ව බමරිඳු සින් පිනවා
පැය ගණනක ලෙන්ගතුකම යහනේ
උකසට දුන් ජීවිතයෙන් කඳුළුලි
පදිකය මත රෑ මල් වල පෙනී බිම

තුටිණි
රැඳුණි
හැලුණි
වැටුණි

K . Anuradha
IT/17/036
FOC

සුභාන

ගොම්මන් යාමේ අඳුර ගලාවින්
ඔබ සොහොන'ග - මා නති කළ මොහොතේ
ගැරඹුම් මහ වැසි - නිතොර වසිද්දී
උණුහුම සිහිවිය - මවිනි ඔබේ
සිහිවිය උණුහුම - මවිනි මගේ

සෙමෙන් සෙමෙන් මා - පිය නැඟුවා
හඳුගේ දුක් ගිනි - ගිනි වතුරින්
නිවනට සිත් සේ - නිවනට සිත් සේ

සුයාමයේ වීණා නාදෙන් - නුපුර සැලුණා ඒ නාලෙන්
තුනුවග රුසිරෙන් - සලෙලුන් මත් වී
මධුවිත බඳුන ද - යළි යළි හිස් වී

ලේ බිඳ රුවාගත් - අතර දෙනොලේ
සලෙල යතුන්
හඳුවන විය නිරසක් - රාගය විය ගින්නක්

ළඳකගෙ දෙසළඹ නාදය අසලින්
ඇසුණා - සිතුණා
ඇ වෙන බැල්ම හෙළන්නට
ඇත් මවක් බව සිතුණා ඒ සඳ

මධුපැන් බඳුන'ග කඳුළැලි වූයේ
මධුපැන් බඳුන'ග කඳුළැලි වූයේ

B.S. LOKUHETTY
DS/LLB/19/0119
FOL



පියෙකුගේ හමාර බණවරය නම්...

පුරුදු පාරේම මෙහෙම යන්නට
 හිතකවත් උන්නැහැ පුතේ
 පටන් ගත් ගෙයි බිත්තිවත් තව
 නග්ග වන්නට බැරි උනේ
 කිසිම හයිසක් නොදී උඹටම
 දෙන්න මේ බර බෑ පුතේ
 කොහේ යන්නට ආපු මරුවද
 මගදී මුණට හමුවුණේ...

සොබාදහමට උනත් අවනත
 යන්න හිතකින් බැහැ පුතේ
 උඹයි නංගියි අම්මවයි මට
 මැව්ල පෙනුනෙන් ඒවෙලේ
 තිබිබ මුලු හයිහත්තියෙන් මරු
 නවත්තන්නට බැරි උනේ
 බුදුහිමත් පිරිනිවන් පෑකල
 මෙමට ගැලවුම් කොයි පුතේ...

නංගියන් අම්මත් උඹේ පණ
 දන්නවා මං මයෙ පුතේ
 ඒ පණ උඹ ඉඳුරාම රකිනව
 නැතත් මගෙ හෙවණැලි ඔහේ
 දිරිය වඩවා ගනිත් හිතයට
 උඹට මහ ලොකු හිත් ඇතේ
 ලොකු පුතා වග උඹ තාත්තගෙ
 පෙන්නපන් හැමටම පුතේ...

තාත්තා නැති දකිත් හඬතොත්
 අම්ම නංගී හැමවෙලේ
 ළඟට ගෙන සිඹ සනසවාපන්
 පෙරදී මං කෙරුවා වගේ
 උඹයි නංගියි හිඳිත් අම්මා ළඟ
 ගහට පොත්තක් වගේ
 පුතේ හැමකල් හොඳින් රැකපන්
 ඔය මැණික් කැට තුන මගේ...

දියන් අම්මගෙ බෙහෙත් ටික හරි
වෙලාවට අරගෙන පුනේ
නැතොත් අම්මට ඔය බෙහෙත් ගැන
හරිහමන් සිහියක් නැනේ
පොතපතේ වැඩ නංගිගේ උඹ
මග නොහැර බලපන් පුනේ
මාත් අම්මත් දැක්ක හිනය
උඹල දෙන්නාගෙම අතේ...

පීච්තේ ගැන මං කියාදුන්
හැමදේම හිතපන් පුනේ
යනදාට අපි හොයන කිසිවක්
එහෙ අරන් යන්නේ නැනේ
පීච්තේ හැම හොඳත් හරකත්
අපි කරන පුරවන් හිතේ
පමණමයිනේ ඉතුරුවෙන්නේ
රත්තරන් මගෙ සුදු පුනේ...

*රචිත් වෙන්හසිංහ අධ්‍යක්ෂණය කල 'හමාර බණවර' දෘෂ්‍ය කාව්‍යය (2020)
අනුසාරයෙන් රචිත පද පෙළකි.*

**P.L.D.R. Prabhath
O/C 5026 (Int 34)
FOM**



පිටුවහල් කල සත්‍යය

මාක්ස්වාදයේ අසුව විස්ස සංකල්පය
 අංශුමාත්‍රයකින් නොවෙනස් වූ ලෝකයක
 මිනිසාගේ වුවමනාවට හදාගන්න මිනුමකින්
 ඔවුන්වම බෙදාගත් ලෝකයක
 අරමුණක් නැතිව අතරමං වුන මිනිසුනුයි අපි මිත්‍රයා
 එයයි පිටුවහල් කල සත්‍යය

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී මර උගුල් වලට හසුවුන
 ප්‍රතික්ෂේප කිරීම් වංචාවන් මැද මංමුලාවුන
 අහිත්‍යයතාව නිත්‍යයැයි මෙහෙහි කල
 සාක්කු සල්ලිවලින් පිරුනත් හදවතින් දුප්පත් වුන
 මේ අපේ කතාවයි මිත්‍රයා
 එයයි පිටුවහල් කල සත්‍යය

පිනට බඩ ගාලා පවට පසු නොබලා දිවිව
 ගැලපීමම උරුමයක් යැයි සිතුව
 මිහිරිම තනුවක ද අඩුපාඩු සෙව්ව
 හදවතේ ගින්නේ එහිම රදවා ගත්ත
 වැරදි සැලසුමක කොටස්කරුවන් වුන
 මේ අපේ කතාවයි මිත්‍රයා
 එයයි පිටුවහල් කල සත්‍යය

වේ ලා කැස්තෝ ලා පරදා
 සමාජ සාධාරණයටම හඬගාන
 එහෙත් එය කිසිදා අත්නොදුටු
 වැරදි සිසිටිම් එකක අතරමං වුන
 කතාවක පෙරවදනයි මේ මිත්‍රයා
 එයයි පිටුවහල් කල සත්‍යය

H.T.N.Fernando
 PST/17/020
 FAHS

ජයගනිමු තුන්බියම එක් වී මිනිස්කම පෙරමුණෙහි රඳවා

ස්වර්ණ හිරු රැස් මිනිකතට වැද සරු කෙරු මහපොළොව හැන	අද
ද්වර්ණ වූ වාතලය පිරිමැද ගණදුරයි බැල බැල හැම	අත
හගන වූ තුරුවියන් ඉකිබිඳ හඬන හඬ සවනන වැකෙන	සඳ
දක් හොවූ කිසිවෙකුත් වෙද අද හැගෙන තුන්බිය දකින	ඉකිබිඳ....

දයා අනුකම්පාව ගිලිහුණු සුළඟ සැඩ වී හමන	විලසා
ලතෙන් බව හැනි මහා වරසා ඇඳ හැලෙයි ගම් දනවී	වනසා
කොතෙක් දුර අප මෙලෙස යන්න ද මිනිස්කම් නව තවත්	කෙලෙසා
සිතන්නට කාලයයි මිනිසුන් පුරණ මනුදම් සිතින්	විමසා.....

හඬන මිනිකත සිඹිමු සනසා දෙරණ මත තුරු වදල	අතුරා
මිලින මනුදම් වඩමු නොලසා දයා කරුණා ගුණය	වපුරා
අත් හැරුණු අත්වැල් බඳිමු අත්හැර තැවුල් සෙහෙහසින්	බඳවා
ජය ගනිමු තුන් බියම එක් වී මිනිස්කම පෙරමුණෙහි	රඳවා.....

Asela Gunsekera
Staff
FOC

*Tamil shortlisted
winners*

கொரோனா வைரஸ்

ஐநா கூப்பிட்டால் உலகமே கூடும்
உன் வருகை தெரிந்துவிட்டால் உலகத்துடன் ஐநாவும்
வீட்டுக்குள்ளே அடங்கி ஓடும்

பொதுவுடைமை வாதிகளின்
நாட்டில் பிறந்த
உலக பொதுவுடைமை
வியாதி நீ

அண்டம் பிளந்தவனும்
அணுகுண்டு கொண்டவனும்
ஆகாயம் பிடித்தவனும்
மண்ணை மடித்தவனும்
உன் முன்னே மண்டியிட்டுத் தாழ்கிறான்

உலகை பூட்டி வைத்த முதல் சாவி நீ
ஏழைக்கு காசு தராத கஞ்சனுக்கும்
வீதியில் நடந்தால்
வழக்கு போட வைத்தது நீ

சானிடைசர் தீர்த்தம்
மாஸ்க்கு உலக தேசிய சின்னம்
தூய்மை வாழ்க்கைத் தகுதி
இதுவும் சாத்தியமாகும் அறிவோமே

K. Harish Sagar
D/BSI/20/0037
FDSS



என் கிராமத்தின் ஓவியம்

பெரும்பாறைக் குன்றுகள் சூழ்ந்த
என் வெப்பமுற்றநிலங்கள்
புவியதீர்ச்சியின் வெடிப்பினைப் போல
பிளவுற்றிருப்பதைப்படிசுகிப்பேன்
உளுந்துச் செடிகள் கைகளில் சிராய்க்க
புல்லறுத்துக்கட்டியசுமைகளுக்கு
கூப்பிய இருகைஏந்தி
கூலியாய்க் குடித்தபழங்கஞ்சியின்
அடர்ந்தகந்தகச் சுவை
நாளமறுத்தகரப்பினைப் போல்
உடலெங்கும் பரவிக் கிடக்கிறது
பழகியவிலங்குகள் இறந்துபோகையில்
சுமந்துசென்றுபுதைத்துப்போட
வீசியஒருபடிநெல்லும் பதராகி
பட்டினியால் புரண்டதும் நினைவிலாடுகிறது
எட்டாததொலைவில் நின்று
பனையோலைகளில் தேனீர்அருந்துகையில்
உதட்டிலிருந்துவழியும் சாதியின் வலி
காலணிகளற்றபாதங்களைநனைக்க
என் கிராமத்தின் ஓவியம்
தன்னைச் சட்டமிட்டுக்கொள்கிறது
ஒருபோதும் உறங்காதரெட்டைவாழிடத்தில்.

M. R. M. Anaas
D/RTP/20/0012
FAHS

விதி வரையும் கோடுகள்

சுகமாக சென்று கொண்டிருக்க
வாழ்க்கை என்ன
செங்கம்பளம் விரித்த பாதையா?

ஒரேதிசையில் பயணிக்க
வாழ்க்கை என்ன
முடுக்கி விட்ட காற்றாடியா?

விரும்பியவை மட்டுமே கிடைக்க
வாழ்கை என்ன
கற்பகத் தருவா?

இல்லவே இல்லை...
வாழ்க்கை....
விதியின் விளையாட்டு..
நாம் பிறக்கும் முன்பே
எமக்காக வரையப்பட்டவை
அல்லவோ!

மேலிருந்து கீழ்நோக்கி
பாயும் காட்டருவி
போல் தானே
நம் வாழ்வும்...

ஏமக்கென வரையப்பட்ட
விதிக்கோடுகளில் பயணிக்கின்றோம்....
ஆசைக்கும் மீண்டும்
கடந்து வந்த பாதையில்
திரும்பிப் போக முடியாதே!

சில சமயம் வேகமெடுக்கும்
சில சமயம் தேங்கி விடும்
சில சமயம் வற்றியே விடும்
காட்டாற்றாய் வாழ்வும்
அதன் போக்கில் பயணிக்கும்...
விரும்பியவை சில போது
கிடைக்காது,



விரும்பாதவை வேண்டாமலே
கிடைத்து விடும்,
எதிர்பார்த்தவை இருந்திருந்து
நடக்காது,
எதிர்பார்க்காதவை அதன்போக்கில்
நடந்துவிடும்,
விதி வரையும்
மாயாஜால கோடுகளில்....

ஒருவர் விதி பார்த்து
மற்றவர் சிரிக்கும்
உலகமிது,
நானை நம் விதி பார்த்து
எத்தனை பேர் சிரிப்பார்
என மறந்து...

சில நேரம்
வாழ்க்கையே ஸ்தமித்தமாய்
மனம் நொந்து விடும்,
என் கற்பனை படி
விதி சற்று ஓய்வெடுக்குதோ
என்னவோ..

விதி வரையும் கோடுகளில்
என் வாழ்வும் அழகாகும்
காலங்கள் தொலைவில் இருக்காது
என்ற நம்பிக்கை மட்டுமே
நிகழ்காலத்தை அழகாக்கும்
வாழ்க்கையில் பிடிப்பை தரும்
அருமருந்து அல்லவோ!

Kershana Ganeshamurthi

D/PST/19/0029

FAHS

நட்பு

நட்பே,
மெழுகானேன் திரியாகவந்தாய்
புத்தகமானேன் கவிதையாகவந்தாய்
நிலமானேன் நிலாவாகவந்தாய்
மண்ணுலகில் மனிதனாய் பிறந்துவந்தேன்
நண்பனாய் கூட வந்தாய்
ஏட்டில் எழுதமுடியவில்ல
எமது இதய இராகங்களை
ஒருபாட்டில் எழுதமுடியவில்லை
நாம் பழகியநாட்களை
எங்கிருந்தோவந்தநாம் எதிர்பாராமல் சந்தித்தோம்
அன்புஎன்னும் பாசகயிறூறால் கட்டுண்டோம்
இப்பாசக்கயிறுஎன்றும் தொடரவேண்டுகிறேன் இறைவனை!

S. Kaarthiga
NNP/17/010
FAHS

SHORT STORIES

Destiny



I lifted my arms to let them know I surrendered. Soon I was blindfolded, handcuffed and pushed inside a vehicle. After nearly thirty minutes, someone kicked me out of the vehicle and dragged me along a wet cement floor. The blindfold was removed and so was my sarong. I was then locked in a tiny cell.

The cell had a musty smell mixed with the smell of stale blood. I could hear a scream which slowly faded into a moan after every “bang” a gun made. One, two... I counted for every “bang” I heard. My count was thirty-six when a clock somewhere made eleven strokes. It heralded me that today or tomorrow would be my day. The cell was then unlocked by a man, bare chested, who covered his lower body with camouflage pants. I was taken out of the cell and directed to a different room where I was tied to a chair.

I stared at the floor promising myself not to spit anything out. The scarlet, brown and black patches on the floor told me the story of men, even of women, perhaps, whose life fluid drained out telletale crimson as the flesh split open to an aggressive kiss of a bullet, for the sin they’d committed by trying to colour the lives of the majority proletariats of the country.

Three men entered the room. Two were shirtless, dressed only in camouflage pants, and the other was a fully-dressed army officer who had stars on his shoulders. He trudged towards me, lifted my chin up and threw a mocking grin. “Do you know me?” he asked. I said “no”. “Good, very good”, he said with barbarity lurking in his eyes. “Tell me this and I will let you go home”. He asked two or three questions to which I lied. Knowing that I lied, he kicked the chair with all his might. I fell on the ground. He stamped his foot on my neck in frustration. For the first time in my life, I felt the fierce currents of death starting from



my head, travelling to the tiniest part of my body and kept swirling inside my chest.

I was questioned again. But, I kept my promise. The two-bit crook hammered my fingers and pulled my nails apart. I cried out as excruciating pain paralysed me and found myself dressed in moth-eaten pajamas lying upright on an old bed, covered in sweat.

I needed some water. I pulled out a piece of paper from an old book and scribbled “water” on it and rang the bell I was given. For a couple of minutes I had to stare at a spider who was confidently reaching towards an insect trapped in its web until it was suddenly ambushed by a gecko who was passing by. The nurse came to look at what was written on the paper, and the next minute, I was offered a glass of water.

This was how things happened here. Since the day I was diagnosed with paralysis, I used to stroll on the wheel chair or ring the bell to get help. Except for the fact that they made a little delay in arranging everything, the staff here was friendly and caring.

When everyone here loved the comfort they gained after a good nap, I hated it, for I had to wake up with haunting demons of my past. I wished that I had Alzheimer’s like Jaya for he had forgotten most part of our struggle and regret over the things he lost. I strolled towards the dining room to get myself a coffee and saw Jaya refusing to eat. He was my companion since grade eight, but I never thought that we would be together in our eighties too. Our illnesses prevented us from talking much. He would forget what I say and would not tolerate me stammering.

I gulped down the last sip of my coffee and strolled towards my room. In the corner of my bed, I found my diary left open.

12th May 1989

KDU Staff and Students

The milky light seeped through the half opened window drawing patterns, which were sometimes stirred on the floor when the wind swooped up a tree and rustled the leaves. Her face shone in the moon light. She was soundly asleep. I caressed her hair while watching her. I wanted to tell her that I loved her, that I loved her more than anything. Suddenly my feelings that were silently residing in the deepest place of my heart burst out in tiny drops of tears. I wasn't sad. I wasn't happy. I was tearing down the emotions of love for her. Her eyelids fluttered as I kissed her head. She looked at me and drew a gentle smile over her lips, grabbed my hand and slowly placed it on her belly. I kissed there too, where our little one was growing. She put her arms around me as I kept my head on her chest to feel her breath rising and falling. I was overwhelmed by the love she gave. I wished I could live in those moments forever. I was allured to this life and didn't want to leave it.

As I read, I drew a mental picture of the past. I wished I had travelled back the time to live there a little longer, for they were the best moments of my life that I never wanted to return from.

I stared out of the window. I could clearly remember what happened. It was October 16th 1989. Madhavi had only two weeks for the delivery. I woke up early and prepared breakfast. Then I went to get Madhavi to wake up. She said she was feeling a bit uncomfortable. I comforted her and informed the neighbouring house to take care of her while I'm gone for work. She asked me whether I could come early that day. I didn't say anything. But my inner self accused me for not being able to stay for my wife when she needed me the most. Was I working for my people or was I risking my wife's life to fulfil my selfishness? I've always had this conundrum.

I knew Madhavi wasn't in a good mood. But, I had to work and attend a discussion of the party about the tense situation that prevailed. That was the time when people prayed for the night not to dawn, for those nights filled the air with an acrid smell of burning flesh. The mornings that dawned after such nights were not pleasant either. One could



witness where the smell came from seeing half burnt bodies held between tyres. Sometimes the head was separated from the body and was supported by a stick standing on the ground. I was in mental agony having experienced this disaster. They were our people, the people who joined the struggle expecting a better way of life, not a life that questioned them whether that dream was worth fighting for. But, we didn't step back or kneel down before the totalitarian government.

I attended the meeting in a secret house that belonged to the party and we were informed that some active members were arrested at Rathnapura. This scared the members of the party that they would divulge the hideouts of the party leaders. After the meeting, I drove back home. Madhavi wasn't there. She had left a note for me that she couldn't bear the pregnancy contractions and left to the Thalawakele hospital with our neighbour. I prepared some stuff that I thought she'd need and stepped out of the house. The house was invaded by an army squad. I surrendered. I had nothing to do except that. I was brutally detained. I couldn't feel my right leg for nearly two weeks. But, I wasn't killed. Few weeks later, I was transferred to another place. Later, I got to know that it was Mattegoda army camp. There, I got to hear the tragic news of the murder of our leader.

I was released two days later. I went back home. I was shocked to see that half of our house was burnt. I ran to my neighbour and found their house locked. I ran to and fro like a mad person and found my wife's body half burnt and blackened at the back door. For a moment, I stared at her, shook her body and raised her eyelids. But, she didn't wake up.

I learned that our first and only baby had died during labour. Some people had seen my wife multiple times in front of an army camp holding a doll to her chest. I accused myself for murdering my family. My involvement in the struggle had penalized them. They had paid the price with their lives.

KDU Staff and Students

Jaya walked into my room with his radio. He had no idea what I was feeling. He sat on my bed and switched the radio on.

*“pera un aya sitawu amba gas wala
Palayen api adatath labanemu pala
Apen pasuwa ena ayatath ema pala
Labennta salasuma apage yuthukama”*

Jaya and I, failed revolutionists, failed husbands and failed fathers, sat on the bed and listened to the song.
It is true that we sowed the seeds for your future sacrificing our lives.
But, neither you nor us could eat the fruits.

**L.J.M.O.D. Bandara
ENG/16/067
FOE**



A Doctor and a Ghost



At 1.30 a.m. on a misty Monday morning, I spoke to a ghost.

It was the usual double casualty weekend. Earlier that Saturday, I took over the nearly empty ward from the hands of my Registrar as he was off to get happily married. I was running a 3 day shift alone, with him getting married and the other SHO off on her maternity leave. I wasn't sure whether he looked happy because of the wedding or simply because he was walking out of the ward. A doctor is rarely upset leaving a shift. It is the universal feeling all working people have felt since the beginning of time. The prehistoric scribe leaving his cave full of stick figures at sundown probably sighed the same satisfied sigh as a government department worker clocking out at 4 p.m. The same applies to doctors.

It was a quiet Saturday. I greeted the longest standing patient in the female ward, holding the hospital record for the longest stay and also the recipient of all my affection.

Miss Anula has had more heart problems than anybody I know. The only child conceived to the wealthiest couple in the area after 20 years of trying, she had been a sickly child at birth. Given a month to live at most, her parents did everything they could. Weak as a child, she miraculously made it to adulthood while her parents treated her tenderly, scared she'll breathe her last each time she was rushed to hospital. Between hospital and home, she grew up seeing very little of what happens outside her compound. Her parents passed away timely, leaving all their wealth to the single, weak daughter. At 30 years, she was left with only the manservant Paulis who had looked after her since the day she was born, his wife and their 10-year-old daughter Manori. Manori was as much her friend as her student and foster child. Their family lands had stretched for acres, yet she had never walked

past the hedge that bordered her garden – her failing heart hindering her. At 68, she had outlived her parents, her doctors, her companions and even Manori. She had never seen any other family. She had enough money to build her own fully equipped infirmary, but she had chose to stay at the forever underfunded, medicine regularly out-of-stock, short-staffed hospital that had seen little development since the British left the island. In the meantime, her money had built schools, temples, hospitals for the betterment of many lives in the area. She refused to occupy a room for herself and instead, spent her days in the ward, loving the continuous presence of people and companionship; breathing oxygen through her mask, known by all and loved by all; frequently visited by her beneficiaries and fans of all ages.

I occupied myself with the mountain of paperwork, which, regardless of hours of filing, takes but a day to reaccumulate to Himalayan proportions. The patients were also mostly in peaceful slumber. For the first time in a long time, I saw our head nurse take her shoes off as she and our junior nurse put new covers on the worn ward registers. Even the support staffer had run out all her errands and now read the newspaper aloud to Miss Anula. I was cautiously pleased. This patch of sunshine like all other short-lived moments of peace, was sure to pass.

And it did pass so quickly that we forgot it existed. There one moment, gone so fast the next, we felt like our memories of it were but figments of wishful imagination.

By the evening, patients had started to trickle in. By night, the ward had returned to its full glory. I finished up admitting one patient only to see another being wheeled in. It was the usual bag of cases; chest pain, headache, fever for 3 days, vomiting, diarrhea... the list continued.

It was midnight by the time I clerked in the last patient. Miss Anula was reading her Pirith book as the head nurse wished me goodnight as she left for home, several hours past her change of shift. No shift changes for me, I thought. The consultant will drop in temporarily, like he came



today to a mostly empty ward. Well, I thought, he'll be busy tomorrow. Then all of a sudden, a shout "DOCTOR! Miss Anula is arresting!!"

My hair stood on end as I sprang up from the chair and raced down the ward. She lay spread-eagled on her bed as casually as she would have been any other day, Pirith book in one hand but oxygen mask askew and not breathing. I immediately started compressions. The nurses rushed about; connecting leads and tubes, calling for help, waiting for her to be revived. Within minutes, the male ward MO rushed in, switching with me for the compressions. We kept at it, taking turns. 10 minutes turned to 20, then 30.

My head started buzzing and the noise around me muffled as I processed the situation. The only defibrillator in the hospital in the emergency unit had been sent to be repaired, I heard a nurse say. How ironic? Paid for by this woman and not there to save her life. The longest I had resuscitated someone was 40 minutes. I was told to stop by my consultant at that point and we called it. I watched as my sweat dripped onto her wrinkly skin as I pumped on her chest, hoping she woke up before 40 minutes. Is this futile for a 68-year-old? No, I can't just call it! No time is long enough! Ammamma, please wake up!

An aide came running into the ward and started saying something too fast for me to catch.

"RTA case in the ETU!" my friend said, "Sounds big."

We kept at it. I was too occupied to think about anything else but her. The ward phone rang first, then my phone. I ignored it. 40 minutes up. Still nothing. Then simultaneously, the ward phone, mine and my colleague's phones rang – as a first lazy spike appeared on the cardiac monitor.

Sinus rhythm. Finally. My eyes blurred with tears. We stepped back, staring at the wave in the screen as it multiplied, waxing and waning.

KDU Staff and Students

The cacophony of ringing phones silenced as my friend answered his and the nurse answered the ward phone. Mine stopped ringing by itself.

“Machan, big accident. Mass casualty they say. Look, you’ve got this under control, no?” my friend said, clearly preparing to run to put out a bigger fire.

“All good,” I said, eye still on the lazy wave as it climbed and fell. “Thanks, machan, you go on.” He disappeared.

The patients watched with great curiosity; their own pains forgotten. It’s not everyday you see someone being brought to life from the dead. I looked at her, my heart refusing to stop racing yet; still unconscious, but alive. The risks of reviving a person after that long started going through my head but I brought those thoughts to an angry halt. She was alive. SHE WAS ALIVE.

Suddenly exhausted, I turned away as one of the nurses started clearing up. “What’s happening at the ETU?” I asked our ward aide as I washed my hands.

“I don’t know the specifics, but some big accident. I think several dead on-arrival.”

“Very bad?”

“Don’t know yet. Shall I go check?” she asked.

I was still trembling with energy. I both wanted to know what was going on and not. The phone pressed against my thigh as I leant against the counter. Wiping my hands, I checked the phone. Multiple calls from the hospital number and the emergency unit. Something was up. Something big. I had to check, but I had to be here.

“Never mind, stay here.” I said.



I walked back to Miss Anula. She still hadn't opened her eyes. The nurse was documenting her recovery on the chart. The other nurse who left to the emergency unit hadn't returned yet. I could go and check it out... Yes, I should. Things are ok here at the moment, I felt.

"Miss, I'm going to the emergency. Call me if anything," I told nurse Ayoni. She was a young girl but she looked supremely calm as she nodded. I touched Miss Anula's warm hand for a long moment.

I walked to the ETU. The other wards were all bare of staff. An odd nurse, some nursing students. Some wards just had the aide. I started running.

It was a scene from hell, like drawn in the temple walls. People: complete and in pieces, dripping with blood, carried by other people, people impaled by things. Ear-splitting screams and howls of pains, moans and groans in between. A calamity. I walked into the ETU through the throng, slipping on the thick streak of blood that disappeared in through the doors of the ETU.

The rest of the night soon became a blur. I found myself everywhere. When the beds and trolleys were all full, we treated them on the floor. The injured were carried in whole and in parts; in arms and in sacks of ice; some screaming, some silent, some beyond saving. Trolleys rushed to the small two-theatre complex all night. The injured were rushed to other hospitals in whatever vehicle was available. I sutured more injuries under dim torchlight that night, than I'd ever done before.

A massive forehead gash, an iron bar through a foot. A man covered in multiple shards of glass and brick dust with not much intact face left. Women in white and formerly white clothing. Women in nightdresses and women in nothing. Men and children of all ages. What had happened? I badly wanted to ask but it wasn't the time I thought, splinting the bizarrely bent arm of a man, while he screamed in agony.

KDU Staff and Students

Then there was one who had no external injury at all, looking peaceful and warm with what I soon realized were the last vestiges of life. Her neck had multiple fractures which she couldn't have survived. I covered her with her the same bedsheet she was carried in with and moved on.

There were shouts for blood, but we had run out. Supplies had to be run in from the wards. We weren't a big hospital, but we were the only hospital for miles. Calls were made all around, but help was far away in this fight. We had no help but ourselves.

The stable patients were removed to make way for people who were still being brought, hours since the first patient. The dead were also removed for the same reason. We weren't just the hospital staff by then; other patients, villagers, police and army men, bystanders – anyone who could stand blood was a healthcare worker.

“THIS ONE'S ARRESTING!”, I heard from inside.

I ran in to a room that was painted with blood. The ETU doctor was straddling the patient, the whole bed bucking as she forced blood through a stopped heart. A dripping bandage and a tourniquet where the rest of her arm should be. A nightgown which probably wasn't blood red when she went to bed. I squeezed past the nurses, aides and doctors to take over from her. She went back to curbing the bleeding as I started to pump life into another's chest for the second time within a day. I don't know how long I was at it. Nobody came to take over the compressions, because there was nobody left. I didn't feel tired but I saw the doctors' heads shaking in defeat. Then, I saw her eyes open and watched her blink several times, looking around frantically. The blinks slowed each time until she didn't blink again.

Stop compressions, someone said. The slight pause and then the time of death. I fell onto my haunches.



“Ok, nurse. Cover up,” said the emergency doctor through her blood splattered mask and wiped a bloody hand across a blood-stained forehead. We all scattered, looking for the next person in need of care.

I didn’t realize how light it had become outside until the morning rays shone in through the doors that had been swinging all night. It was morning and we finally had support arriving. My own registrar who was supposed to be married in Colombo later that day looked at me wide eyed from head to toe as he relieved me. Ambulances and staff from other hospitals had arrived finally. I felt it was like one of those scenes in the movies where I’d light a cigarette. Walking out of disaster to the rising sun, to light a fag. I almost smiled.

Nurse Ayoni was walking towards me. I saw her eyes also go wide and then recover quickly as she approached me.

“Doctor, are you alright?” she asked.
I wasn’t sure, but I said I was. What’s up, I asked.

“It’s Miss Anula. I think it’s time,” she said gravely.

The past few hours had driven the earlier incident completely out of my mind. I felt my brain slowly awaken to the memory of the first MI for the day.

I broke into a brisk walk to ward, feeling multiple eyes staring at me as I rushed to ward with Ayoni tailing. The dark morning air felt cold in my lungs as I reached the ward still in slumber. All lights were turned off except over Miss Anula’s where she lay peacefully, face turned my way as if she was waiting for me. The cardiac monitor beeped slowly as her heart slowed down, the waveform gradually dipping. I knelt and held her soft hands in mine, and looked at her kind face.

“Thank you for everything, Ammamma,” I said. “Go safely. Budusaranai”





And her eyes opened.

Unlike the previous pair of eyes, Miss Anulas's looked straight into mine with peace and purpose for a long moment and then shut, to never open again. Ayoni later told me that was the only time she opened her eyes since we revived her. She was gone.

I was tired. I walked back to the ETU, now in daylight. Doctors, nurses, the military and police – everyone was there now. The patients had finally stopped coming in. Doctors, nurses and other support staff were lying around exhausted. Several had actually lit their smokes. I watched as a nurse walked out to a tap and held her head under the flowing water, washing away a stream of red. I didn't want to sit for the fear that I'll not get up.

A bus full of people on their way back from a pilgrimage was the cause of the accident. The driver had fallen asleep and the bus had crashed onto a women's hostel for garment factory workers. Many died that night and many were maimed for life. But we also saved nearly 60 people from definite death. Later I heard the total number of patients we attended to were over 150.

I remember standing under the common shower with a dozen blood-red fully clothed men and women, watching a flood of red drain away as we showered. I remember walking back to the doctors' room in the ward, still dripping pink drops behind to fall onto the bed and nothing more.

When I came to, it was dark outside. My phone was charging on the table next to my other belongings which I didn't remember putting there. I was dressed in dry clothes I didn't remember changing into. It was 1am. I had slept for 12 hours straight. I walked out of the room to the misty air of the night, feeling the chill as I sat down in the steps that lead to the garden planted by the patients. I closed my eyes and breathed in, trying to recall all what had happened.

KDU Staff and Students

“That was some amazing work, *dostharamahaththaya*”.

I opened my eyes to see her standing in front of me, a bright figure in white among the flowers that somehow appeared fully abloom in the night.

“Ammamma!” I started tearing.

“Now, now, don’t cry. It was bound to happen sometime. You should know, doctor and all,” she laughed. “I couldn’t save you. I couldn’t save a lot of people tonight.” I mumbled, “I don’t even know what happened to you after that.”

“You needed a long rest after that long day. Don’t worry about me. I am here as you can see. And what else of me is there for you to see once I’m dead? You worry about my body? My child, you know it’s not as much my body as anybody’s body now.”

“I’m so proud of you. All my life, I’ve wondered what the universe intended to do with me. I grew up unable to walk 10 steps without feeling like my chest will explode. I hated it. I didn’t know why I was made this way. It took me a long time to stop hating myself and start doing what I can to be of any good to the world. After all, that’s all we leave behind, no? Look at you – my greatest pride. My greatest achievement. My greatest good to the world.”

“My love, you have done more in one day than I could have ever dreamt of. Look around you, all the people you help on daily basis, all the people you saved yesterday... You did everything you could do and you did it sparing nothing. That is your everything you gave to these people. I know Manori and your father will both be as happy as I am to know how their son turned out.”

I teared again, “What happens now?”



“Now, I leave.” She walked to me and held my face in her hands. My face felt warm in the cold night air. “Never change. Be the same kind, little boy who wanted to become a doctor to help me get better. And whatever happens, I always will be with you. I love you, putha”

“I love you too, Ammamma”

**M.I.A. PERERA
D/MBBS/15B/0065
FOM**

The Six Hours

We had been preparing for today's walkout. Masks, bags and the grocery list all waiting ready for the ultimate lift off after three days of continuous curfew. The epidemic Covid 19 has taken the whole world in its grasp for weeks now, spreading the terror in all minds alike.

The early morning news broadcast repeated the death tolls and the marginal risings of the infected worldwide. Sri Lanka is staying at 81 infected, with no one down until now, 24th March.

Every advertisement, news alert, post and even the dial tone on the telephone now broadcasts just one message: "Wash your hands. Be clean. Stay home. Stay safe!"

Continual prayers are rising from all nooks and corners of the world to help redeem the humanity. Even now, I hear the Rathana Suuthraya being chanted on the loudspeakers at our temple. People believe their prayers are heard, therefore, life can revolve back to normal.

Environmentalists around the world have been claiming that the Earth is healing these days. Especially because of the halt in all industry and human related activities, absolutely because we, humans are at home. This is pleasing news apart of all the dreadful tragedy because we have been asking for too much.

It is 5 minutes to 6 a.m. I get the grocery bags and put on the face mask, ready for the adventure.

"Take the hand sanitizer. You might need it" Amma calls and jams it in the side pocket of my denim trouser. I pray and step out.

The morning is beautiful as usual. I jog down our lane towards the Galle Road. I can hear the engines starting in private garages and people starting to move out. Saying good mornings and hellos here and there, after the long home stay.



My first stop is the bank as I had to carry some cash in hand. What a queue? This is a surprise. 10-15 people lined-up at the ATM. I look down at my watch, its sharp 6 a.m., but all of them? Who knew everyone could teleport here at the exact time. All of them wearing masks or a serviette over their faces and keeping the one-meter distance between, abiding to the proper hygienic rules. Amongst them I see a familiar face.

Aunty Malkanthi it is and I approach her. She stares at me for a second.

“Hello Putha! How are you doing? How is everyone at home? All safe right?”

“All good, aunty. How about you? How is Samith Aiya in Australia? Are they all okay?” I inquire. “By the way aunty, when did you even get here, the curfew just lifted but the queue’s this long?” Aunty Malkanthi used to be our neighbour, and now she lives in some other place close to our local railway station.

She retorts with a chuckle “Uncle received the news there was going to be a rush really early, so he dropped me here at around 5.30 a.m. Despite that, you see where I am.” “Come in join in here, behind me” She offers and makes space. I look at the queue behind me with a meek smile and join in, happy for seeing aunty after all. For some kind of luck, no one seemed to notice or tried to object this weak offensive act of mine. The stay cost me nearly a half hour, but we had a nice distant chat from corona to my boyfriend. Thanks to it all ending there.

“See you later, Putha” and she scurries off into the gathering crowds.

The bakery is my next stop, so I close in on that. I called in last night and placed my order of two loaves of bread. I join the purchase queue which is long enough and wait. It seemed to move quicker than I thought. As I get closer to the cashier, the man shouts out “All sales done, only previous orders await”.

KDU Staff and Students

The man in front starts a slow muttering in rage. “We have been waiting for this long to be turned down that we have no bread anymore! We are all struggling to eat something during these hard times” he starts blaming the baker for his lack of concern.

“This is all we have to sell, sir. What can we really do?” replies the man behind the counter helplessly.

“You could have restricted sales for a maximum two for one family than giving 4-5 for some, who came and claimed it. We are all the same and see how you are leaving us hopeless. The struggle is so hard for my family to have a proper meal.”

The rest of the queue starts dispersing in despair. But he continues bargaining. The man turns back to face a woman carrying a toddler in one arm and holding a bag of dry rations on the other. Along her side is a little girl playing around with a handkerchief over her face. The man’s eyes glisten with desperate tears, as he tries to conceal it. The cashier instantly recognizes me and calls me out “Ah miss, eeye raa order karane” “Oww” And I approach him. He knows both Amma and myself as frequent customers here.

The man keeps on asking any other possibilities. I have two loaves on order and purchase them. As I turn on my heels, I can see them gazing at me.

I walk towards his wife and hand her the paper bag, “I don’t need any bread for now, you can have this”. I see tears gleaming in her eyes “Mahaththayo, meh noonata salli denna” she turns to the husband who keeps on staring. “Ekata kamak naa. Salli ona naa. Parissamata inna” I reply with a smile at the little girl who hides shyly behind her mother’s skirt, and walk away. I imagine the happiness in their faces. I see a family just like mine, a mother, father and two little girls, but two very different worlds. I am running for the store because I feel I am late enough. I see another queue. I get closer and see it is on donations and a free dispatch of dry rations for the needy. I remember the bag in that



woman's hand. I look at all the people gathered, and it's a question between who is needy and who is greedy. I see the donation box and walk up to the organizers. I ask them about their process and express my gratitude, and make a small donation. "This is all for the extremely needy people who really have no way of getting the goods, miss. But our people tingle for anything given free, and there are way greedier people who have the money but still grasps the opportunity of the innocent and helpless as well." I nod in agreement and bid farewell.

It's exactly a curve of nearly half a kilometer of people in line, to the last man standing when I reach the store's queue. It's nearly 8 a.m. now and more people are crowding in. I walk in pants and puffs, to get in line, when I notice something. Across the road, a lorry stops suddenly.

Two men with serviettes substituting for masks clamber out of the lorry and open its rear door. Suddenly, they hang a price chart of a vegetables, all types of onions, potatoes, dry fish and a few other essentials. I look up my grocery list and I see a few on it. One look at the queue and I start crossing the road in a hurry. Very bad timing and I could have been hit by the speeding tri-wheeler. I could see the driver cursing through his lips as he sped away. Very careless driving, I blame under my breath. But honestly, it was my fault as well. I just forgot the zebra crossing. Here, I am the third in line, feeling like a heroine as I purchase the bitter gourd, red and big onions, dry sprats and keeramin.

"Menna noona ithuru", the seller clambers back with the change and presses it into my hand. Then, I start running for my spot at the last man standing, further down the road in a blinding distance. I join the queue with the distance maintained and remain standing.

Vehicles are moving up and down the Galle Road now. The few districts with the curfew lift-off are now buzzing into activity making the best use of the 6 hours provided.

KDU Staff and Students

It is 9 a.m. and I have moved 10 meters maybe. I stand waiting, only moving a few feet for several minutes. It is a hard wait for everyone. I can't see the store in vicinity yet. The wait is like forever. The uncle in front suddenly leans on the telephone pole.

“Uncle are you okay? Do you need any help?” I inquire immediately. The videos of people falling in the streets with the virus just flashed my memory instantly, that I prompted to avoid contact with him. “I am okay, just a little exhausted from this stay. My son dropped me here to stay in line, to go collect some other goods. But now he seems to be late. This wait is very tiring.” He sighs and runs his hand along his sweaty forehead. He takes out a small water bottle and starts drinking. “Can you do me a favour and ring my son up for me, he should be close now”

“Sure uncle, just tell me the number?” I dial it on my mobile and a man answers. “Hello,” I explain him the situation and who I am and ends the call. “He will be here in a few minutes’ uncle, you sure you can hold until he gets by?”

“Yes, yes, thank you so much.”

Now, the aunty behind me starts talking. A woman in her late fifties I assume. Clad in white trouser pants and a bright red blouse, sunglasses over her head and adding to it, a red mask over her face matching all her fashionables. I feel she isn't that bad for acquaintance in case of long queue situations.

“See Duwa, what has happened to our world now? This is the karma for all the bad deeds we have committed. We have been so sinful. Are you a Buddhist?” She inquires.

“Yes” I reply

She continues, “The Buddha's teachings have shown us the *Majjima Patipadaa* of living, but our people never understood the meaning,



when did they ever get satisfied than crave for more? Now, it is Corona. In the late 1980s, we experienced the worst with curfew and terror with the JVP riots. It was very different then. When the curfew was imposed, we didn't have the goods to buy. We didn't have water and electricity, and we lived with the fear of being murdered by our own kind. But now this is an invisible mass murderer coming for our lives. Who knows where and when, who can be spreading the virus..."

I nod in response and approval, with occasional questions and responses. As she continues, it is almost 11 am. I am exhausted and now I can see the store ahead. The little stuff I had bought earlier is now nagging on my side heavy. The sun is starting to become hotter and I unleash my umbrella in defense.

"Italy counts are rising very fast. They are having their worst time. I have one of my friends who spoke to me on Facebook saying they don't have enough space in the hospitals to accommodate the infected. Italy is one of the developed countries in the world but they are facing terrible ends over this issue. We are nowhere closer to those facilities," exclaims aunty with a worried sigh.

"Yes, aunty but thanks to our Triforces and Medical Staff, we are performing really well. If people had not been contained by imposing the curfew at the right time, this would have spread the country like wildfire in the blink of an eye. They are really doing a great service for the country. It is the people who have to be careful now, avoiding contact and gathering together." I reply.

A patrol of two gunned policemen in masks circle the roundabout and ride away slowly, inspecting the people on the sides of the road.

"Yes, Duwa. That's right..." We continue on our detailed talk. About the triforces, the doctors, international news and their views, when suddenly a news alert comes around that the lift-off has been extended for two more hours and so the curfew will be reimposed at 2 p.m.

KDU Staff and Students

As I walk forwards, I drink from the water bottle I brought from home. Keeping ourselves hydrated is another advice that is stressed on continuously. Sweat is trickling down the sides of my head. I can feel the mask being soaked in the sweaty beads and the sweat soaking my T-shirt. The heat has turned out to be unbearable during the day and Colombo is a major hot zone.

Store shopping has become the life of some people who try to develop a trend for themselves. They push the trolleys up and down uncaring about the rush outside and try to shop at their own pace just as if on any ordinary day. We are waiting forever. I look back and figure that the line now extends for miles down the road, somewhere barely visible to the last man standing. Now we are closer to the entrance but the time is closing 2 as well. I can feel my stomach rumbling in a hunger storm. My phone rings. It is Amma. She inquires on my whereabouts and asks me to get home soon even if I can't get hold of the items. Thaththa wasn't at home and that is why I am out on the hunt. "I am at the store entrance now, I'll get in somehow and come back." I slide my phone into the pocket and look at my watch.

It is 10 minutes to 2 O'clock. How can we all shop in 10 minutes? I wait for the next turn of people to leave in order to enter, when a police officer comes in suddenly. "Everyone go in quickly and get your stuff collected as soon as possible!" And I run in.

Behind me I can hear the clambering of a hundred feet into the store in one huge rush. I can feel the upcoming storm behind me. I get a lying trolley, speed across collecting things from memory. The onion racks are empty, what a delight I had bought it earlier. I collect milk powder, some spices, a few vegetables that remained, thosai mixture, noodles, pasta, flour and a couple of other non-perishables from the racks. And I speed to the rice counter. I am stopped short. It feels like watching a cock fight for orders. "5kg samba, 3kg sudu kekulu, 3kg rathu kekulu, 5kg sugar" and the two hygienically clad salesman are at shock staring like aliens. The manager comes out and shouts "Please don't make a fuss! The process is difficult. Please make a queue and cooperate!"



And within minutes the fuss clears out. I push the trolley for the queue at one cashier. I can still see people coming in. As I wait for my bill, I listen to the conversation upfront in my booth. A father I assumed with some needy essentials on purchase, but the bill has exceeded the amount of money he had on hand.

“Miss can you remove some of the goods then and make it a 2000, I have only that amount to spare now.” He looks at the money on hand and claims with saddening eyes.

I look at the cash on my hand and try to figure out a way to help him when suddenly the gentleman in front of me on the queue comes forward. “Put the rest on my bill, let him take them all” The man is in awe and says “Pin sidda wenawa mahaththayo” putting his palms together. “My kids are waiting for me to bring home something to eat.”

I put mine on the counter and waits for my bill. I watch them talking at the corner. “I am a daily worker mahaththayo. These days it’s a worthless job. This is our last savings from my wife’s pass book, because we can’t leave the kids hungry. The kind man inquires about his family and whereabouts and asks if there are any other essentials. “Keep this for any other uses” he says and puts in a thousand rupee note into the folded palms. He searches his shirt pocket and takes another two hundred rupees and says “Get home safe with this. We should help each other in our hard times. Stay safe” and they both leave the store in their own little conversation. I see them parting in the vehicle park.

As I pay my bill I can hear everyone around me, talking about the generous man. “Such a good man he was” says the saleswoman. “Of course. It was so nice to see him volunteering for that innocent guy. This is the humanity and the love we should extend to anyone during these bad times” I reply as I pick the groceries off the shelf.

I walk along the road, bags bulging in both hands, recalling what I saw in front of my own eyes. I open my gate. Its 3p.m. and I am home late

KDU Staff and Students

on the reimposed curfew. Nanga comes to get my bags. I wash my hands and legs from the garden tap and apply sanitizer vigorously.

Just one moment remains unfazed “Sir, you are a god in disguise! May the triple gem bless you and your family!” says the innocent man, “God bless you too, sir. Stay safe!” and the godly gentleman walks away. Every other man stands still, speechless.

I close the gate. The end of a curfew liftoff expedition.

**A.W. Withana
ENG/17/019
FOE**



ලෝක මැණිකේ



එදා සන්ධ්‍යාවක්. විවෘත නොවුන අක්කා නිතරම පවුලක් සමග රණ්ඩුවෙහවා සේ එදාත් එලෙසම සිදු වුණා. කාටත් නොකියා රණ්ඩුවත් මගහැර මා ඇඳට රිංගා ගත්තේ මෙය නම් තවත් ඉවසිය නො හැකි වුවක් නිසා.

වංශවත් වලවිවක, වංශක්කාර දියණිවරුන් වන අප දෙදෙන ගමේ උන් කියනා පරිදි රූපශ්‍රීයෙන් අගනැන්පත් වලවිවේ කුමාරිභාමිලා ය. මට නම් මාගේ හැඩ රුව ලස්සනක් නොපෙනුනත් අප්පොච්චා නිතරම පාහේ මාගේ කෙස් කළඹත්, විශාල නෙන්යුගලත්, ළා රෝස පැහැති තොල් වර්ණනා කරන්නේ මහත් ආඩම්බරයෙනි.

අක්කාගේ කෙස් කළඹ එතරම් දිගු වුයේ නැත. ඇය ටවුමට ගොස් දිනක් කෙස් කළඹ හැඩයට කපා ගෙන ආ දින අප්පොච්චාගෙන් නොසැහෙන්න ගුටි කෑ හැටි මට සිහිවේ. එදින සිට ඇගේ කෙස් කළඹ දිගු වන්නට මැලිවුවා සේය. ඇය නිතරම පුයර තවරාගත් මුහුණේ තොල් ආලේපනයෙන් තොල් පාට කරගෙන සිටිනා විට මට නම් පෙනෙන්නේ සමහර සිකුරාදාවන්ට ගමේ පවත්වන 'පේකර්' නාට්‍යයේ විනිලු වර්තයක් ලෙසයි.

අපගේ අම්මා නිතර උල් ඔසරියට ගෙඩි මාලය දා කොණ්ඩය ගෙඩිය කොට බැඳ තේප්පිත් සිටිනා කාන්තාවක් වූවාය. ඇය කුලවත් පවුලක දෙවැනි දියණියක්ව සිටියාය.

ඇයට නිතරම අවැසි වුයේ මටත් අක්කාටත් කුල සිරිත් ඉගැන්වීමටයි. විසි හැවිරිදිවූ මා ඇය පරිදිම ගෙදරට ඔසරිය ඇඳීමට පුරුදු වුයේ ඇගේ තේප්පිට කවුරුත් ගරු කරන හැටි දෙඇසින්ම දුටු නිසාමය.

“මේ මොන සමයමක් ද අම්මා? රෙදි පටලන් ඉන්න උදේ ඉඳන් ??”

අක්කා මැසිවිලි නැගුවාය.

“යස අගෙයි..කුලවත් පවුලක ලෝක දෝණි කතා කරන අපුරුව. ලෝක මැණිකේ පිලිවෙලකට කතා කළොත් හොඳයි. බලන්න පොඩි මැණිකේ දිනා. හරි අපුරුවට හැදෙනවා මේ දැරිවි.. මගේම ලේ වගේ. උඹට බැර මොකද? වලවිවේ ලෝක දුව වෙච්චිකොට”

අම්මා එසේ කියද්දී අක්කා මා දෙස රචා බැලූ සැටි හම් කියා හිමකල නොහැක.

“අම්මටත් මේකිගේ හොඳමනේ පේන්නේ.. ඒකි ඉපදුන දවසේ ඉඳන් පවුලට කිරි ඉතිරේනවලු...ටික ටික ලොකු වෙනකොට.. පෙනුම හොඳයිලු මට වඩා..ඉගෙනගන්නත් පුලුවන්ලු මට වඩා..මන් තමා වැඩක් හැරේනේ...” අක්කා කැනැස්සුවාය.මට මතකයි එදාත් මහා රණ්ඩුවකින් කතා බහ අවසන් වූ අපූරුව.

අක්කාට වඩා අපූරුවට ඉගෙනීමේ හැකියාවක් මට තිබිණි. පාසලෙන් එනාට ඉගෙනීමේ අවශ්‍යතාවයක් නොතිබුනත් ඉංග්‍රීසි, ගණිතය, සිංහල යන විෂයන් ගැන මට මනා දැනුමක් තිබිණි. අප්පොච්චාගේ දැන හැඳුනුම්කම මත අවසාන විභාගයෙන් පසු මට ගමේ පාසැලට ගුරු පත්වීමක් ලබා ගැනීමට හැකි විය.

එය මා හට කියා අප්පොච්චා ඔලුව අතගෑ දින අක්කා මගේ ඇඟේ වැදී ගස්සාගෙන ගෙට ගියාය.

තවමත් මා එහි ඉගැන්වීමට නොගියේ අලුත් වාරයකින් මගේ ඉගැන්වීම් කටයුතු ආරම්භ කිරීමේ අදහසින්ය.

අක්කාට කවදන් අවැසිවූයේ නාට්‍යයක රඟපෑමයි. ඒ පිලිබඳව අම්මා දැනුවත් කල දින අද වගේ මට මතකය.

“ලොකු මැණිකේ ! වලව්ව නඩගම් මඩුවක් කියලද හිතන් ඉන්නේ? යසට තියෙයි. නාඩගම් නටන්න ගිහින් වලව්වේ දැලි ගාන්නද කල්පනාව?” අම්මා කේන්තියෙන් සාලයේ එහෙට මෙහෙට යමින් කෑ ගැසුවාය .

“නංගිට රස්සාවක් කරන්න හොඳයි.. මටද හොඳ හැරේනේ? මොකද එයාට විතරක් හැමවෙලේම වැඩිසැලකිලි.. ” අක්කා කැනැස්සුවාය.

“නංගි යන්නේ එක එකාලා එක්ක නාඩගම් නටන්න නෙමෙයි.. ළමයින්ට අකුරු සාස්තවේ උගන්නන්න.. උඹට ඕනේ රෙදි නැතුව රූපපෙට්ටියේ නටන්නද?” අම්මාගේ සුදු මුහුණ කේන්තියෙන් රතු වී ගොස්ය.

“වලව්වේ මැණිකේ, මොකද මේ ගෝරනාඩුව?” අප්පොච්චා කරුමෙට මෙන් එදා කුඹුරු වතුපිටි බලන්නට ගොස් වේලපහම ගෙදර ඇවිදින්නය.

“හිලමේ.. බලන්න මේ ලොකු මැණිකෙට මක්වෙලාද කියලා! ඔල්මාදෙද කොහෙද! රඟපාන්න ඕනෑලු”

අප්පොච්චා හොඳට හොඳය හරකටද ඒ වගේම හරකය.



රතුකරගත් දූෂිත් සාලයට පිවිසි ඔහු වදනකුත් නොදොඩා කාමරයට වැදුනේ කේන්තියෙනි.

අද රාත්‍රියේ නඩු ඇසීමට නියමිත බව ඒ දූෂි පවසා සිටියේය. එදිනත් පෙර පරිදිම වලව්වේ කෝළාහලයකි. මට නම් මේ කතාබස් පුරුදුය. කවදත් නිහඬ වර්තයක් වූ මා මේ කෝළාහල මගහැර නිතරම කාමරයට වැදුනෙමි.

හෙට හදිසියේම අක්කා බැලීමට මනමාලයෙක් ඒමට නියමිතය. හරි නම් මාතලේ ලොකුඅම්මලා පවා මේ කටයුතුවලට සම්බන්ධවී වැඩ කළයුතු වුවත් අප්පොච්චා හදිසියේම මෙවැන්නක් ලැස්ති කලේ මන්දැයි මට වැටහුනේ කතාබහ කනට වැකුණු විටය. ලති ලතියේ උදේ පටන් අම්මන් මාත් වලව්වේ උදව් පදව් කරන්නියන් හා එක්ව, කැවිලි පෙවිලි පිලියෙල කලද මා වදනකුත් නොදොඩා ඇයට උදව් කලා විනා කිසිදු ප්‍රශ්නයක් ඇසීමට තැත් නොකලෙමි.

උදේ පටන් අක්කා වලව්වේ නොවීය. අප්පොච්චා ගිනිරත්වී එහෙට මෙහෙට යමින් ඇයව සොයන්නට වෙර දැරීය. කොට ගවුමක් ඇදගෙන වලව්වේ ඉදිරිපස දොරින් හවස්භාගයේදී ඇය මතුවූයේ අප්පොච්චාගේ කේන්තිය පාලනයක් නොවූතැනට ලගාකරමින්.

ඔහු ඉදිරියට පැන ඇගේ කනට පහරක් ගැසූ සැනෙන් අක්කා විසිවී බිමට පතිත වූවාය.

“අක්කේ..” මා ඇය අසලට දිව්වේ දැනුන වේදනාවත් සමගයි.

“ඔහොම නැවතියන් පොඩිමැණිකේ.... නම්බුකාරකම නියාගෙන පැත්තකට වෙලා ඉන්න. මේ සක්කරවට්ටම හැදෙන්නේ නෑ..උඹවත් අපේ වර්ගේ රැකගන්න.” අප්පොච්චා ගේ හඬ වෙනදාට වඩා බොහෝ වෙනස්ය. බියෙන් වෙලාගත් අසරණ බැල්මක් අක්කා වෙත හෙලුවත් ඇය මා දෙස බලා සිටියේ රත්වූ දූෂෙන්න රවාගෙනය.

“උඹෙන් මට කිසි උදව්වක් ඕනේ නෑ හැනිරි. උඹට ඕනේ මට බැනුම් අස්සවන්න හැමවෙලේම...උඹ හොඳ එකී වගේ රතපාලා මාව නරක එකී කියලා වලව්වේ ඔක්කොටෝම ඒත්තුගන්නනවා.. උඹට හොඳක් වෙන්නෑ.. උඹව මට පෙනෙන්න බැහැ.. මන් උඹට වෙෙරකරනවා..” අක්කා මා දෙස බලා කේන්තියෙන් කියනා විට මගේ හදපැලෙන්න ආවාක් මෙනි. වේදනාවට අතක් පපුව මත තබා මා පස්සට වුනේ නිහඬවය.

“කට කට... මොන යකෙක් වැහිලද ලොකු මැණිකේ..මොනවද මේ නාඩගමි..?නංගී උඹ වගේ නාඩගමි නටන්නේ නැහැ. හොඳ හැදිව්ව

දුරුවෙක්.” අම්මා සාර්පොට උකුලට ගෙන කවිච්චියේ වාඩිවුවේ නොසන්සුන්වය. මම කාමරයට වැදුනෙමි.

“මට බැහැ දන්නේ නැති මිනිස්සු එක්ක දිග යන්න. මොන කරුමයක්ද මේ?” අක්කා මුරණ්ඩු ලෙස කැනගසුවා ය.

“ඔව් ඔව්.. ලොකුමැණිකේ.. මම නොකීවයි කියන්න එපා. හිතේ ඇති රෙදි නැන්දගේ පුනණ්ඩියා එක්ක දිග යන්න. මන් දන්නේ නැහැ කියලද හිතේ නාඩගමි.. ලොකුමැණිකේ.. මගේ ඇස් වලට වැලිගහලා හිතේ ඇති නාඩගමි හටලා වලච්චේ නම්බුව නැතිකරන්න.” ඒ අප්පොච්චාගේ හඬයි. මම මව්නගට පත්වුනෙමි. කෙතරම් මුරණ්ඩු වුවත් ඇ මෙලෙස මුග්ද ලෙස හැසිරෙව් යැයි මා නොසිතුවෙමි.

ඇය කැනගසා වාදකරනු ඇසුනත් මා එළියට නොගියෙමි. මැදියම් රැය උදාවූ කල සැවොම හින්දට වැටෙන්නට ඇත. අක්කා එහා කාමරයේ නිදාගන්නට පටන් අරන් දැන් කීප මසකි. නැත්නම් ඇය සාලයේ කොනකවූ කාමරයක නිදාගැනීමට පුරුදුව සිටියාය. මට හින්ද පැමිණෙන විට රාත්‍රී දහයට පමණ වන්නට ඇත. සෑහෙන වේලාවක් හින්දත් නොනින්දත් අතර සිටි මට තාමත් වලච්චේ සේවකයන් වැඩකරන හඬ ඇසෙයි. මම අනෙක් පස හැරී ඇතිරිල්ල ඔලුවේ සිට පොරවාගෙන නිදාගත්තෙමි.

කඳු පන්තියෙන් ඇසුන උලමෙකුගේ විලාපයත් සමග මම බියවී අවදිවුනෙමි. මුලු ඇගම දහඩියෙන් තෙත්වී ගොසින්. පපුව වෙගෙන් උස්පහත්වන්නට වූයේ වෙගෙන් හුස්ම ගන්නට වූ හිසයි. භාත්පසම කැලිකැපිය හැකි අඳුරයි. මුසල සිතලක් මා වටා එනිගියේ ඒ මොහොතේමය. ඇඳේ එලෙසම මිනිත්තු කිහිපයක් සිටියදී දිවගිලෙන්න එනවාක් මෙන් දැනෙන්නට විය. “චතුර” මා මටම මුමුනගත්තෙමි. ඇඳමන ඉඳුගෙනම මා ඊට එහාවූ ජනේලයේ තිරරෙදි එහාමෙහා කලේ පායා ඇති අඩසඳු එළිය කාමරයට වැටෙන ලෙසටය. ඒ එළියෙන් ඇඳෙන් නැගිටගත් මා සෙමෙන් පා තැබුවේ කණ්ණාඩි මේසය වෙතටයි. එහි තිබූ පන්දම මා පත්තු කලෙමි. එය යන්නම් කාමරය එළියකල නමුත් මුළු හිතම කුමක්දෝ බයකින් වෙලාගොසින්. පපුව තිරවෙනවාක් සේ මට දැනෙන්නට විය.

සෙමෙන් කණ්ණාඩි මේසය මතවූ චතුර විදුරුවේ පීරිසය පසෙක තබා මම චතුර බිවෙමි. නිකමට මෙන් කණ්ණාඩිය දෙස බැලූ සැතෙන් මා අතින් චතුර විදුරුව ගිලිහී ගියේ දෑත් වෙවුලද්දීය. කවුදෝ ගැහැනියක් පිටුපස සිට මා දෙස බලා සිටින බව මා කණ්ණාඩියෙන් දුටුවෙමි. වියරු මුහුණක් ඇ වෙතින් දිස්වුනි. මට ඇයව පෙනුනේ කණ්ණාඩියෙන්ය. මා හැරී බැල්මට උත්සහකළද මා හට සෙලවීමටවත් නොහැකි විය. කොණ්ඩය අවුල් වූ ඇගේ මුහුණ සුදුමැලිය. තොල්පට පවා කුනුවිගිය තක්කාලිගෙඩියක පැහැය විය. දෑස් වල කළු ඉංගිරියාව නොතිබුණි. එය මහා භයානක දර්ශනයකි..



මම පමණක් ඇසෙන පරිදි ඇ සිනාසෙමින් පාවෙන්නාක් සේ මාවෙන ඇදෙන්න විය. ඒ මුහුණ මට දැකපුරුදු බවක් දැනුනි. මගේ පපුව වේගයෙන් ගැහෙන්නට විය.. මා කෑගැසීමට තැත්කලත් උගුරෙන් කිසිදු වදනක් පිට නොවුනි. ඇය මගේ අසලටම විත් යක්ෂනියක් සේ වියරුවෙන් හිනාවෙන්නට විය. ඒ රුව හඳුනාගැනීමටත් පුටම ඒත් සමඟම දිව දික්කල ඇ පන්දම නිවාදැමුවාය. මා කෑගසමින් සිහිසුන් උනේ ඒත් සමඟමය.

“පොඩි මැණිකේ...මයේ අම්මා.. මොකද උනේ රත්තරන්... ” අම්මා මා ඇඳුට ගෙන හිස අතගාමින් සිටියාය.

“හිලමේ.. ඔය පිරිත් කරපු තෙල්ටික ගෙනාවනම්.. දරුවා හොඳටම බය උන හැඩයි.” අසල ඇසුනේ වෙදමාමාගේ හැඩයි.

වෙද මාමාත් අද රාත්‍රියේ පැමිණෙන වග අම්මා මට දවාලේ කියූ බව මට මතක් විය.

“නරක හීනයක් දැකලනේ පොඩිමැණිකේ. බය වෙන්න එපා පිරිත් කරපු තෙල් හිසේ ගාලා නිදාගමු. වලව්වේ මැණිකේ පිරිත් කියයි හින්දු යහකල්” වෙද මාමා තෙල් බෝතලයක් අතට දී එසේ කියා අප්පොච්චා සමඟ කාමරයෙන් පිටවිය. අම්මා මාගේ හිස අතගාමින් කරණියමෙන් සූත්‍රය කියන්නට වූයෙන් කෙමෙන් කෙමෙන් හින්දු මා කරා ලගාවිය.

පසුදා උදෑසන සිදුවූයේ කුමක්දැයි සිතීමටවත් මා හට ඉස්පාසුවක් නොවිය. එතරම් වැඩ රාශියක් මාත් අම්මාත් වලව්වේ වැඩට උන් ගැහැනුන් කැටුව කරන්නට විය.

“පොඩිමැණිකේ, ගිහින් ලොකුමැණිකෙ ලැස්තිදු බලන්න.. මුරණ්ඩුකමට ඇති බුදියාගෙන. නැගිට්ටවලා අර මන් ගෙනාපු රත්තරන් නූලෙන් වැඩ දාපු රෙද්දෙන් හොඳ අපුරුවට ඔසරිය අන්දන්න. ලොකුමැණිකෙගේ රත්තරන් මාලෙන් දම්මවන්න. වළලත් ඇති පෙට්ටිගමේ.” අම්මාගේ දෑස් ප්‍රීතියෙන් බැබළෙයි. සාලය පසුකොට යනවිට මා දුටුවේ අප්පොච්චාත් සතුටෙන් කට්ටිය පිළිගැනීමට ලැස්ති වෙන අයුරුයි. මා යාන්තම් සිනාසී මගේ කාමරයට එහා වූ අක්කාගේ කාමරයට ගොස් දොරටු තට්ටු කලෙමි. පුදුමයකි. දොර නිකන්ම ඇරිගියේ මා මව්නියට පත්කරමිනි. මම සෙමෙන් සෙමෙන් කාමරය තුලට ගියෙමි.

බිම බැඳුවිට දුටුවේ අවුල්පාලාවක් වූ කාමරයයි. සෙමෙන් සෙමෙන් හිස එසවූ මා දුටුවේ ඇස්පනාපිට එල්ලෙන කකුල් දෙකකි. ගැස්සී හිස එසවූ මා අතින් අතේ තිබූ තේ කෝප්පය බිමට වැටී බිදීගියේ මගේ විලාපයත් සමඟමය.





එක්වරම දුටුදෙයින් මගේ පසුව පැලිගියාසේ දැනුනි. මම වලව්ව දෙවනත් වන්නට කැනැස්සුවෙමි.

“අනේ අක්කේ.....” මා බිමට පතිතවී නව නවත් කැනැස්සුවෙමි.

ඒ ඇයයි. අඳින්නට අම්මා ගෙන ආ රත්තරන් නූලෙන් වැඩිදැමූ සාරියෙන් තොණ්ඩුව දමා ඇ බාල්කයේ ප්‍රාණය නිරූද්ධව එල්ලෙමින් සිටියාය.

ඇගේ දෑස් විවරව ගොසින් දිව එලියටවින් තිබුනේ හයංකර ලෙසයි. මා බිම පතිතව මහ හඩින් කැනැස්සන්නට වුනෙමි. අම්මා කාමරයට දිව ආවේ මගේ විලාපය ඇසුණ නිසාය.

“පොඩිමැණිකේ..” අම්ම මා වෙත නැමෙනා විටම මම දෑත් වහලය දෙසට යොමු කලෙමි. අම්මත් මාගේ අත්ගිය දෙසට හිස හරවා බැලුවාය. ඇගේ මුව විවර විය. ගල්වුවාක් සේ ඇ සෙමෙන් නැගිට සිටියාය.

“අනේ ලොකු මැණිකේ මොකක්ද මේ කරගත්ත විනාසෙ...?” අම්මා විලාපදෙමින් ඇගේ පාද බදාගෙන හඩන්නටවිය. අප්පොච්චාත් විලාප හඬ ඇසී ගමේ එවුන් සමග කාමරයට කඩාවැදුනේය.

අප්පොච්චා නිසේ අත්ගහගත්තේ විලාපදෙමිනි. ඔහු වහාම අනෙක් උන් හා එක්ව අක්කා බිමට ගත්තේය.

ඇය මියගොස්ය. කුමක්ද මේ සිදුවූයේ? මා ගල්වුවාක් මෙනි. සිහිය නැතිවුවාක් මෙනි. ඇය මියගොස් තිබුනේ ලියුමක් ලියාය. එහි ඇගේ අයිතිවාසිකම් ගැන කියා තිබූ අතර අවසානයේ තෙවරක් “මිල මගේ නැතිරි.. වෛරකරනවා..” ලෙස ලියා තිබුනි.

ඇ මට අවසානයෙන් වෛරකොට ඇත. මා සිහියට ආ සැනින් වටපිට බැලුවෙමි. අයිතක තිබූ පෙට්ටිගම ඇ කෙසේ හෝ කාමරයේ මැදබාල්කය අසලට ඇදගෙන ඇත. පුටුවක් පසෙක පෙරලි ඇත. මාගේ ගතම දහදියෙන් තෙත්වුනි. ඇ වෛරයෙන්ම මියගොස් ආත්මය විනාශ කරගන්නා නොවේද?

දෙවියනේ, මියගිය පසු ඇ මා හමුවට පෙර දින රාත්‍රියේ පැමිණියා නොවේද? දිවදික්කොට පන්දම නිවාදැමුවේ ඇයම බව මිනියදෙස බැලූවිට මට පසක් වූයේ නුද නිසි බවක් හඳවන වෙලාගනිමිනි.

R.M .M. Rasanjalee Rathnayake
D/BCE/20/0002
FOC

නූල් බෝලෙ



කටකතාවලින් මිට්‍යාමත වලින් පිරිලා නියෙන සමාජයක යන්තන් හරි පණානල ගැටගහගන්නවා කියන්නෙම විනිලුවක්... පැටලිවිව නූල් බෝලෙයක් ලිහාගන්න බැරැව මිනිස්සු පිස්සු බල්ලො වගේ එනෙ මෙනෙ දුවනවා. උන් අර නූල් බෝලේ ඇතුලේ ආයේ ආයෙන් පැටලෙනවා. නතරවෙන්නැති මේ දිවිල්ලෙන් හෙමිබන් වෙන සමහරක් උන් අතරමගදි මහපාටේ ඇදගෙන වැටෙනවා. සදාකාලිකවම නින්දට යනවා. හයිසතන්තිය නියෙන අය තමනමන්ට හැකි වෙර වීරයෙන් දුවලා මැරවිව ඵ්වුන්ගෙ ඇඟ උඩින් උන්ව පාගගෙන උන්ව පහුකරගෙන යනවා.

කරුණානායක මුදියන්සේලාගේ නිනෙන් කරුණානායක කියන්නේ මේ නූල්බෝල ලිහා ගන්න මේ ලෝකයට ආපු පුංචි එකෙක්.. මාස හයෙන්, පුංචි සන්දියෙම මව් තුරුලේ උණුහුම නිනෙන්ට අහිමි වෙනවා. අප්පච්චිගේ ආදරේටත් වැඩි ආයුෂ තිබුනේ නෑ. නිනෙන් කියන්නේ අප්පච්චි දුවපු රේස් එකෙන් මග ඇරුණු තවත් අහමිබයක් විතරයි. ළදරු නිනෙන්ට මාස 6 අහවර වෙනකොටම මව්කිරි පිරිකිරි වලට මාරු වෙනවා. දරුවා ගැන ආදරේ අහස උසට හිනේ ගොඩ ගැහුණත් ජීවිතෙ ගැටගහගන්න පොරබදලා දර ඉපලක් වගේ කැහැටු ගැහිලා ඉන්න නිනෙන්ගෙ අම්මට මව්කිරි එරුනෙ නැත්තෙ තවත් පොඩි හරි හයිස හත්තියක් ඒ දුර්වල සර්ටේට නොතිබුණු හින්දාය ...

ඉතිං... අම්මා අප්පච්චි වෙනුවට නිනෙන්ගෙ ජීවිතේ බාර වුයේ නැන්දටයි.... මාමටයි... මේ අයගේ ජීවිතාව වුණේ නූල් පැටලිලා ලිහාගන්න දුගලන ඵ්වුන්ට ණයට බඩු දෙන සිල්ලර කඩයක්...

පුංචිම එකෙකුට සිටි කාලෙදි නිනෙන් ලෝකය කියල දැක්කෙ ඉදල හිටලා කඩයට යන එන ගැනියෙක් මිනිහෙක් නැත්තං පොඩි එකෙක්ව විතරයි.. සිල්ලර කඩේ ගේට්ටුවෙන් එහා ලෝකෙ නිනෙන් දැක්කෙ පුංචියට.. කලාතුරකින් ගේ බිත්ති හතර පහුකරලා ලෝකයට පය තියන්න නිනෙන්ට අවස්ථාවක් හමිබවෙන්නේ.... ගෙදර හරිහමන් බේකක් නොවුණු විටෙක විතරයි .

හරියටම අවුරුදු එකහමාරේ බිල්ලන්ට බිය වී සිටි නිනෙන් දවසක් නින්දට යද්දි එකවරම වචන කියපක් ගොණු කළේය.

“කවුද අම්මේ තාප්පෙන් එහා පැත්තේ කැගහන්නෙ”



තිනෙන්ට නින්ද ගොස්ය... එහෙත් කම්මුල රූටා වැටුණු කඳුල බිංදු වලින් තෙත් වී ඇත.

රටේ ලෝකෙ අම්මලා ක්‍රෙඩිට් කාඩ්වලින් දුරුවන්නේ මහස ඩිස්නි ලන්තයක් කරන්නට වෙර වැසෙමි කළේ තමන්ගේ දුරුවාට වෙනත් දුරුවන්ට වඩා දේවල් දෙන්නට වූ ආත්මාර්ථය නිසාය. සැබෑ ආදරය එතරම් ලාභ හැකි බව ඔවුන් දැනගෙන හිටියේ නැහැ... ලෝකෙට පේන්න නාඩගම් නටන්නේ... ණයට ගත් මොණාරුන්ගෙන් කියලා මේ සමාජේ සමහරක් අම්මලට අමතකයි... බොරුවට වැඩි ආයුෂ නැත එතෙක් අතේ කයේ පුරවාගෙන ගිය රන් රිදී බඩු කන්දරාව හන්දියේ මුදලාලිගේ පොලි බැංකුවට සින්න වුණාට පස්සේ තමයි බොරුව දිය වෙලාම යන්නේ.

හේතුවකට හරි අහේතුවකට හරි වැඩි ආදායමක්වත් නැති තිනෙන්ගේ අම්මයි අප්පච්චියි ළඟ ක්‍රෙඩිට් / ඩෙබ්ට් සන්නියට ඉඩක් තිබුණේ නැහැ. ඩිස්නිලන්ත කුමර කුමරියන් ට මුනිවිච්චි වෙන්නට තමන්ගේ පොඩි එකාව නොයවන්නට අම්මයි අප්පච්චියි වග බලාගත්තා. ඩිස්නිලන්ත පොඩි එවුන්ට බොරුවත් එක්ක හරිහරියට එකතුවෙලා... ලැබුණු වයිවාරණ ආදරයේ හෙවනැලි තමන්ගේ පුතාගේ ඔලුවට වැටේ යැයි තිනෙන්ගේ අම්මයි අප්පච්චියි බය වුණා.

තිනෙන් අම්මගෙයි, අප්පච්චිගෙයි ආදරේ අදුරගත්තේ මාසෙ පඩි දවසට ගේන පේමන්ටි එකේ ඉන්න ප්ලාස්ටික් නාවන්ගෙන්... නාවාට කතා කරන්න බැරි උනත් අම්මගේ අප්පච්චිගේ ආදරේ සුවඳක් වෙලා තැවර්ලා තිබුණා. බෙර ගහන, නටන මේ පුංචි නාවා සමාජයේ අප්පච්චි කෙනෙක් අම්මා කෙනෙක්ගෙන් ලැබෙන අවම ආදරේ කියලා තිනෙන් දැනගෙන හිටියේ නැහැ. තිනෙන්ට ඕන වුණොත් අම්මගේ අප්පච්චිගේ උණුහුමම කියලා ඒ අම්මයි අප්පච්චියි දැනගෙන හිටියේ නැහැ. බොරුව පිරිලා ඉතිරිලා ගිය වෙලාවක මීට වඩා සාධාරණයක් බලාපොරොත්තු වන්නට බැරි බව තිනෙන් දැනගෙන හිටියා.

බිල්ලාගෙන් තමයි ළමයගේ පුංචි මහසට මුලින්ම බොරුව කාවදින්න ගන්නේ. මුසාවාදා වේරමණී සික්බාපදය කඩන්නට උගන්නන්නෙ ද දෙමාපියන්ම තමා... සමාජය ගැන මේ කියමන කෙතරම් දුරට ඇත්තද, බොරුද කියලා තරාදියක දමා කිරා බලන්නට ඕන කාරණයක්.

රටේ ලෝකෙ තොරතුරු තිනෙන්ගේ අප්පච්චි දැනගත්තේ වැඩිපොලේ ඕපදුපවලින්... රූපවාහිනියකට ඇතුල් වෙන්නට ඒ පුංචි නිවසෙ ඉඩකඩක් තිබුණො නැ. ඇත්තටම තිනෙන්ගේ දෙමාපියන්ට සාධාරණ බයක් තිබුණා තිනෙන්ගෙන් හංගලා තියන්න උත්සාහ දරපු ඒ සිල්ලර ආසාවල් වලින් පිරුණු ලෝකෙ තිනෙන් රූප පෙට්ටිය හරහා දකී කියල ... සමහර විට ඔබ ඒ අම්මා සහ අප්පච්චිගේ බොළඳ උත්සාහෙ ගැන යටි සිතින් හිනා

වෙන්නටත් ඇති, ඒක හරියට මුහුදට වැටුණු ලේන් පැටියා බේරාගන්නට වලිගෙන් මුහුද ඉහින්නට හැදෑ ලේන් අම්මාගේ උත්සාහ වයේ කියා..

බොරුවෙන් පිරිවිච ලෝකේ වෙනුවට, වඩාත් ප්‍රායෝගික වූ ලෝකයක් තමන්ගේ දරුවාට හදලා දෙන්න ඒ අප්පච්චිගේ උත්සාහ ගැන පොද්ගලිකව සතුටු වෙන්න ඕන...

තිනෙන්ගෙ පාසල් ජීවිතයේ ආරම්භයත් සමග මේ කතාව වෙනත් අතකට පෙරළෙන්නට වුණා. ඒ තිනෙන් නගරයේ ජනප්‍රියම පාසලට මුලින්ම ගිය දවසෙ... අප්පච්චි දැන් මෙතෙක් දැරූ උත්සාහය අතහැර හිත හදාගෙන ඉවරයි අම්මාද තිනෙන් වෙනුවෙන් හති දමමින් දවන ලෝකයේ තිනෙන්ට හොඳ අනාගතයක් ලබා දීමට තහනම් උත්තේජන පාවිච්චියට පටන්ගෙන..එතෙක් ඇත්වූ බොරුව දැන් ඔවුන්ගේ ගෙදර දොරකඩටම පැමිණ ඇත.

ඒ සමාජය ගලාගෙන යන ප්‍රවාහයයි. උඩුගම බලා පිහින්නට හයිය හත්තිය හැමෝටම නැත. බොරුව තම බුවලු අඩු වලින් නැවතත්... ගලාගෙන යන ප්‍රවාහයට ඇද දමනවා ඇත.

මිනිසාගේ හිතේ තණ්හාව වැනි හුදු කාරණා ගොඩනැගෙන විට සියලු ප්‍රතිපත්ති අමතක කර හති දමමින් දවන්නට දැගලන එක අරුමයක් නොවේ. උදේ හවස කඩුල්ල ළග බුදු පහනට වැඳ තුනුරුවන් සිතිකර ගිය ඒ කාලෙ තිනෙන් ගෙන් ඇත් වී ගොස්ය. නගරයේ ජනප්‍රිය පාසලක පුටුවක හිඳවා අනාගතය ගැන හීන මවන්නට තිනෙන්ට බල කරලා.

පරණ ගෙදරට යන පාර ද ක්‍රමයෙන් තිනෙන්ගේ මතකයෙන් ගිලිහෙමින් තියෙනවා. ඒ තරමට පාසලට දුන් අලුත් ගෙදර ලිපිත කටපාඩම් කර ධාරණය කරගන්න තිනෙන්ට අකමැත්තෙන් වුවද සිදු වී ඇත.

එදා සාරියට හැඩ වැඩට පෙනුණු අම්මා අද තිනෙන්ගේ වැඩිමහල් සොයුරියක් තරමට තිරිහන් වී පෙනෙන්නේ ඇඟට තිරවුනු ඩෙහිම් කලිසමත් ලිහිල් කමිසයත් නිසාය. කලු පාට අච් කන්නාඩි වලින් යථාර්ථය මකා දමා ඇත. ස්මාර්ට් පංගම දුරකථනය නැතුවම බැරිය. මේක නිසාම ඇය ගොඩර්න් අම්මා කෙනෙක් වෙලාය. නමුත් අතේ තිබුණු මඟුල් මුද්ද ඇඟිල්ලේ පෙනෙන්නට නැත. බෙල්ලේ තිබුණු චේන් පොට්ද ආගිය අතක් නැත. හැමදේම තිනෙන්ට නිර්ලජ්ජිත ලෝකයක ඉන්නට පාර කපන්නටය. පාසලේ අම්මලත් එක්ක කරට කර ඉන්නට මෙහෙම නොකර බැරිය.

තවමත් තිනෙන්ට නැන්දාගෙ මාමාගෙ ඇසුර ලැබුනා. අම්මා අප්පච්චි වැඩට ගියවිට තිනෙන් නවතින්නේ එහෙය.



“කොල්ලො මෙහෙ වරෙන්කො ”

“ආං අර සල්ලි ගන්න ඇවිත් නියෙන කඩිට බඩු දාන ලොරියට කියපන්නො මාමා ගෙදර නෑ කියලා”

නිනෙන් මොහොතකට නැවතුණි. ‘බොරුව’ විසබ්ජයක් ලෙසින් මාමාටද බෝ වෙලාය. නමාටද එහි කොටස්කාරයකු වෙලා පව් කරන්නට බල කර ඇත. අහෝ බුදු දහමෙහිද නිසැස් හොයන අන්තවාදියෙකු ට මේ කරණු හිත්නොගැටේටවා... ඒක ප්‍රාර්ථනාවක්!

නිනෙන්ගේ අප්පව්විගේ මහලොකු හීන නමන්ගෙ ඔළුගෙඩි වලම හට ගත්තත් ඒවා නිනෙන්ගෙ ඔලුවට උවමනාවෙන් දැමුවද වැඩිහිටිනේගේ හීනවලින් දරුවන්ගේ හීන විනාශ කරන අදිටන ඒකේ තිබුනෙ නැහැ. කතාව එලෙස ගොඩනැගී තිබුනේ නම්, එය දරුවන්ට කරන ලොකු අසාධාරයණාක් වනු ඇත. අප්පව්වි ඒක තේරුම් ගන්නාම හෙමෙයි, හැබැයි මොකක්දෝ



හේතුවකට තිනෙන්ට බල කරන්නට ඔහු කොයි වෙලාවකවත් උත්සාහ කළේ නෑ.

රියාලිටි වැඩසටහන් වල වැඩ පෙන්වන රූකඩ පැටවන් බහුලව ඇති සමාජය ගැන තිනෙන්ගේ අප්පවිට්ටන් වැටහීමක් නෑ... ඒත් තමන්ගේ එකම පුතාවත් තමන් ගොඩදායි කියන ලොකු හිනෙන් මදෙන්හට අප්පවිට්ටන් බැරි වුණා.

කාලය වසරන් වසර ඉක්ම ගොස් ඇත... තිනෙන්ගේ අවුරුද්ද අවසාන මහා සභා රැස්වීමට තවත් සතියක් විතර තියෙනවා.

“අතේ සල්ලිත් නෑ පඩිය හම්බෙන්නේත් සුමාන දෙකකින් ”

“අතමාරුවක් වත් ඉල්ල ගන්නේ කාගෙන්ද කියලා මං කල්පනා කලේ ”

තිනෙන්ගේ පාසලට ගෙන ගිය හැක්කේ මොඩර්න් අම්මාය... ‘මොඩර්න් අම්මාට’ සල්ලි විසි කළ යුතුමය. සල්ලි ගස්වලින් කඩන්නට හැකිය... ඉතිං උගස් කරන්නට තවත් මුකුත් ගේ හරියේ ඉතුරුවක් නැතිය.

මහා සභා රැස්වීමේදී ජැන්ඩියට ඇඳ පැළඳ ගත් මහත්වරුන් නෝනලාත් හරි හරියට කසුකුසු ය. තිනෙන්ගේ අම්මාගේ සහජ ගැහැනු හිත ද මේවට ප්‍රිය බව සමාජ සත්‍යයකි. ඒත් මෙතෙක් කල් පුතු වෙනුවෙන් කළ රඟපෑම තවදුරටත් කළ යුතුය. හුදකලාවම බිත්ති කණුවක් ළඟ ඇය අතරමංව සිටියාය.

තිනෙන් දක්ෂයෙකි...

නොදැනීම ගෙවී ගිය වසර ගණනක අධ්‍යාපන කටයුතු සාර්ථකව නිමා කරමින් තිනෙන් දැන් අවසන් වසරේය. තිනෙන්ට ඇත්තේ පාසලට සීමා වූ මිතුරන්ය. ඔවුන් කිසිවකු ඔහුගේ හොඳ ම යහලුවන් නොවීය. ඔවුන්ව ගෙදර ගෙන්වා ගත්තේ ද නැත. බොහෝවිට තිනෙන් තනිවම පොත පතටම ඇලී සිටියේ ය.

පාසලට මීටර් සියයක් දුරින් ජීවත්වන්නට උගන්වා ඇති තිනෙන්ට මීටර සියයේ බොරුව වසා ගන්නට තවත් බොරු දහසක් පවසන්නට සිදුව ඇත. නොදැනුවත්වම අම්මා අප්පවිට්ටි සමඟ තිනෙන්ද හුල් බෝලයේ සිරිකරුවෙකු ව හෘද සාක්ෂිය අහිමි වූවෙක් බවට පත්ව ඇත.

තිනෙන් විශ්ව විද්‍යාලයෙන් සමුගත් දවසේ සතුව දෝරේ ගලා ගියේය. නැති වූ නෑදෑයින් ද පැමිණියහ. දුරකථන ඇමතුම් වැනි වැහැලොය. සමහරුන් කපන්නට බැරි අත ඉඹින්න ට ද ආහ. අසල්වාසීන්ගේ හෝපන සංග්‍රහ ද



සුදානම් විය. නැවතත්.... නැවතත්... බොරුව ඔහු ඉදිරියේ බල්ට් ගසමින් සිටියේය. මේ සියල්ල ඔහු ඉදිරියේ ඇති ඉහල රැකියාවේ අනුභවය.

නිනෙන් තවදුරටත් මාමාගේ කඩේ බිත්ති හතරට කොටු වූ කොළ ගැටයා නොවීය. ඔහු දැන් පොළොවේ පය ගහල සිටගෙන සිටින ලොකු මිනිසෙකි. නමුත් ඔහුට හිමි රැකියාව ලැබේද ??? නොලැබේද ??? විශ්වාසයක් නැත. 'සල්ලි' කියන්නෙම බොහොම තීරණාත්මක සාධකයක්. ඒක නිනෙන් වසර දහනමයක් පුරාවට ජීවත් වූ බොරුවන් සමග යහමින් දන්නා කරුණකි. කෙසේ වුවද නූල් බෝලේ පැටලිලේ ලෙහා ගත යුතුමය. ඒකට බොරුව ජීවිතයෙන් ඇත් කර ගත යුතුමය. නත්නම් අනාගත පුංචි කරුණානායකලාද සමාජයේ කොන් වූ තනි පුද්ගලයන් ලෙස ජීවිතය ගෙවනු ඇත.

M.L.A.S. Madhawa
D/IT/18/0044
FOC

නංගී



සිත රාත්‍රියේ ගස් කොළන් නිවහනක් කර තිබූ සිය දහස් ගණන දිදුළන පිති බින්දු එම ගස් කොළන් අතරින්ම හැරෙහි හැරෙහි ඔවුන් සිප ගන්නට සැරි සරන නිමිදිරි උදෑසන හිරු රශ්මිය හේතුවෙන් සිතට කාංසාවක් නොදී පුපුරා යන්නට වූයේ සොබා දහමේ අපූර්වත්වයේ වර්ණ මා හට පසක් කරමිනි. දිනපතා අලුයම හිරු අවදි වීමටද පෙර අවදි වී නිවසේ අයවලුන්ගේ ඔවුන්ට අවශ්‍ය කාර්ය භාරය ඉටු කර අවසන් කිරීමට පුරුදු වී සිටි මා හට දිනපතා උදෑසන කට කොනට සිහනවක් ගෙන දෙන්නේද මෙම ප්‍රේමාන්විත ලෝ ස්වභාවයේ සත්‍යය කියා පාන සිත දසුන්ය.

වැටකෙසියා පඳුරට සාන්තු කිරීමෙන් පසුව මා නිවසට ගොඩ වූයේ නංගිලා මල්ලිලාට උදෑසන ආහාරය පිළියෙළ කිරීමටය. පවුලේ වැඩිමල් පුත්‍රයා වී සිටි මා හට ලොකු නංගී නිවුන් නංගී හා මල්ලි හා පොඩි මල්ලි කෙනෙකු සිටිය ද ඔවුන්ගේ දගකාර වියට අනුව ඔවුන් කරන සියලු දඟ වැඩ දිනපතා මා දරා සිටින්නේ අම්මෙක් අප්පෙක් නොමැතිව දිනෙන් දින වයසට යන එම දරුවන්ට සෙනෙහස පෑමට සිටින්නේ පවුලේ ලොකු අයියා වූ මා පමණක්ම වන බව මා හොඳින් දන්නා නිසාය. වසර 6 කට පමණ පෙර වූ එක් අවාසනාවන්ත සිදුවීමක ප්‍රතිඵලයක් ලෙස අපට වූයේ දිනපතා අප රස නහර පිහවන ආහාර සකසා දුන් මෑණියන් හා උදේ සිට සවස් වනතෙක් ගලා යන එක් එක් දහදිය බින්දුවකවත් වටිනාකම කියා නොපාන, මහන්සි වූ පමණටම වැටපක් ලබා ගත නොහැකිව උපයා ගත් සොච්චමෙන් වුවද අප කුස පිරවීමට සමත් වන පියාණන්ව ද, එම අඳුරු රාත්‍රියේ අලියෙකුගේ බරැති පාදය ට යට වී දෙවිලොව යාම ට සිදු වූ නිසා අනාථ දරුවන් වීමට ය. මාපියන් අප අසරණ කර මෙලොවට සමූ දුන් විට මා 14 වන වියේ පසු විය. නිවුන් නංගී හා මල්ලි 4 වන වියේ පසු විය. ලොකු නංගී 6 වස් වියේ වුව ද පොඩි මල්ලි අවුරුදු එකක් වියැති ළදරුවෙකි. මාපිය වියෝවෙන් පසුව පාසල් යාම ක්‍රම ක්‍රමයෙන් අඩු කළ මම මාස දෙකකට පමණ පසුව එය සම්පූර්ණයෙන්ම නැවැත් වූයේ මගේ පාසල් ගමනටත් වඩා නංගිලා මල්ලිලා රැක බලා ගැනීම පවුලේ වැඩිමලා ලෙස මාගේ කර මන පැටවුණු භාරය ඉවත් කළ නොහැකි වූ නිසාය. අන දරුවා වූ පොඩි මල්ලිගේ වැඩ කටයුතු අසල්වැසි නැන්දාගේ උදව්වත් සමගම මා ඉටු කළ ද අනෙක් බාලයන්ගේ වැඩ කටයුතු ඉටු කරවීම සඳහා අන් අයෙගෙන් උදව් පතන්නට මා උත්සුක නොවූයෙමි. 14 වැනි වියේ පසුවන මා හට කුඩා දරුවන් සමඟ වැඩි අත්දැකීමක් නොවුව ද ලොකු නංගී හා මල්ලිගේ වැඩ කටයුතු සිදු කිරීමේදී අම්මට උදව් කළ බැවින් එම මනකයෙන් පොඩි මල්ලි හඳු ගත්තෙමි. මගේ බාල සොයුරු සොයුරියන් හඳු ගැනීමට ගමේ අයවලුන් කෙතරම් ඇසුවද මා එයට එකඟ නොවූයේ ඔවුන් නිවසින් පිට කර හැරිය පසු ඔවුන්ට සිදුවන අකටයුතුකම් වලට එරෙහිව ඔවුන්ගේ ලොකු අයියා ලෙස මට එවිට නැගී සිටිය නොහැකි බව මා සිතූ නිසාය. කෙසේ වෙතත්



මා 9 වන ශ්‍රේණියෙන් පාසලට සමුද්‍රී එදින පටන් ක්‍රියා කලේ උපයන සෑම සතයක්ම නංගිලා මල්ලිලා වෙනුවෙන් වියදම් කරමිනි. මට අවශ්‍ය වූ එකම දෙය නම් මා අධ්‍යාපනය නතර කළ ද මාගේ සොයුරු සොයුරියන්ට අධ්‍යාපනය ලබාදී ඔවුන්ව සමාජයේ ඉහළ ස්ථානයකට ගෙන යාමට ය. සමාජයේ ඉහළ ස්ථර වලට ගමන් කිරීමේදී මිනිසුන් ගේ චේතනාවන් වත් පිළිවෙත් වෙනස් වන බව මා දැන සිටිය ද අනාගතයේදී මාගේ නංගිලා මල්ලිලා එසේ නොකරනු ඇති බව මා සිතමි. ඔවුන් එසේ කළද එවිට මා හට කිරීමට කිසි දෙයක් නොමැති නිසා එවන් වූ පසුබිමකට වුව ද ශක්තිමත්ව මුහුණ දීමට මා දිනෙන් දින සිත සාදා ගන්නෙමි.

කල්පනා සයුරේ ගිලි සිටි මා ඉන් මිදුනේ නංගිලා මල්ලිලා අවදි වී සිටි බව ඇසුණු බැවිනි. ඔවුන්ගේ සියල්ල ලැස්ති කර පාසල් යැවූ මා පසුව මා වැඩ බිම වෙත ඇදුණෙමි.

“ආත් අබේ! මොකෝ අද පරක්කු වෙලා?” සොමනේරස් මාමා ඔහු අත වූ ගඩොල් කැටය මතට සිමෙන්ති තවරමින් මා ඇමතුවේය. දිනපතා කෙතරම් වෙලාසනින් කුකුළා අතින් ගෙන වැඩ බිමට ගිය ද ඔහු මා පිළිගන්නේ එසේය. සිනහවකින් ඔහුට සංග්‍රහ කළ මා කඩි මුඩියේ වැඩ ආරම්භ කිරීමට ගියෙමි.

උදෑසන හිරු රංශ්මිය ශරීරයට සුව දායක වුවද කාලය ගත වනවිට හිරු රංශ්මිය දැඩි වූයෙන් එය දරා ගැනීමට අපහසු විය. දිනපතා තද අවිච්චි බැට කාගෙන වැඩ කිරීමට පුරුදු වී සිටි අපට එය තරම්ම අමාරු කාර්යක් නොවීය. දහදිය බිඳ මා වන සිප ගනිමින් පොළොව වෙත ඇදේදී වුවද රේඩියෝ යන්ත්‍රයෙන් නිකුත් වන සිංදුව සමඟ එහි වචන හරි හැටි නොදන්නා නමුත් ගීයක් දෙකක් ගායනා කරමින් අප අපගේ කාර්යභාරයේ නිරත වූයේ මාස දෙකක් පමණ කාලයක් තිස්සේ ගොඩ නගන ගමේ ලොකු මහත්තයලගේ නව නිවසේ වැඩ කටයුතු තව තවත් දීර්ඝ නොකරමින් හැකි ඉක්මනින් අවසන් කිරීමට සිතා ගනිමිනි. අප ගමේ සිටි තරමක් ධනවත් පුද්ගලයෙක් වූ ලොකු මහත්තයා හිත හොඳ පුද්ගලයෙක් වුවද ඇතැම් විට ඔහු ක්‍රියා කලේ පොළොවට අඩියක් ඉහළින් ගමන් කරමිනි. ඔහු සාදන මේ නව නිවසත් එවන් වූ ක්‍රියාව එක ප්‍රතිඵලයකි. විවාහ දිවියට එළඹීමට සිටින තම වූරි ද වෙනුවෙන් සාදන නිවස එය විය. ලොකු දු කර කාර කරගෙන පදිංචි වීමට නව නිවසක් සෑදුවද එය ගමේම පාලුවට යාමට අතහැර දමා ඈ ඇගේ මහත්තයා සමඟ පිරිවරට යාමට වූයේ උපන් ගම දෙස කෙසේ වෙතත් ඇගේ මාපියන් දෙසද දෙවරක් නොබලාය. ලොකු දුවගෙන් ඉගෙනගත් පාඩම වූරි දුවගෙන් ද වුව අදාල නොවන බව ඔහු නොසිතන්නට ඇත. අපගේ ගමේම හිසට සෙවණක් නොමැතිව සිටින දුප්පත් පවුල් 20ක් පමණ තිබුනද ඔවුන් ගැන කිසිදු තැකීමක් වත් නොකොට එක පිට එක තුන්වන නිවාසයකුත් සෑදීමට ලොකු මහත්තයා උත්සකු විය. ගමේ අයවලුන් පවසන පරිදි ලොකු මහත්තයා හරි හිත හොඳ

මනුස්සයෙකි. නමුත් ඔහුගේ සිත කෙතරම් හොඳ ද යන්න ඉන් මට පසක් වේ.

“මල්ලි වරෙං, කමු” එරංග පැවසීය. අප සමඟ 15 දෙනෙක් පමණ සිටිය ද දිනපතා බඩගින්න ප්‍රථමයෙන් දැණුනේ එරංග ට ය.

“යමු යමු. එරංග අඩයි නැත්නම්” සොමනේරිස් මාමා එසේ පවසා එරංගගේ පිටට තට්ටුවක් දී ඉඩමෙන් පිටත වූ ගං ඉවුර දෙසට යන්නට විය. කා බී අවසන් වූ පසු සොමනේරිස් මාමා සිගැට්ටුවක් උරන්නට වූ බැවින් ඔහුගේ කාර්යභාරය අවසන් වන තෙක් අප ද එතනම සිට කතාවට බැස්සෙමු.

එක වරම “අබේ” කියා එරංග මට වැලමිටෙන් ඇත්තේය. මම පසුපසට නෙත යොමු කළෙමි. ඔහු බලන දෙසම මා ද බැලුවෙමි. සෙත්මි නංගි අප සිටින දෙසට පැමිණෙන බව මම දුටුවෙමි. ඇය ඉදුරාම පැමිණෙන්නේ මා හමුවීමට බව දන්නා නිසා මම අප දෙස ගියෙමි.

“ආ නංගි, මොකෝ අද මේ පැත්තේ ?” අප කට කොනින් සිනා වී මා දෙස බැලුවාය. මගේ සිතට කුමක් දෝ සිදුවිය.

“නෑ අයිගේ. නිකං ආවා” ඇගේ ‘නිකං’ යන්නට කාරණාවක් තිබිය යුතුය.

“නම්මි කමක් නෑ එහෙනම්. අපි අරහෙට නොයා මෙනෙ ඉමුකො.” මා අප කැටුව ඒ අසල වූ රූස්ස ගසක් අසල ගොස් එහි කඳට ඇල වූයෙමි.

සෙත්මි නංගි ගමේ එතරම්ම නොවූවත් තරමක් ධනවත් පවුලක දෙටු දු විය. ඇප හොඳින් අධ්‍යාපනය හදාරා පාසල් යාම අවසන් කර ඉන් අවසන් විභාගයේ ඉහළම සාමාර්ථ ලබා ගැනීමට ද සමත් වූවාය. ඇප හා මා අතර වූ ප්‍රේම සම්බන්ධතා ගමේ අයවලුන්ට නොරහසක් වූ අතර ඒ සම්බන්ධව ඇගේ නිවැසියන්ට මනාපයක් නොමැති බව ද මම දැනිමි. එහෙත් කෙතරම් ඇගේ සිත වෙනස් කිරීමට මා උත්සාහ කලත් ඇය එයට එකඟ නොවූවාය. ඉතින් වසර 3ක් පමණ සැපිරෙන අපගේ ආදර කතාවට මුලදී මා එකඟ වුවත් ‘අප මින් පසුව තනා නොකරමු’ යැයි පැවසූ විට සෙත්මි නංගිගේ දෑස් වලට කඳුළු පිරුණි. ඒ වන විට මගේ සිත නොදැනීම ඇයට විවෘත වී ඇති බව මම එම මොහොතේ දැන ගත්තෙමි. අතීතයේදී ඇයගේ අදහස් වෙනස් කර විමට උත්සාහ කලත් වර්තමානයේදී මගේ සිත ඇයට සම්පූර්ණයෙන්ම පුදා තිබූ හෙයින් ඇය මගේ සිත වෙනස් කරන්න යැයි කිවත් එසේ සිදු කළ හැකිද යන්න බව මම නොදැනිමි.

“අයිගේ” ඇගේ කටහඬ මා කල්පනා සයුර දෙබෑ කරන්නට විය. මම ඇය දෙස බැලුවෙමි.



“මට ඔයාට දෙයක් කියන්න ඕනි” ඇ කීවාය.

“කියන්න නංගි” ඇගේ දූස් දුකින් බර වී පොළොව දෙස යොමු වී ඇත. ඇ පවසන්නට යන්නේ හොඳ ආරංචියක් නම් නොවන බව මගේ සිත පැවසුවේය.

“නංගි” ඇගේ දෙනෙතින් කඳුළු කැට රූපවා වැටෙන්නට විය. ඇගේ කම්මුල් තෙමූ ඒ හෙතු කැට මම පිය දැමුවෙමි.

“ඇයි නංගි. මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක් ද?” මා ඇගේ වත මා දෙඅතින් අල්ලා එසැවුවෙමි. නිල්වන් ඇගේ දූස් කඳුලින් තෙත් වී රතු වී තිබිණි. ඒ ශෝකය පිරි දූස් දෙස බලන මගේ සිත මිරිකී යන්නාක් මෙන් මට දැනුණි.

“මට යන්න වෙනවා අයියේ ” කඳුළු හිර කරගත් ඇය දිග හුස්මක් ගෙන වචන කඩමින් කීවාය. මගේ සිත හැවතුණි.

“කොතේ යන්න ද?” මා නොදැනීම ඇගෙන් විමසුවෙමි.

“කොළඹ” ඇගේ පිළිතුර මගේ දෙසවනට ලෝබොර වත් කරන්නාක් මෙන් විය.

“ඇයි ඒ?” ඇය දූස් විශාල කර මා දෙස බැලුවාය.

“මං කොළඹ සංස්කෘතික විශ්වවිද්‍යාලයට තේරුණා අයියේ. ඒකේ අවස්ථාව හැමෝටම ලැබෙන්නෑ. මට ලැබුණා.” ඇය ඉකි බිත්දාය. ඇය මාගෙන් වෙන් වී යන්නාය. ඇයට මගෙන් වෙන් වීමට කාලය උදා වී ඇත. මගේ උගුර කට වියැලී යමක් උගුරේ හිරවෙන්නාක් මෙන් දැනුණි.

“මගේ අයියව දාල මට යන්න බෑ අයියේ ” මගේ හෙතින් ද කඳුළු කැට වැටෙන්නට විය.

“මං අම්මට කිව්වා මට යන්න බෑ කියලා. ඒත් එයා මට යන්න කියල බල කරනවා. දැන් නාන්තත් ඕක දැනගන්නා. ඉතින් මට යන්නම වෙනවා.” ඇය නොවනත්වා කියමින් සිටියාය. ඇගේ එක් එක් වදන් මා හිසට හෙලු පොලු පහර වල් විය. ගම අතහැර මා අතහැර යාම ඇගේ තීරණය නොවීය. එය ඇගේ මාපියන්ගේ තීරණයකි. එහෙත් ඇය එයින් පසු බසින්ම මා ඇගේ සිතේ සිටින නිසාය. මා වෙනුවෙන් ඇගේ අධ්‍යාපනය කඩ කරන්නට මගේ සිත ඉඩ නොදන්නේය. ඇගෙන් වෙන් වී සිටීම ද මට කළ නොහැකිය. එහෙත් ඒ වෙනුවෙන් මට කළ හැකි වෙනත් විකල්පයක් ද නොවීය. ඇය ඉදිරියේ මා හඬා වැටුණහොත් ඇය තවත් සිතින් කඩා වැටිය හැක.

“නංගි” ඇගේ කඳුළු මම අතින් පිසුවෙමි.

“ඔයා කොළඹ යන්න නංගි. ඔයා කොළඹ ගිනින් හොඳට ඉගෙනගෙන ලොකු කෙනෙක් වෙනවා දකින්න මම ආසයි. ඔයා අම්මා කියන දේ අහලා කොළඹ යන්න.” මම ඇස සිත සාදන්නට වෙර දැරුවෙමි.

“මට ඔයාව දාල යන්න බෑ අයිගේ” ඇ නැවතත් කීවාය. පෙරළ පෙරළා මම ඇගේ අදහස වෙනස් කරන්නට ඉමහත් වෙර දැරුවෙමි. අවසානයේදී ඇ මට සවන් දී මා පැවසූ දේ පිළිපැදීමට එකඟ වූවාය.

“මං කොළඹ ගියාට පස්සේ අයිගාට මාව අමතක වෙයිද?” ඇ ශෝකය පිරි දැගකාරි දැසින් මා දෙස බැලුවාය.

“මං ජීවතුන් අතර සිටින තාක්කල් මට මගේ නංගිව අමතක කරන්න බෑ නංගි” මා ඇයට කියූ ඒ වචනයේ අරුත සත්‍යය. එය ඇසු ඇගේ වත සිනහවකින් ප්‍රභාවත් විය.

“අයිගේ මං ආයේ එනකන් ඔයා ඉන්නවා නේද?” ඇ දැගකාරි දැස් නටවමින් මගෙන් විමසුවාය.

“ඔව් නංගි. මගේ ජීවිතේම ඔයා කියල නියයෙද්දී ඔයා කොළඹ හිටියා කියලා මං මගේ අදහස් වෙනස් කරගන්නෑ නංගි” ඇ ලැජ්ජාවෙන් සිනහා වී මා වැළඳ ගත්තාය. ඊළඟ සතියේදී පමණ ඇට යාමට වන බව මා දැන සිටියෙමි. ඇ සමඟ කතා කරන අන්තිම වචන මේවා විය හැක. ඇ සමඟ ගෙවන අවසන් හෝරාව මෙය විය හැක. ඇගේ හිස තුරුලු කරගත් මම බොහෝ අමාරුවෙන් මගේ හෙතීන් ඉනු කඳුළු ඇගේ හිස මතට පතිත වීම වළක්වා ගත්තෙමි. ඊක වෙලාවක් එසේ සිටි අප පසුව සමුදුන්ගේ නැවත කවදා මුණගැසේදෝයි නොදැනීමෙනි.

සෙත්මි නංගි නොමැති ගම පාලුවට ගොස් ඇති බවක් මම දුටුවෙමි. දිනපතා ඇගේ කෙලිලොල් දැස් දෙසත් දැගකාරි කවටකම් වලටත් සවන් දුන් මා හට ඇ නැති පාලුව හොඳින්ම දැනෙන්නට විය. ඇ සමඟ දිනපතා දුරකථන ඇමතුම් ගත හැකි වුවද එතරම් ගාස්තුවක් ගෙවීමට තරම් මා හට මුදල් නැත. නිබුණ ද එය මා, මා වෙනුවෙන් භාවිතයට නොගෙන පොඩි එවුන්ගේ උවමනාවන් සඳහා වැය කරන්නෙමි. ඇට දිනෙන් දින ලිපි ලිවීමට සිතූණ ද, කොළඹ ජීවිතය කලබලකාරීයි යන්න මා දැන සිටි බැවින් ඇට ලියන ලියුම් සතියකට වරක් පමණ ලිවීමට මම සීමා කරගත්තෙමි. ඇ කොළඹ සිටිය දු ඇ කෙරේ මගේ සිතේ වූ ආදරය, සෙනෙහස තරමක් හෝ අඩු වී නොමැති බව ඇගේ අත ස්පර්ශ වූ එම ලියුම් කඩදාසි කියවීමේදී මා හට අවබෝධ විය. ඇ නොමැති පාලුව මැකීමට නව තවත් මහන්සි වී වැඩ



කිරීමට පෙළඹුණු මම දිනපතා රෑ අලුයම වන තෙක් අප මා වෙත ලියූ ඒ සොඳුරු ආදර වදන් පිරි ලියුම් කියවන්නට වූයෙමි.

දින සති මාස ගණන් පෙරලුණ ද මගේ සිත තුළ සෙත්මි නංගිට වූ ආදරය වෙනස් නොවීය. ඇයටත් එසේම වන්නට ඇති බව මගේ සිත පැවසීය. එහෙත් ආරම්භයේදී මෙන් නොව ඇගේ ලියුම් වල වූ කෙළිකොල් වදන් අඩු විය. එසේම ලැබෙන ලියුම්ද කෙටි විය. කොළඹ කලබලකාරී ජීවිතයේ ඇය ද ගොඳුරක් වී ඇති බව මට තේරුම් යන්නට විය.

සෙත්මි නංගි මගෙන් වෙන් වී මාස 6ක් ගත වී හමාරය.

දිනක් සවස් වරුවේ ලොකු නංගිගේ පාඩම් කටයුතු වලට අත දී සිටියදී මා හිත මිත්‍ර වමල් අයියා අප නිවසේ ඉදි කඩුල්ල පැන ඇතුලු විය.

“ආ අබේ මල්ලි. කොහොමද ඉතින්?” ඔහු විමසීය.

“ආ මේ වමල් අයියා නේ. වෙනසක් නෑ. ඔයා ව දැක්ක කල් !” ඔහු සිනා සි නංගි අසලම අසුන් ගත්තේය. අප ඔහු දෙස බලා ඇඹරෙමින් සිනහ වී නිවස තුළ ට දිවුවාය.

“ඉතින්... ආයේ ගම මතක් වෙලා වගේ...” මා ඔහු සමඟ කතාවට මුල පිරිවූවෙමි.

“එහෙමත් ගම අමතක වෙනවා ද මල්ලි? මං මේ ඊයේ නමා කොළඹින් ආවෙ. ඒකයි අද පරණ අයව බලන්න ආවෙ” වමල් අයියා ගමේ අධ්‍යාපන කටයුතු නිමවා පසුව රැකියා අවස්ථාවක් සඳහා කොළඹ බලා පිටත් වූයේ පසුගිය වසරේ දී ය. ඔහු සමඟ සතුටු සාමිවියේ යෙදී සිටි මම පසුව සෙත්මි නංගි පිළිබඳව ද විමසුවෙමි.

“ආ අයියේ. දන්නව ද අපේ සෙත්මි නංගින් කොළඹ ගියා නේ... එයා එහේ විශ්ව විද්‍යාලයට තේරුණා.” වමල් අයියා එක්වරම අමුතුවෙන් මෙන් මා දෙස බැලුවේය.

“මල්ලි ඔයාට තව ඒ කෙල්ල ගැන අදහසක් එහෙම නියෙනවද?” ඔහු ඇස් ලොකු කර විමසීය.

“ඇයි අයියේ?” මා පෙරළා ඔහුගෙන් විමසුවෙමි. පිලිතුරක් දීමට පෙර ඔහු බොහෝ වෙලාවක් කල්පනාවේ නිමග්නව සිටියේය.

“කොළඹ යන වැඩි දෙනෙක් ගම අමතක කරනවා මල්ලි. සෙත්මින් කොහොම වෙයි ද දන්නෑ. කෝකටත් ඔයා ටිකක් සැලකිමත්ව ඉන්න.

අන්තිමට හිත කඩා ගන්න ඕනෙ නෑ නේ.” ඔහු දුන් පිළිතුර මගේ සිතට නොඇල්ලුවේය. කෙසේ වෙතත් මගේ නංගි පිළිබඳ ව මා ඉතා හොඳින් දන්නා නිසාත්, මෙම කතාව යන මඟ හොඳ නැති බව මට පසක් වූ නිසාත් මම වෙනත් මාතෘකාවකට බැස්සෙමි.

සෙත්මි නංගි මගෙන් වෙන් වී ගිය වසර තුන කෙසේ ගත වූයේ ද යන්නවත් මම නොදනිමි. ඇ නොදැක දිනක් හෝ පීචතුන් අතර සිටිය නොහැකි බව සිතූ මා වසර තුනක්ම සිටියේ කෙසේ දැයි මම නොදනිමි. දිනෙන් දින ගත වේදිදී ඇ නැති පාලුව හොඳින්ම දැනුන ද ‘ඇ එනතුරු මම බලා සිටිමි’ යි යනුවෙන් මා ඇට දුන් පොරොන්දුව මම රැකගෙන සිටියෙමි. ගෙවී යන දිනෙන් දින ඇගෙන් එක ලියුමක්වත් ලැබේ ද යන්න සිතමින් මම කල් ගෙවිමි. ඇගෙන් ලැබෙන ලියුම් වල දුරස්ථ භාවයක් පෙන්නුම් කලත්, වසරකට පසුව ඇය මට ලිවීම සම්පූර්ණයෙන් නවතා දැමුවත්, මා ඇට සෑම සතියකම නැවත පිළිතුරක් නොලැබෙන බව දැන දැන ලියුමක් ලිව්වෙමි. වමල් අයිසා හා පසුව තවත් අය ඇය පිළිබඳව පැවසූ වෙනත් මතයන් මා අමතක කර දැමුවත් මා ඇගෙන් වෙන් වූ ශෝකයෙන් දිනෙන් දින ගෙවී ගියත් ඇ නැවත මා වෙත පැමිණියේ යැයි බලාපොරොත්තුවෙන් මම සිටියෙමි.

සෙත්මි නංගි මා අතහැර ගියද, ඇ කොළඹ වෙතත් සම්බන්ධතාවයක සිටිනවා යැයි ඇසූ විට එය විශ්වාස කිරීමට තරම් මා අනුවණ නොවීමි. ගමේ අයවලුන්ගේ ‘සෙත්මි නංගි මෙන් උගත් ගැහැණු ළමයෙකු අබේ මෙන් නූගත් එකෙකු සමඟ කෙසේ පෙමින් බැඳී තිබේ ද’ යන්න පිළිබඳ ඕපා දූප කතා කරනු මගේ දෙසවන් වැදුණ ද මා නූගත් විමට හේතුවත් නූගත් වුවත් අනුවණ නොවුණු නිසාත් එම ඕපා දූප රැල්ල ට හසු නොවීමට මම වග බලා ගත්තෙමි.

දින සති මාස වලට පෙරළී වසර 4ක් ද ඉක්ම වූ පසු දිනක් මා දුටුවේ අප පාසලක් ඉදි කරමින් සිටි ඉඩම පසු කරමින් ගිය නවීනතම පන්නයේ මෝටර් රථයකි. එවන් රථයකට අදාළ ඇණයක් ගැනීමට ද මා අවුරුදු 4ක් පමණ වැඩ කළ යුතුයි. එවන් මාදිලියක රථයකින් අපගේ දුප්පත් ගමට පැමිණියේ කවුදැයි යන ගැටලුව අප සියල්ල තුළ තිබිණි. නැවත ඒ රථය නොදුටුයෙන් අප අපගේ කාර්යභාරය දිගටම කරගෙන ගියෙමු.

එහෙත් උදේ වරුවේ වූ සාමකාමිත්වය සවස වරුවේ මගේ සිතින් ගිලිහී ගියේය. ඊට හේතුව එම රථය කෙලින්ම අපගේ නිවසේ ඉදි කඩුල්ල ඉදිරියෙන් නැවතුණි. ඉන් පසුව ඊයදුරු ආසනයෙන් හොඳට ඇඳ පැළඳ ගත තරුණයකු පැමිණ රථයේ දොර විවෘත කළේය. ඉන් අඩි උස සපත්තුවක් ඇඳි නිරුවත් පාදයක් එළියට පැමිණිනි. පසුව පසුපස දොර වසමින් කොණ්ඩය කොටට කපාගත් තරුණියක් අප නිවස දෙස හැරුණාය. කෙතරම් තද අවි රශ්මියක් තිබුණද බොරු සෝබන වැඩ වලට මුල



නොපිරූ අපේ ගමේ උදවිය අතරට පැමිණි මෙම අවි කණ්ණාඩි කුට්ටමක්ද දමා දුණාහිසට අගල් 6 ක් ඉහළින් වූ තද, කෙටි, අත් හැනි ගව්මක්ද ඇද මුහුණේ පාට තවරා කෙස් ද තඹකර සිටි මෙම විරූපී තරුණිය කවුදැයි මම කල්පනා කළෙමි. ඔවුන් ඉඳි කඩුල්ල පැන නිවසට ඒමට වූ නිසා මම ඔවුන් වෙත ගියෙමි. තරුණියා ටිකක් පසුපසින් පැමිණිය ද එම තරුණිය ඇගේ උල් වූ අඩි උස සපත්තුවෙන් මගේ ගෙමිදුල හිල් කරමින් ඉදිරියටම පැමිණියාය.

“අයිදේ !”

මගේ ඇස් ලොකු වී කට පුදුමයෙන් ඇරුණි.

නවීනත්වය මුසු වී තිබුණ ද එම කටහඬ මට අසිහියෙන් වුවද හඳුනා ගත හැකිය. ඒ වෙත කවීරුවන් නොව සෙන්මි නංගි ය. එහෙත් ඒ මගේ සෙන්මි නංගි නොවීය. මා පෙමින් බැඳුණේ මෙම තරුණිය සමඟ නොවේ. සෙන්මි නංගි යනු කොන්ඩ කැරලි දෙකට ගොතා මුහුණ පුරා සිහන වී සිටි නංගියෙකි. මා මෙතරම් වසර ගණනක් ආදරෙන් සිතමින් සිටියේද එවන් නංගියෙක් ගැන මිස මෙවන් වූ මුහුණ ලස්සන කරගන්නවා යන අරුතෙන් මුහුණ විරූපී කරගෙන සිටි තරුණියක ගැන නොවේය.

ඇගේ ඇස්වල අතිතයේදී තිබූ ළාමක බවද හැනි වී තිබුණි. ඒ වෙනුවට දැන් ඇගේ ඇස් සිතල වී තිබුණි. ඇ කොළඹ සැප පහසු ජීවිතයක් ගත කරනවා වන්නට ඇතිය. ඇ මා සමඟ කතා කල ද එම ප්‍රශ්න වලට අසිහියෙන් ම පිළිතුරු දුන් මා නැවත පියවී සිහියට ආවේ ඇ එම තරුණියාව හඳුනා දුන් විටය.

“අයිදේ මේ මගේ....”ඇ මා නොදන්නා වචනයක් කීවාය. එම නුහුරු ඉංග්‍රීසි වදනේ තේරුම මා දන්නේ නැත.

“මේ අබේ අයියා. ඉස්සර මගේම අයියා වගේ හිටියා. මට ම කියල අයියා කෙනෙක් හැනි එකේ පාලුව මැකුවේ මෙය තමා” ඇ අමුතුම මාදිලියෙන් මා හඳුන්වා දුන්නාය.

හිමි!

අයියා ! පාලුව මකන්න සිටි ඇගේම මෙන් වූ අයියා !

ඇගේ වදන් මා සිත හිරි වැට්ටිය. මා නිස ට මිටි පහර එල්ල වුවා වැනිය. මගේ හෙත් ඊතල වලින් විදී ලේ ගලා ඒමට වෙර දරන්නාක් මෙන් මට දැනුණි.

සෙත්මි නංගි නොනවත්වා කතා කරන්නාය.

“නිමාණ හරි හොඳ ළමයෙක් හේද අබේ” එම තරණයා අප දෙස ලයාන්චිත බැල්මක් හෙලා මට පැවසුවේය. සෙත්මි නංගි ලැප්පුවෙන් මෙන් අරඹන්නාය. මා සිත කඩියන්නට විය. මගේ සිතට පාලු බවක් හැඟිණි.

නිමාණ ! හන් !

අරය දිනපතා මට සෙත්මි නංගි ය. එය කිසිදා වෙනස් නොවන්නේය.

කියා ගත හැකි වචනයක් නොමැතිව මම ඔවුන් දෙස බලා සිටියෙමි. පැය කාලකට පමණ පසුව මා අත ආරාධනා පත්‍රයක් තැබූ ඔවුන් නිවසින් පිට විය. ඔවුන් රැගත් නවීනතම මාදිලියේ රථය මා නිවසේ සීමාව පසු කරනවාත් සමගම මා හෙතීන් කඳුළු කැට හෝ ගා කඩ වැටෙන්නට විය. පොඩි එවුන්ට ඇහෙව් යැයි සිතා මම කාමරයට ගොස් දොර අගුළු ලා තුවාය කටට තද කරගෙන නොනවත්වා ඉඟි බිත්තේ. මගේ හදවත දෙකඩ වී ඇත. සෙත්මි නංගි මුණ ගැසුණු දිනට පසු ඇයත් සමග පෙමින් බැඳී සිටි දිනයේ පටන් අද වනතුරු දිනෙන් දින ඇ කෙරෙහි මගේ සිතේ වූ ආදරය වැඩි වූවා මිස එක දින කුදු එය අඩු වූයේ නැත. ඇය නැති පාළුව මගේ සිත තුල කෙතරම් උග්‍ර වූවද ඇය නැවත මා වෙත ඒවිසි යන හැඟීමෙන් මම මග බල බල සිටියෙමි. අන් අය ඇය පිලිබඳ මිසා දූප පැවසුව ද ඇය කෙරෙහි වූ ආදරය මගේ සිත එවාට බිහිරෙක් කර තිබිණි. එහෙත් ඇ අද වෙනත් පිරිමියෙකු සමඟ විවාහ දිවියට ගමන් කරන්නාය. අතීතයේදී “අයිගේ අයිගේ” කියා මා පසුපස ම පැමිණ මට දිනෙන් දින ආදර වදන් පවසා අහිංසක මගේ සිතත් ඇය වෙත හරවා ගන්නාය. එහෙත් අද ඇ ‘අයිගා කෙනෙක් නැති පාළුව මැකුවා’ යැයි පවසා යන්නට ගියාය. ඇය ගියේ මාගේ නිවසේ ඉදිරිපස පාරේ පමණක් සලකුණු තබා නොව මගේ සිතේද අනෙක වාරයක් රිදුවමින්, එය කීතු කීතු වලට ඉරා දැමීමෙන් පසු එය කවදා කිසිදාවත් නැවත පෙර වූ තත්වයට පත් නොකිරීමට සමත් කරමිනි. ඇ මගේ මතකයට එනවිට දී දැන් මා ගත සිත සිතලෙන් වෙලා යනු මට දැනිණි. වචන වලින් පැහැදිලි කර ගත නොහැකි වූ අන්දමින් මගේ සිත රිදිණි. කඳුලින් පිරි මගේ හෙත් නිසා ලෝකය පෙනෙන්නේ ද බොදා වෙලාය.

මා කල වරද කුමක්ද? සෙත්මි නංගි මගේ සිත රිදවූයේ ඇයි? මා කළ එකම දෙය නම් සෙත්මි නංගි විශ්වාස කිරීමය. ඇ කෙරේ වූ ආදරය නිසා ඇය යුතු ප්‍රයෝජන ගෙන එම ආදරයෙන් ම පෙරලා මට පහර දී මගේ සිත බිඳ දැමීමාය. අහිංසක වනකට නිමිකම කී ඇ සිත ද එසේම අහිංසක භාවයේම පවතී යැයි මා සිතා සිටි බව මට මතක් විය. මා වැරදිය. බොහෝ සෙයින් වැරදිය. සෙත්මි නංගි ට දැන් මා එපා වෙලාය. නූගත් මා උගත් ඇට ගැලපෙන පුද්ගලයෙක් නොවෙමි. ඇගේ ගති පැවතුම් ද වෙනස් වී ඇත.



දැන් සිටින්නේ මා පෙමින් බැඳුණු කෙළිලොල් කතා හා දැගකාර දැස් සොලවමින් සුදුවන් දන් දෙපළ පා සිහන පාන මගේ සෙත්මි නංගි නොවේය. දැන් සිටින්නේ කොළඹ කලබලකාරී ජීවිතයේ නවීනත්වයට ගොදුරු වී සිටින නිමාණය. ඈ මට දුන් පාඩම වේදනාකාරීය. එය කිසිදු අමතක නොවන්නේය.

සිත බිඳී නිබුණාද පසු දින අලුයම අවදිවී නැවත පෙර මෙන් මගේ කාර්යභාරය ඉටු කරන විට මා දුටුවේ පිහි බිඳ සිප ගනිමින් එය විනාශ කරන හිරු රැස්මියයි. දිනපතා හිරු නොමැති වෙලාවේ සැනසීමෙන් සිටි හිරුගේ ආදරණීය සිප ගැනීම හමුවේ දිනෙන් දින විනාශ වුවද දිනෙන් දින නැවත මා විනාශ නොකරයි යනුවෙන් හිරු කෙරෙහි වූ අන්ධ විශ්වාසයෙන් හා අසීමාන්තික ආදරය හේතුවෙන් හිරු නැවත ඇහැරෙන තෙක් මග බලා සිටින පිහි බිඳ ද ගෙවන්නේ සිත් බිඳුණු මගේ ජීවිතයම නොවේද? වරක් සිත බිඳුණු මට වේදනාව මෙතරම් නම් දිනෙන් දින රැවටෙන ඒ පිහි බිඳ වල තත්වය කෙසේ වන්නට ඇත්ද?

ලෝ දහම අපට මෙතරම් පාඩම් කියා දී තිබිය දීත් දිනෙන් දින එම ස්වභාවික සමඟම කල් ගෙවූ ව ද එම පාඩම් ජීවිතයට මා ඇතුළු කර නොගත්තේ ඇයි දැයි මම නොදනිමි. සොබා දහම යනු ස්වාභාවය වත් දහම නොවේය.

එය ජීවිතයයි.

Shazna Rilwan
D/ENG/20/0037
FOE

*English shortlisted
winners*



Meow Meow

I strongly believed that I was good at time management. But, my teachers and prefects who observed me sneaking through the gate at 7:35 am doubted it. It was a Friday and I was at the gate on my usual time. I knew some of the prefects at the gate. So, I could slip in inside without getting a “Late” seal on my Parent Teacher book.

I ran towards the Kottamba tree where we observed Pansil. Having been frowned at by some teachers and prefects, I joined the line. After a ten-minute chanting of Gathas, 12Commerce-A started performing on the stage. There was one speech, which wasn't really long and a song. Then, it was the time for the Vice Principal's speech. His name was Wijethilake, whom we called “Hitler”. He taught us Physics. He always came to the class with a half metre ruler and we were punished for almost everything. He talked about “Responsibility” that day. I, who was poking Ketiya's hair and counting lice didn't notice a word of what he spoke.

The assembly ended. We ran to the class. After drinking half a bottle of water, we all sat down for “Poshanaya”. Sithmini brought “Poshanaya” that day and we were surprised to see that it was Chinese rolls. We were tired of eating Kaupi, Kadala and Kiribath. However, Chinese rolls made a great change even though it had “no poshanaya” at all. While we were eating, “Chandani mis” entered the class, kept her books on the table and said, “inform me when you are done, I will be in the Chemistry lab”. Then, she went. After dragging the Poshanya time for another ten minutes, Kuku went and informed the teacher. Then, the toughest part of school life began.

After having nice three hours with “Seema” and “Awakalanya”, the bell was rung for the next favorite twenty minutes.

It was the interval. About ten of us gathered around a table and started unpacking our lunch. First pack was Kuku's. We finished it within one

and half minutes not having had the chance even to see what was in it. Then came Lape's lunch. She brought it in a lunch box. She would open the lid, keep the box upside down on the lunch sheet and then turn the box around so that the part of the box which had the piece of chicken, fish or egg would face her. She would then lift the box, grab the piece and eat it all on her own. Today also, she did the same and Kuku's usual complain began. "That's unfair greedy woman! You do that every day" Lape had no ears to listen to those. She kept on eating as fast as she could.

After the interval, we were waiting for our physics sir. But he was already ten minutes late. During that time, we got to explore a new thing. That was a toy cat. When its stomach is squeezed, it issued a "meow" for exactly three times. Lape, who instantly fell in love with this new toy, grabbed it and sat at her desk.

After a minute or two, sir Hitler entered the class with the half metre ruler. He said "Ayubowan" and started turning the pages of "P.Geekiyange's Physics book. He started reading the exact same note and we had to write until our wrists hurt.

He turned towards the board to draw a diagram. I heard Kuku saying "Squeeze, Squeeze!" under her breath. Then came the sound of three meows. Still with the piece of chalk on the black board, our sir turned his head at us and asked, "Poosik da?" as if not being able to believe what he heard. "Sounds like that sir" Plate replied from the back. I was forcing myself not to laugh. So, I burst into tears. Batta was pinching me to stop me from reacting anymore. Lape, who did this heroic thing was drawing the diagram on her book while trying to look as if nothing happened.

Lape passed the toy to me and I squeezed it hiding it inside my locker. Sir turned back again and noticed Kuku laughing with me. He came with the half metre ruler and hit both of us. Kuku offended. "It's not us sir. I am swearing on god!" Then Plate added. "Sir, I saw a cat's poop on the



corridor today morning. This must be the same cat, I guess”. “The cat should have been mad like me to climb ninety stairs and come all the way to this idiotic class” Sir said and started reading the note again. I passed the toy to the other side of the class when sir was looking at the board. We wanted to let him think that it was not us, but, “a real cat”. So, Ketiya from the other side of the class put it in her locker and squeezed it. Then, sir turned to face us. “Just see sir! Not our lips moved even an inch sir! That’s not us sir” Lape said. Sir Hitler was in a state, “What should I believe now?”. His face said it all. He slowly walked towards the window and put his head out to look down. “I don’t see a single cat even climbing up this damn PVC pipe. Where the hell is it?” He asked.

We all were forcing ourselves not to laugh. A tear or two dropped on the book. The bell rang for the next period and sir left with an “Ayubowan”.

L.J.M.O.D. Bandara
ENG/16/067
FOE

A Beggar's Diary in the Time of Corona

I opened my eyes in the middle of the night to the ear splitting sound of two ambulances driving at a very high speed as if they were competing with each other.

I stood on my bare feet to see what's happening at this hour of the day and saw that the two storeyed house across the street was well lit and there were a lot of people shouting at each other. This house stands next to the grocery shop where me and my 6 year old sister who is just two years younger to me, earn our living by begging from the kind hearted customers who would never turn their back on us .As this house continued to have several gatherings since the arrival of it's owner from abroad, it was always crowded with visitors. But today it seems to have a different atmosphere. I wrapped my sister who was fast asleep on the pavement, with the torn piece of cloth and slowly stepped towards the house. I could see that all inmates were crying and an army officer was busy commanding them to follow him. It appeared to me that someone has passed away and the rest of the family members have fallen sick. Then I saw a police officer coming towards me as if to hit me and I quickly ran back.

I sat beside the lamp post next to my sister who was fast asleep . I could not sleep that night because the awful sound of the ambulances kept echoing in my ears reminding me of the dreadful memories of the bomb attack we had almost one year ago, where everyone we knew were lost. It was my wicked grandfather who could provide us shelter but decided to throw us out of the house believing that we were the curse which destroyed his whole family. As a brother I was brave enough to walk out of his house carrying all the responsibilities of my sister on my shoulders. And now here we are with only two pieces of clothes and a pair of rubber slippers picked up from the garbage pit. I closed my eyes and could feel warm tears running down my cheeks.



The next morning was so dull and there was neither a single person nor a vehicle passing by, on the dusty road which is usually crowded at this time of the day. I was feeling lonely and anxious about this whole change occurred overnight and I stared at the big white house, which is now an empty place where all its grandeur was washed off by the midnight's wind.

I walked towards the shop to see that it was closed for the first time in the entire period that I was here. We have no radios or televisions to listen to day today situation and not even the gossiping ladies at the shop to ask what was happening today. I pinched my arm so hard just to make sure that I was not in a dream. Just then my sister woke up and gave her sweet smile which is the only light which brightens my day.

Towards the afternoon we both started feeling hungry but yet the whole town was empty with pin drop silence. The whole day passed and there was no change. That evening, I went near a house and banged so hard as my stomach was almost screaming out of hunger. I could see some person inside the house getting frightened as if I'm a thief and quickly ran inside and closed the door. Being unable to understand her reaction, I went back to my sister whose face was withered with hunger and tiredness after walking along the streets in search of something to ease our hunger. But it was only water which could fill our stomachs and that night we slept with no food to eat. We could hardly sleep that night as we were in hunger but deep inside my heart I was feeling doubtful of our future tomorrow.

As I was sleeping I could hear some footsteps to which I quickly got up and ran towards the old lady walking in the cold misty morning. She was wearing a cloth over her face covering her nose and mouth. I begged for some money and glanced at her kind looking eyes which were barely visible above the piece of cloth wrapped around her face. Then she handed me a packet of biscuit and told me that people are not allowed to talk to each other since a deadly disease was spreading

KDU Staff and Students

in our country. I didn't understand what she said but all I wanted to do at that time was to eat the packet of biscuits with my little sister who was starving as well. It was only the packet of biscuit we had for the whole day.

The following day I could see several army officers marching by. I ran to one of them, knelt down on my knees and begged for food with eyes filled with tears. I could see the pain in the eyes hidden in his expressionless face. He assured me that he will bring us food and it was the only hope for the day. He returned in a couple of hours with a packet of rice and handed over to me . I stared at his dark black eyes for a moment and saw that they were filled with kindness and compassion. When he left, I turned back to give him a smile of gratitude and that's when I saw him wiping tears off his eyes and I could realize that he sacrificed his own meal to feed us and I'm still grateful to him.

However for the next few days the same old lady we met earlier continued bringing us food in the afternoon and evening. She brought us food but hardly spoke to us. For a moment I felt like she was an Angel sent from above to feed us. With time it came to our knowledge that this deadly disease is spreading so fast and it can lead even to death. Having the hardest times in life soaked in poverty I did not have any worry to find or get protected from this disease as we were already suffering from the bitterness of life.

Few days later the old lady suddenly stopped coming to see us. It was a gloomy day with heavy rain and thunder, and amidst the water pouring from the gutter I could see a white flag hanging on the gate of the Old lady's house and I burst into tears.

Everyday, after walking along the streets for hours, me and my sister could find something to eat in order to survive the day.



But yet, everywhere was becoming dull and deserted day by day. One misty morning I was feeling so tired and could barely stand on my feet. Hence, I sat down leaning to the lamp post and stared at the gloomy sky which did not have a single cloud which made it look so dull and empty just like our lives on the pavement. My sister went in search of food as I was too weak to walk. Just as she left, a strict looking army officer with a mask and a plastic cover over his face came to me and held a device on my forehead. I almost panicked and started to breathe so hard as I was scared of his gesture. He then ordered me to get in to the vehicle and since I stepped back reluctantly, two other men with masks and gloves hold my arms tightly and grabbed me towards the vehicle. I started to become so aggressive and screamed so hard, that it could even shatter glasses if there were any. I shouted continuously that I cannot leave my sister alone. A lady army officer who was standing near the door touched my shoulder gently and promised me that she will make sure that my sister is doing well .But yet I could not stay calm as she is the only person whom I have on earth. As I was screaming for a long time, I started to become breathless and collapsed. As my eyes closed the only thing I felt were the brown eyes of my sister smiling at me with her rosy cheeks.

I could feel a chill running down my body and something tugged over my face. I opened my eyes slowly and saw that I was in a hospital with an oxygen mask and some people probably the nurses with some strange clothes walking here and there. I remembered my sister and started to shout and struggle when a nurse came near me, held me tightly but gently and then explained to me what I was going through. I could understand everything she said but my struggle to leave the bed did not stop as my whole mind was focused only on my sister's wellbeing. Just then the lady army officer whom I met before came to me ,introduced herself and told me that she took my sister to a safe place run by army officers That's the only time I felt some warm blood running through my body.

With time, I could hardly breath and I was having a loud cough andeverytime I cough, I felt a severe pain tightening my chest as if someone was hitting hard on my chest.I could not swallow my own saliva as it was very painful, even to open my mouth and I could feel my saliva dripping down the corners of my dried lips. My whole body was weak and feeling lifeless with a severe pain in my arms and legs. This was the most dreadful experience I have ever had with a disease. Time to time I was feeling breathless and a nurse would turn to me and change my oxygen mask and give injections to the canula on the my right hand which was already so tender and red due to the displacement of the needle during my struggle. I could feel as if I was tired of breathing anymore. But when I close my eyes I could see the sweet face of my sister and her laugh was echoing in my ears and that gave me a hope to attempt to breathe even though it was so hard to take a breath without the miserable pain along my throat to the chest. I realized that I was actually struggling to live. My only satisfaction was the army officer who consoled me and assured me that my sister was taken into a safe shelter. Every other day she used to visit me and bring messages from my sister and I was glad to hear that she was in good health.

Time passed and I could feel that all my aches and pains were fading away. I had a dull but continuous cough throughout the day. But the felling of getting better gave me a great hope in life. In about a fortnight my cough was completely cured and I was discharged. I thanked all the doctors and nurses who treated me and mostly for helping me to cope up with all the stress I was going through as I was having no one to share my sorrows. I didn't expect anyone to take me from the hospital, so I got down from the bed alone with high hopes to see my sister. I was having lack of energy to stand and my legs were so weak that I was about to fall back when the most loving army officer came to me and held me by my hand. I felt as if my mother was holding me. I was so glad that she came to guide me to where my sister was.



She also told me that we will be sent to a children’s institution where we can complete our education and live as other children. My heart filled with happiness, that for the first time in my life, my eyes filled with tears of joy. For two homeless children who were fighting for their survival in the battle of life, by begging for food everyday, this was an opportunity that brings immense joy and hope.

When I met my sister, I hugged her so hard as if I would never let her go off my hands and thanked God a million times for giving us another chance to live and a bright future to proceed. Deep down in my heart I promised to myself that one day, I would join the forces to serve the nation in its every need, because it was what that saved us giving us a wonderful life.

J. N. Vishesha Tissera
D/MBBS/16/047
FOM

Lost

P.Ranjani Mohan

Aged 42, Ht. 5'3", dark in complexion

Last seen wearing a pale blue saree

Missing since October 2008

If seen, contact M.Lakshmi, Rajendra Prasath Rd, Changaththnai, Chavakachcheri

Phone: XXXXXXXXXXX

The clock struck 2 a.m. Usually for me, the nights passed either by rolling on the bed, whimpering under the blankets or staring at the clock until it struck "6" in the morning.

The moon shone up in the sky with stars glittering around. The night was amazing in the eye of a romantic poet. Yet, the night dawned upon the Palmyra groves filled the air with fierce mourning yearning for life.

The relentless roar of the guns had been keeping me awake for years, and to make it worse, Akka joined the Liberation Tigers, which added silent cries to sleepless nights. Amma had been weeping over her and even tried to withdraw her from the organization. But she never wanted to return. Even if she wanted to, she would never be allowed. Neither I, nor Amma had known that she joined the LTTE until we were informed by the organization itself. She was happy to fight for the liberation of Tamil people.

Since Appa had left us for another woman, Amma took all the responsibilities in her hand. She worked at BalanAiya's house as a maid and sewed mats until late night. As time passed, getting to sleep for two hours continually was just a dream. The fierce roaring of rifles overtook the calmness of a night that I've always wished for. Every night questioned me for a day that Akkawould come home and eat Diwali sweets with us and for a day that I would wake up to a bird's



chirp instead of a rattling rifle. But these were petitions pigeon-holed in God's already overburdened offices.

I was in the 10th grade when the battle became fierce. The constant defeat of the Liberation Tigers made them recruit lot of young soldiers. They were taking two hours per week in every school in the area to raise awareness on the importance of their struggle against the Sinhalese. The speeches were emotional and at the same time, motivational. The inner me wanted to join the organization but was scared about Amma who was constantly weeping over Akka and Appa.

Two months took me to choose which way to go. I finally decided to fight for the liberation of Tamils. I had logic; If I could contribute to the Liberation, Tamils would be liberated, Amma would be liberated. But what if things didn't work the way it was expected to? I had no answer.

I wrote a letter to Amma saying that I would be back soon and rode towards the nearest camp and joined the LTTE as a female soldier for the Malathi brigade. To my surprise, Akka arrived in my camp after two days I was enlisted. I was so happy to see her. But she frowned at me, dragged me to a corner and slapped me. "There is no fantasy here. You won't know when the struggle ends. You won't know the moment a bullet would pierce your chest. Why the hell you came to this HELL?". She yelled at me and looked away to hide the emotions behind the tears that were rolling down her cheeks. She finally said, "I am going to Colombo tomorrow" and went away.

Later that evening. I heard my friends talking about an attack to be launched in Colombo. Akka was brave enough to face such a challenge. She would return victorious. I was confident about it.

The next day was busy with a lot of weapon training. Towards the end of the day, we were summoned at the main ground. A leader from the Malathi brigade addressed us. "We all are destined to die one day. But sacrificing your life to save your own kind is the most precious thing

KDU Staff and Students

you could ever do in your life. Our mission to attack Colombo launched by the air wing suicide attackers has become immensely successful. The victory is credited to....”

I felt like the world around me shattered into pieces and fell upon my skin piercing and tearing every inch of it, finally leaving a wound to ooze out every now and then and stain my life. I wanted to cry as loud as possible, but was forced to withstand.

Amma must have heard all about it. I assumed. How could she face it all alone? She should have had me. She was bullied and cheated by the one to whom she had given her heart, and now, she lost the one to whom she had given her blood. I was worried a lot about her and wanted to escape. But the monsters out there were mocking me for being a soldier and a weakling.

After the struggle of nearly two weeks, I managed to get the assistance of Kanthan Anna from the Charles Anthony brigade to run home.

The dried leaves of the mango tree that stood nearby the fence had scattered all over. The doors were shut and locked. The mats that she sewed all day were lying upon the three legged stool, discoloured and that seemed to have rotten. I could not catch a glimpse of her.

I still search... Search behind the Palmyra groves, search between the walls of hospitals, search everywhere around the world. She is dark in complexion and thin, with sunken cheeks and hollow eyes. If you happen to see her, please let me know.

L.J.M.O.D.Bandara
ENG/16/067
FOE



Service

I reloaded the gun and held my breath. My heavy breaths were loud in my ears in this dense forest. As the trees rustled breezily leaving the pitch-black darkness free to my eyes, I turned to look at my buddy. He was the person I always turned to when I had to relax my mind. But in this pitch-black dark forest for which our eyes had gotten so used to I only saw the short plant that was breathing in our necks. The audible sigh made me escape an emotional drop of tear which I hadn't know that I was holding back from falling.

Though I had said the forever goodbye to my buddy with his blood-soaked chest pressed tightly by my hand and his head which was heavy due to the service of the country on my lap I still remember the last words he uttered as his shuddering breaths tried to leave his nostrils. "Machan, don't leave them machan. Kill them all machan. Kill them", as he uttered the words his gaze began to drift away. I held my breath tight. But he opened his eyes again as though remembering that he still had a duty left, and he muttered again. "Tell my family I am sorry machan. For leaving without completing my duty. For leaving before him. Tell them I am sorry. And lastly kiss my chootiduu for me machan. Show my love to her machan. Don't leave them machan. Kill h-".

Time was a cruel thief and before he could finish his sentence death had welcomed him to his unworthy hands. The war beaten land had covered my heart's flesh with a wall of metal chunks and I only had to wipe away an imaginary tear in my heart heavy with burden and unpromised promises I shut my buddy's eyes and carried him to the camp.

Though it had been six months since this uneventful happening I can still feel my buddy's lifeless form over my shoulder. It's been a long time but still I wasn't able to fulfil my unpromised promise. Being in the war front hadn't made me able to have a holiday for a long time and I don't think that even having a holiday and resting on a comfortable bed will

KDU Staff and Students

make the constant firing noises to go from my head. It's always ringing in my ears no matter I am in the war front or not. I sighed again and faced the front line as the buddy in my memory had given me his smile and reassuring nod.

As we moved forward with less noise a sudden revolting sound issued from among the trees in front of us and we started firing. We fired left and right with the sound of empty bullet shells falling to the ground echoing in our ears. I ran forward with my eight man team and fired. I did not want to leave the unworthy sons and daughters alive who had been a part in putting my buddy's life end to an end way before his time.

I moved to my left and kept on firing. Dead bodies were falling down like flies before my eyes. A wicked smile crept up my face. They had to pay the price. They had killed my poor buddy and now they had to pay the price for their deed. Though being in the war had toughened us to the highest we still had that soft spot that was reserved to our loved ones.

The dark night was ablaze with the gunshots. The silent night was deafened by the constant racket of the bullets. A bomb blasted here and there and luckily enough for me I was yet on my feet. I couldn't even go near the blasted area as that would result in making my spot weak in strength. I kept on going forward thinking that 'If this is the last day for me I am brave and strong enough to face it. But I will not go alone. I will go taking many with me and yet I will face the grim reaper with a proud smile on my face. Proud that I have done the expected duty to my country. Proud that I am dying in this war field as a brave soldier who faced death bravely'. My head was filled with motivated thoughts even though I felt my fingers go numb by shooting constantly. But I didn't have a second to dawdle. It's my country at stake here.

All it took was a second. A sudden ringing in my ear and a loud blast made me fly back in surprise and land painfully over my right leg which



knew was bent in an odd angle. As the loud shouts filled my ears and the pending duty I had to do to my country I felt a growing pain in my leg and my vision darkened.



After 15 years from the uneventful day where I had to stop my duty in half as I was made a cripple forever. I saluted to my buddy in the war memorial. Today was his Remembrance Day and I still miss him terribly. His lively smile and his rib cracking jokes were the ones which kept me alive during my hardships. I draped my hand over chootiduu's shoulder as I saw a silent tear roll down her cheeks. The poor little girl hadn't even seen her father. Her father had just seen a picture of her. Not her true self. He hadn't held his daughter in his arms. He hadn't kissed her lovingly as any other fathers. He hadn't been there when his little princess opened her eyes to the world. He hadn't been when her first cry reached her mother's ears. The little baby had been just one months old when her father left her. I knew that life had been hard for this little girl who had never seen her father. But she is brave enough to accept the sad fate with a smile on her face. I had fulfilled my unmouthed promise to my buddy.

Though I had been there for this little girl in her happiness and sadness, growing up with her single mother had made her become more matured than half the girls of her age. I was really proud of the girl she had grown into and I knew that her father will also be proud of her and I also know that she will grow into a beautiful young woman. As a part of the family of a soldier who had sacrificed his life in the name of this country, the least we can do is being a support to his family who had lost a member. But living in a country where good is forgotten with the blink of an eye and the bad is treasured in the heart, that does not happen at all.

KDU Staff and Students

We went to war to protect the country and protect its people. We forgot families and fought on behalf of them. We put our lives in lines of fire. Some of us left our families forever. Some of us, like me, had neither friends nor a family and became crippled for life. It is actually very funny to think that though intelligent people are there, they are always in the same level of mind when it came to judging people. Every time when a disabled soldier is in civil society, people look at him as though he was not worthy. As though it was by his own fault that he had been crippled. As if it was his mistake. But as usual they are blind to the truth. They are blind to the fact that, that is a soldier in front of them. That he is a person who lost a part of his body to protect them. To protect thousands and thousands of families. To make a better future to the unborn children of this nation. To protect fathers so their children will not be orphaned. To protect the children so that our nation had future leaders. Our sacrifice to the country has made them forever indebted to us. But are they sure that their unpayable debt is still in their mind? Do they know that their actions towards the sons of our mother nation is unacceptable? Questions arise only to be answered by silence.

Humans tend to forget easily. They salute to the person with three stars on his shoulder, but they look down upon the person who had lost an arm that was once fixed to that shoulder. Their ill treatment towards us is nothing compared to the difficulties we have faced in the forest. However badly they treat us we are always ready to protect them against threats and diseases.

As a soldier I really feel proud of the way people treat us. They call us the 'defenders of the nation'. It's not easy to receive such love from unknown citizen. Their love towards us brings a drop of happy tears to us. At least someone can remember the service we made. But all of it lasts just till a certain day. Just like the rising sun bursts the dew, it won't take a second for them to turn against us. All it took was a virus. As long as it was spread among the civilians it was fair. We helped them to recover and in their different needs. But as soon as it was



infected to one of our boys, they turned their backs on us. We were no longer the helping hand they needed. We were just some sort of aliens who had come to spread the infection to them. After all, though we are in the forces, we are also still humans, aren't we? So why can't they give us a hand when we need them. A hand to keep our minds peaceful. Why do they use their harsh words that poison us? But yet, we neither treat them the way they treat us. As a soldier to our nation I could promise that to them.

I sighed heavily and looked up at the sky. A high-flying bird caught my eye. A lazy smile crept up my face. The fate of life is quite astonishing. I was once like that bird. I lived freely listening to no one. I did what I wanted to do. But from the day I joined the Sri Lankan Army life changed. It made me realize the mistakes I have made as a civilian. It changed me. It made me to follow orders. It strengthened me. It gave me friends. It showed me the purpose of a life. It made me realize how to forget and move on. That's what our boys do now. However badly they are treated they forget and move on. Cause it was always 'Country before self' for us. Life taught us many lessons. They are unforgettable. Now laying back lazily and while enjoying the soft breeze with a crippled leg the smile on my face grows as I remember that I have fulfilled my duty to my motherland. As a soldier I have paid my price to my country.

Because it was always 'For the motherland forever...'

Shazna Rilwan
D/ENG/20/0037
FOE

*Sinhala shortlisted
winner*



මගේ අයිසා

බැස ගිය නිරු අවදි වන්නේ ලොවට සෙනෙහස යන්න කුමක් දැයි කියා පාමිනි. දිනපතා ශාකවල පත්‍රයෙහි ඇති පිහිබිදු වැටෙන්නට නොදී එම පත්‍රය රඳවා ගන්නේ සෙනෙහස නිසාවෙනි. මලකින් රොන් ලබා ගන්නා මී මැස්සා එම පුප්පයට කිසිදු හානියක් නොකරන්නේ ද සෙනෙහස නිසාවෙනි. එසේම දිනපතා කිකිලි දමන බිත්තර රකින්නේ ද සෙනෙහස හේතුවෙනි. අප නිවසේ සිටින බල්ලා අප දිනපතා ව්‍යායාමී සඳහා ගෙන යන්නේ ද සෙනෙහස නිසාවෙනි. එසේම අපට යම් අනතුරදායක තත්ත්වයක් ඇති වුවහොත් එම බල්ලා අපව ආරක්‍ෂා කරන්නේද සෙනෙහස නිසාවෙනි. භෞතික විද්‍යාවේ නිව්ටන්ගේ තුන්වන නියමය වූ සෑම ක්‍රියාවකටම ඒ හා සමාන වූත් ප්‍රතිවිරුද්ධ වූත් ප්‍රතික්‍රියාවක් ඇත යන්න තහවුරු වන්නේ විද්‍යාවටම පමණක් නොවේ. ලෝ දහම පවතින්නේද එම නියමට අනුකූලවය. එයට මූලික උදාහරණයක් ලෙස සෙනෙහස දැක්විය හැකිය. සෙනෙහස පෑම යනු එක් පාර්ශවයකින් පමණක් සිදුවන්නක් නම් එය ද උතුම් වන්නේය. එහෙත් එය කාලයක් ගත වන විට උමතුකට මාරුවිය හැක. සෙනෙහස ලබා ගැනීම පමණක් නොව එය නැවත පෑමට තරම් ද අප නිර්ලෝභී විය යුතුයි. අප මෙලොව සෙනෙහස පාන වර්තයන් රැසක් පවතී. අප මිතුරන්ට සෙනෙහස පෑම ද එවන් වූ එක් අවස්ථාවකි. එහෙත් කලක් ගත වන විට එම මිත්‍ර සෙනෙහස සහෝදර සෙනෙහස බවට පරිවර්තනය වන්නේ නම් එය කෙතරම් අගනේ ද? එය සිදු වන්නේ බොහෝ කලාතුරකින් ය. එහෙත් එය සිදුවූ පසු නැවත එය විනාශ කළ නොහැකිය. ඊට හේතුව සෙනෙහස යනු මෙලොව රඳා පවතින බැඳීම හි බොහෝ ශක්තිමත් බැඳීමක් වන නිසාය. එම නිසා ශක්තිය යනු මෙලොවින් විනාශ නොකළ හැකි දෙයක් නොවන්නේ ද? සෙනෙහසින් බැඳුණු බැඳීමේ ශක්තිය කෙතරම් ද හේද? විද්‍යාව ජීවිතය හා මිශ්‍රවන ආකාරය අපූරු නොවන්නේද? ජීවිතය පුද්ගලයක් නොවන්නේ ද?

ජීවිතයේ අහම්බෙන් හමුවන පුද්ගලයන් රැසකි. එම හමුවූ පුද්ගලයින්ගෙන් ද හිමි වේද නොම වේද දැයි සිතූ පුද්ගලයන් රැසකි. එලෙස අහම්බෙන් හමු වූ පුද්ගලයෙකු තම ජීවිතයට එක් විටම ඇතුළු වූ පසු කාලයාගේ ඇවෑමත් සමඟ ඔහු සමඟ බැඳීම් ඇති කරගෙන එම බැඳීම් ඇති කරගෙන එම බැඳීම ශක්තිමත් පවුරක් වූ පසු එම පවුරේ ඇති වන එක සුළු ප්‍රමණයක ඉරි නැලීමක් නිසා වුවද තම ජීවිතය උඩු යටිකුරු වන්නේ නම් එම බැඳීමේ ශක්තිමත් භාවය ඔබට වටහා ගත හැකි වන්නේ නොවේ ද? මාගේ ජීවිතයේ දී අහම්බෙන් හමුවූ එම පුද්ගලයා මට හිමි වූ පසු ඔහු මා හට අහිමි වීමට යන මොහොතේ මාගේ ජීවිතය උඩු යටිකුරු වූයේ ද එලෙසිනි. ගල් බොරළු මතින් ගලා යන ජීවිතය නැමැති වූ ගංගාවේ අප විශාල කළු ගලක් මත වැටුණු පමණකින් එයින් එම ගංගාවේ ගමන නතර නොවන්නේය. ජීවිතයද එලෙසමයි. අප ජීවිතයේ මුහුණ දෙන ගැටළුවලට සාරට්කව මුහුණ දී එය

ජය නොගත්තේ නම් ඉන් පළක් නොමැත. ඉන් පසු එම ගංගාව නැවත ගලා යන්නේ පෙර වූ ගැටුම සිහි කරගෙන නොවේ නේද? ඉන් ලබා ගත් අත්දැකීමෙන් පසුව එය නව දුරටත් ගලා යන්නේ එම අත්දැකීම් පමණක් සිහියේ තබා ගෙනය. අප ජීවිතයේ ද කළ යුත්තේ එවැනි දෙයකි. අමිහිරි මතකයන් මගින් ඉගෙනගත් පාඩම් සිහියේ තබාගෙන ඉදිරියට යා යුතුයි.

අමිහිරි මතකයන් හමුවේ අප දැස් තෙත් කරන නෙතු කරට කෙතරම් දුක්බිත වුවද එම නෙතු කරටේ පවතින විචිත්‍රත්වය තේරුම් ගැනීමටද බොහෝ දෙනාට නොහැකි වන්නේය. කඳුලක් යනු ඉතාමත්ම කුඩා පරිමාවක ජල බිත්දවක් නොවන්නේය. එය කළාවකි. ගුගුරුණ අහසින් හික්මී තුමිය සිපගන්නා වැනි බිත්ද දෙකක් සමාන නොවන්නා සේම එක් කඳුලක් පරාජය කර දෙකමුල් සිප ගන්නා අනෙක් කඳුල ද වෙනස්ය. ඊට හේතුව දුක නැමැති සාංකාවේ එක එක කඳුල බිත්දව වැටීමට හේතුවන වේදනාවන් වෙනස් වන බැවිනි. එසේම වේදනාව යනු නටුවකින් පරවුණු මලක් වැටෙනවාක් මෙන් නොවන්නේය. එය කෙසේ හෝ කවදා හෝ සිදුවන්නක් වන බැවින් ඊට වේදනාව බොහෝ සෙයින් වෙනස් වන්නේය. එහෙත් රූස්ස ගසක් මෙන් බැඳුණු බැඳීමක් එක් වරම එම ගහේ මුල් මගින්ම කපා දැමීමට උත්සහ දරන්නේ නම් එය දරාගත හැකි වන්නේ ද? අහම්බෙන් හමු වී මට හිමි වූ මගේ සෙනෙහෙවන්ත අයිසා ට අකමැත්තෙන් වුවද මගෙන් වෙන්වී යාමට සිදුවන බව දැනගත් මෙහොතේ මගේ මුළු සර්වාංගයම සීතල වී මුළු ලොවම කැඩී ගියාක් මෙන් දැනුණේ එම ශක්තිමත් වූ බැඳීමෙන් මිදීමට මා තුල වූ අකමැත්ත සිහිකරවමිනි. "අහිමි වීම අදුරුය එහෙත් යලි හමුවීමේ බලාපොරොත්තුව සොඳුරුය. එබැවින්, හමුවීම හිමි නොවූ ලෝකයක, හිමි නොවන්නට හෝ ඔබ හමු වූ ජීවිතයට ආදරය කරමි" යැයි සිතන ද එවන් වූ උගත් කතු පිළි ගැනීමට මගේ සිත එකඟ නොවුණි. එහෙත් සත්‍ය සෙනෙහස කවදා වෝ ජය ගනී යන්න සනාත කරමින් වෙන්වීමටත් වඩා හමුවීමේ වටිනාකම දන්නා අප දෙදෙනා නැවත සොයුරු සොයුරියන් වූයේ එම බැඳීම ලේවලින් නොබැඳුනත් හඳවනින් බැඳී තිබුණු හෙයිනි.

මුහුදු ගොඩගැලීමට විද්‍යාත්මක මෙකී නොකී හේතු තිබුණ ද, කළාත්මක දැසින් බලන කල මිනිසුන්ගේ වැරදිවලට මුහුදු අපට උගන්වන පාඩමක් ලෙස එය දැක්විය හැක. එහෙත් මුහුදු කෙතරම් ගොඩගලා දූපතක් යට කිරීමට උත්සහ කළද නැවත මුහුදු සංසුන් වූ පසු වෙනදා මෙන් නැවත රළු වෙරළ සිප ගැනීමට එන කල වෙරළ එයට විරුද්ධත්වය පාන්නේද? නැත. මගේ අයිසා සමඟ මට කතා නොකර සිටීමට නොහැකිකේ ද එලෙසය. සෙනෙහස පෑම යනු වරක් එසේ සිදුකල අයිසා සමඟ කතා නොකර සිටීමට මට නොහැකි වීමයි. සෙනෙහස පෑම යනු එක්වරක් එය සිදු කළ පසු නැවත අමතක කර දමන අන්දමේ දෙයක් නොවන හෙයින් ඔහු සමඟ කතා නොකර සිටිය හැකි ද යන්න සිහි කරන විටම හඳවන තුළ බුරු බුරා නගින ගින්න සමනය කර විමට අපොහොසත් වෙමින් මගේ දැස කම්මුල් තෙත් කරන්නේ මා නොදැනීමය.



යකඩයක් ශක්තිමත් වන්නේ එයට තලන වාර ගණන අනුවය යන කියමන සනාථ කරවමින් අපගේ බැඳීමේ වූ අමිහිරි වේදනාවන් හේතුවෙන් වූයේ ද අප තුළ වූ බැඳීම් තව තවත් ශක්තිමත් වීමයි. දිනපතා නිතරම මට උසුළු විසුළු කරමින් කතා කල මගේ සොයුරා එක් දිනක්වත් මා හිනැස්සීම අත් නොහරින්නේය. දිනපතා ඔහුගේ බඩ පැළෙන විහිලු කතා වලට මා ගොදුරු වන්නේ අපගේ බැඳීම් සත්‍ය වශයෙන්ම සොදුරු බව මට සිහි කරවමිනි.

සමාජය ලොව නම් එහි ඇති අදුරු දැහැන් විශ සහිත ශාකයක් මෙනි. එම ශාක විෂ වූ පමණින් එය ඉවත් කර දැමීම කල නොහැක. එහෙත් අපට එයින් ආරක්ෂා විය හැක. මගේ අයිසා ද නිතරම මා සමාජයේ වූ අනිතකර දැහැන් වලින් මුදවා ගැනීමට උත්සුක වන්නේ මෙතරම් සෙනෙහෙවන්ත අයිසා කෙනෙකු මට හිමි වීමට තරම් මා පෙර ආත්මේ කළ පින කුමක් දැයි සිහි කර දෙමිනි.

දිනෙන් දින වෙනස් වන ලෝකයේ මෙම අනිත්‍ය වූ ජීවිතයේ අප හමු වීම දෙවයේ ලියැවී තිබෙන්නට ඇති බව මට නිත්‍යය. ගති පැවතුම් අතරින් දේවල් සමාන වූ අප ජීවිතය ගෙන යන මාර්ගයේ වූ දිශාව තොරා ගැනීම ද එකම දිශාව තොරාගන්නට වූයෙන් මට සිතෙන්නේ අපගේ බැඳීම සිදු විය යුත්තක් ම වූ බවයි.

දිනපතා මගේ අයිසා සමඟ කතා කිරීමට පුරුදු වී සිටි මට ඔහු සමඟ කතා නොකරන විට පාලුවක් හා තනිකමක් දැනෙන්නේ තාක්ෂණය නොදියුණු අතීතයේ වූවන් තම සෙනෙහෙවන්තයන්ගෙන් ලැබීමට නියමිත වූ ලියුම් පත ලැබෙන තෙක් ඉවසීමෙන් ලබා සිටියේ කෙසේදැයි මට සිහි කරවමිනි. ජීවිතයේ බැඳීම් රැසක් ඇති වුවද අපට ඒවා කවදාවත්ම අත්හැරිය නොහැකි බවත් කිසිදුක හැනි කර ගැනීමටත් මා සිත ඉඩ නොදෙන බවත් මට සක් සුදක් සේ පැහැදිලිය. මගේ ජීවිතයෙන් ඔහු නැතිකර ගැනීමට මා කිසි දිනක ලැහැස්ති නැත. ඔහුට ද එය එසේම වන බව මම දන්නෙමි. ජීවිතයේ අලස සැදුවක නිල් අහස රස විඳින කළ මට සිතෙන්නේ වසර 20ක් මා සමඟ නොසිටි මගේ අයිසා දැන් මා සමඟ සිටින්නේත්, ඔහුගෙන් වෙන්ව යාම ගැන මෙනෙහි කිරීම ද අමිහිරි කර ඇත්තේත් මීට පෙර වූ හවයක අප සත්‍ය වශයෙන් එක කුස උපන් අයිසා නංගිව සිටියේ දැයි කල්පනා කරවමිනි.

කඳුලක් යනු කළාවක් වන බව මම පෙර සඳහන් කර ඇත්තෙමි. වචන සියයකට පැවසිය නොහැකි වදන් එක් කඳුලකට පැවසිය හැක. එය නිතරම උක්කින අවස්ථාවේ නෙතට ඉනු කඳුලක් විය යුතු නැත. මගේ අයිසා ඇතැම් විට නිතරම මා සමඟ සිටිය යයි පවසන විට දී මා හැගීම්බර වන්නේ මෙතරම් සෙනෙවන්ත පුද්ගලයෙකු මගේ අයිසා වීමට තරම් මා වාසනාවන්ත වූයේ කෙසේද දැයි ප්‍රහෙලිකාවක් දෙමිනි. ගහට පොත්ත සේ, මලට රොන් සේ, ඉඳිකටුවට නූල සේ, නිතරම මා අයිසා මා සමඟ සිටිය

යුතුයි. මා නොදන්නා බොහෝ දේවල් තිබිය හැකිය. එහෙත් මා දන්නා ඒ දෙය නම් කිසිදු කුමන මොහොතකදී හෝ මා වෙනස් කරන්නේ නැත. මගේ ජීවිතයේ ඔහු නැති කර ගැනීමට කිසිදු මගේ සිත ඉඩ නොදෙන්නේය.

සෑම සාර්ථක මිනිසකු පිරිපසම ශක්තිමත් කාන්තාවක් සිටිනවා යයි පවසනවා මෙන් ජීවිතය නැමැති ව්‍යාචාරයට අදාළව නිවුටන්ගේ තුන්වන නියමයට අනුව සෑම සාර්ථක කාන්තාවක් පසු පසම ශක්තිමත් කුළුනක් ලෙස මිනිසෙකු සිටී යැයි ද විය යුතුයි. මගේ එම ශක්තිමත් කුළුන මගේ අයිතිය ය. එය වෙනස් නොවන්නේය.

මුළු ලොවක් මට විරුද්ධ වුව ද මගේ අයිතිය මා සමඟ සිටින විට එය ජය ගැනීම මට අමාරු කාර්යයක් නොවන්නේ ය. කිසිදු මා තනිකර ඔහු මගෙන් වෙන් නොවන බව මම දන්නෙමි. මුළු ලොව මා සමඟ සිටියත් මගේ අයිතිය මා සමඟ නොමැති නම් මම තනි වෙලාය. ඔහු කවදාත් මගේ අයිතිය ය. මා කවදාත් ඔහුගේ නංගි ය. එය කිසි දු වෙනස් නොවන්නේය.

සෝෂා දෙන මුහුදු රළ විටෙක නිස්කලංකය. එසේම නිතරම දහසක් දේ සිතන මගේ සිත නිස්කලංක වූ විට සිතන්නේ මෙතරම් සොදුරු බැඳීමක සිටින්නේ එය මා අවදි නොවන තද නින්දක් කුළු සිටින නිසා ද යන්න සිහි කරවමිනි.

අනිත්‍ය වූ ජීවිතයේ, හමු වීම හිමි නොවූවත්, එය හිමි කරගත් මා හට ජීවිතයේ ඇති සියලු ගැටලු මුවගට නගා ගත් සිනහවක් ද සමඟ ජය ගත හැක්කේ මගේ අයිතිය මා සමඟ නිතර සිටින නිසාය. නීතියටත් වඩා සත්‍යය මිහිරි වූ මෙම අවස්ථාවේ අනිත්‍ය වූ ජීවිතයේ විචිත්‍රත්වය අදහා ගත නොහැකි තරම් දැකුම් කලය.

ජීවිතය ම පුදුමාකාරයි..... හිතයක් ද මේ.....

Shazna Rilwan
D/ENG/20/0037
FOE

*Tamil shortlisted
winner*

நிஜங்களைத் தேடும் மனித நிழல்கள்

மாலைநேர மயக்கத்துடனான அந்திமாலை நேரமது. அலைகள் இசைபாடிக் கொண்டிருக்க காற்றோ தாளமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஏதேதோ எண்ணவலைகளில் சிக்கித்தவித்தவளாய், நயனா கடலோரக் காட்சிதனில் லயித்துப்போயிருந்தாள். அவள் மனதில் குடிகொண்டிருந்த வினாக்கள், கடலோரம் புரளும் அலைகள் போல் ஆர்ப்பரித்த வண்ணமிருந்தன. துன்பக்கடலில் மூழ்கும் முத்தென அவள்...

கடலோரக் காட்சியினை ரசித்தவண்ணமே எழுந்து கால்போனபோக்கில் நடக்கத் தொடங்கினாள் நயனா. அவள் முன்னே காவியக்காதல் அரங்கேறிக்கொண்டிருந்தது... வானமும், கடலும் இணைந்து அரங்கேற்றிய நாடகமது... மனமே களைப்பினை ஏற்கவில்லை எனினும் கால்களுக்கு ஓய்வே தேவைப்பட, சற்றே வெண்ணிறப் பஞ்சான மணலில் கால்களைப் புதைத்தவாறே உட்காந்தாள், மனமோ சலன நிலையை அடைந்தது...

தன்னிலை மறந்து அமர்ந்தவண்ணமிருந்தவளின், காதுகளில் பல ஆண்களில் கூக்குரல் ஒலித்தது. திகைத்தவாறே திரும்பிபார்த்தாள். வாட்டசாட்டமான ஆறு இளைஞர்கள்... இளமைத் தொனிப்புடன் வந்துகொண்டிருந்தார்கள்... உற்றுநோக்கினாள்... ஒருவன் மட்டும் கண்களில் கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்திருந்தவண்ணம் வந்துகொண்டிருந்தான்... கால சங்கடம் அவளைச் சூழ்ந்ததால் தன் பார்வையினை கடலிடம் மீண்டுமொருமுறை சரணடையச் செய்தாள்.

ஏதோ ஓர் விதமான பயம் ... 'மனிதர்களைப் பார்த்து மனிதர்களே ஏன் பயப்படவேண்டும்...?' என்ற கேள்வி என்றும் புரியாத புதிரே... நிமிடச்சக்கரங்கள் உருண்டோடின.

வந்தவர்களில் ஒருவன் மட்டும் அவளுக்கப்பால் உட்கார, மற்றவர்கள் சிற்றூண்டிச்சாலையை நோக்கிச் சென்றார்கள். அவள் விழியோர விம்பமாய், நடுநிலைத் தூரத்தில் அவன் அவளுக்குப் புலனானான்.



அலைகளை ரசித்தவாறே, அவளது சிரம் அவன் பால்
திரும்பியது. அந்நிமிடம் விறைப்படைந்தது. அவனை
உற்றுநோக்கினாள்.

அடுத்தகணமே, அவன் அவள் பக்கமாய் தலைதூக்கி
புன்சிரிப்புடன் ஓர் முகவணக்கம் சொரிந்தான். இதயத்துடிப்பு
அதிகரிக்க, அவள் தலையை திருப்பிக் கொண்டாள். அவனோ
எழுந்து அவள்பக்கமாய் வந்தான். அருகில் வந்தவன் “நான் தமிழ்
...”, உங்க பெயர்? என்றான்.

பதிலற்றவளாய் அவளிடுக்க, அவனோ அவள் அருகில்
அமர்ந்துகொண்டான். முகச்சுழிப்புடன். அவனை நயனா ஏறிட்டுப்
பார்த்தாள். எவ்வித அசைவுமற்றவளாய் இருந்த அவனது,
கண்களை கறுப்புக்கண்ணாடி மறைத்தவண்ணமிருந்தது.

ஏதோ ஓர் கடினவுணர்வுடனும், சிறிது தயக்கத்துடனும், “நான்
நயனா...” என்றாள். அவனோ முல்லைசிரிப்புடன்,

“ஏங்க பயப்பிடுறீங்க...? நான் என்ன அவ்வளவு பயங்கரமாகவா
இருக்கன் ...?” என்றான். இருவரும் மெய்மறந்து வாய்விட்டுச்
சிரித்தார்கள்.

சிறுசிறு வார்த்தைகளால் உருவான அவர்களது உரையாடல்,
கடலில் பேரலையென வளர்ந்தது. காலச்சக்கரம் மீண்டும்
பயணித்தவண்ணமிருந்தது: கடலலைகள் ஓய்ந்தன: பேச்சுக்கள்
அலைமோதின.

திடீரென, நயனா விழிப்புற்றாள். கண்களை நம்பமறுத்தவளாய்
அவனிடம்... ‘நீங்கள் கவிதையாசிரியர் தமிழ்வாணன்
தானே...’ என்றாள்.

அவனோ, ‘...தாமதமானகேள்வி...’ என்று கூறிவிட்டு சிரித்தான்.

மிகுந்த முகப்பொலிவுடன், அவள் பையிலிருந்த கவிதைத்
தொகுப்பு புத்தகத்தை எடுத்து நீட்டினாள். அவனோ கடலினை
பார்த்தவண்ணமிருந்தான். மீண்டுமொருமுறை அவனைப் பார்த்து,
‘இதில எனக்காக உங்களால் சைன் பண்ணமுடியுமா...?’
என்றாள்.

திகைத்த வண்ணம் அவன் அவள்பால் திரும்பி செய்வதறியாமல் தவித்தான். அவனது அசைவுகளை விளங்கிக் கொள்ளமுடியாமல், தடுமாறும் அவனது கரங்களைப் பற்றியவண்ணம் கவிதைத் தொகுப்பினை கையில் கொடுத்தாள் நயனா. அக்கணம் ஓர் யுகமென விறைப்படைந்தது. ஸ்தம்பித்துபோனாள். அவனோ புத்தகத்தை முகர்ந்தவாறே கையொப்பமிட்டான்.

நயனாவோ சொல்வதறியாமல் திகைத்து உறைந்திருந்தாள். “உலகின் ஒவ்வொரு அசைவுகளையும், வண்ணங்களையும் செவ்வனே ஒப்பித்து பிறர் மனம் குளிர ரசிப்பவன், விதியின், சதியினில் தான் ஒப்பிப்பதனை பார்த்து ரசிக்க முடியாதவனாகியது ஏன் ...? என்ற கேள்வி நயனாவின் மனதை வாட்டி வதைத்தது. கண்கள் குளமாகிநின்றன.

அக்கணம் மனதிலுள்ள அனைத்து கேள்விகளும் உறைந்துபோயின. எவ்வித கலக்கமுமின்றி அவளது வலிகளை ஏற்றுக்கொண்டான். ...நிசப்தமானநிலை...

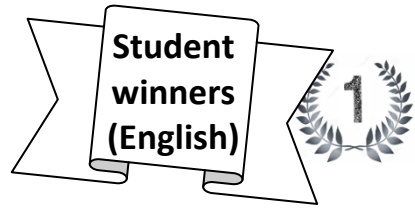
தொலைவில் மீண்டும் ஆண்களின் கூக்குரல் சப்தம் கேட்டு சுயநிலையை அடைந்தாள். நிஜத்தினை தேடும் மனித நிழலாய் நயனா அவனருகில் அமர்ந்த வண்ணமிருந்தாள்.

.....முற்றும்.....

K. Sivanesan
D/LLB/19/0053
FOL

ESSAYS

Coronavirus; The Ace to Heal Weeping



Globalization, industrialization, global warming and deforestation have been trending matters of discussion over the past decade. As per the gravity of the words themselves, they have instigated bad consequences on the nurturer of us all; Mother Nature. These insensitive malpractices of the self-obsessed humankind have led the powerful sources of nature to take control over the world. Natural disasters and pandemics often take the initiative to restore the balance of the Earth, which is unceasingly disturbed by the 'inhumanity', causing raging wars, large scale deliberate wild fires to burn down life-giving forests, air pollution and ocean pollution. These ruthless human reimbursements have triggered nature to take a resilient leap forward to save the planet Earth, employing the invisible knight; Coronavirus.

Coronavirus impacts the human respiratory system and is fatal when the condition develops to pneumonia. It was originated in China, but the source of origin is still a burning question. The spread of the virus is explained to be rapid yet solid, caused by just a sneeze or cough, resulting in colonies of infected. The outbreak of the Coronavirus pandemic has been causing chaos all around the world, because even the so-called 'advanced technology' has yet failed to find a proper cure for it. The world has surrendered in the face of an invisible force. Highest hit from Coronavirus has been the most developed nations such as United States of America, Italy, China and Great Britain, where it has caused massive disruption to the environment. The number of people affected from the pandemic outbreak is sky rocketing as per records, and hospitals have exceeded their tolerance capacity. Weakening workforce and increasing threat of the virus have forced numerous, powerful nations to lockdown, followed by travel restrictions. The economies have collapsed and education systems have been disrupted. The world claims that job security of many firms has been put in risk, thus forecasting a major unemployment crisis in



the future. Poverty stricken population has become the most ill-fated victims of this pandemic outbreak. The situation has raised trembling concerns in executives of many international bodies such as World Health Organization. Rigid steps have been taken to raise the hygiene standards, when the entire globe unites to fight against a common enemy. Mother Nature who has been patiently tolerating the enormous harm done to her by humans, has finally given them a 'time-out' to recall and regret their wrongdoings. Even though Coronavirus has forced people for quarantine and social distancing, it has brought families closer with ample time to cherish pleasant memories. Wonders of miraculous nature have put humankind to a temporary silence to mend its impaired wings.

Quarantine period of the Coronavirus pandemic has indeed done marvels to the Mother Nature. Rivers, seas and oceans have turned cleaner and purer whereas meadows, grasslands and forests have become greener and brighter. Whilst the humans are 'caged' in, animals have trespassed their usual boundaries to rise out of shadows of fear and suffering. They have sensed the dawn of a quieter and cleaner Earth. Dolphins freely swim in the isolated canals of Paris, while seagulls intrude the marine borders of harbours which were out of bounds due to ships and cruises. Otters play briskly in the abandoned river banks, whereas ducks waddle through the fields where there are no traces of humans. Rabbits, deer and wild boars wander freely in parks and lanes relishing their times of life. Massive drop in air traffic has reduced the vulnerability of bird mortality, especially for migrating flocks of birds. This has unbridled the barriers for birds to migrate or fly freely over the precincts of states. Due to temporary closure of factories, travel bans and imposing of curfew, the air pollution rates have strikingly reduced over time of the pandemic. The miraculous recovery of holes in the ozone layer, during the period of Coronavirus has astonished scientists, and is indeed an extraordinary soothing of Mother Nature. The burnt down forests are retrieving their green cover to stand stronger than before as guardians of the Earth and lungs of humanity. Meanwhile, most people have initiated home gardening and

reforestation, either due to deprivation of food or as a calming hobby, which has also triggered a spike in the green cover. With the lessening of greenhouse gas emissions, the impact of global warming has started to reverse. The rapidness of melting of glaciers has slackened, enriching the hope of more durable habitats for seals and penguins. This has also slowed down the rising level of sea water, which has been threatening beautiful paradise islands like Bora Bora and Maldives. Nature has pressed the pause button on human actions to convalesce the deteriorating environment. However, when the Coronavirus fear slowly lifts from the world, everything will be 'back on track'.

The frontline warriors of almost every nation are carrying out a strong strike-back against the pandemic. Doctors, nurses and military personnel are risking their own lives for the betterment of an entire nation. Meanwhile, the countries which rise above the ashes of this unfortunate period of time, plan to launch their policies and guidelines to pull through their collapsed economies. However, a sudden boom in economic activities and routine operations will slowly start abating healed Mother Nature. It is the utmost dutiful right of humankind to take good care of Mother Nature, who's the supreme of all. Learning from the marvels of nature itself, humans should be more humane to the Earth they live in. Sustainable resource utilization, reforestation programs, energy efficient products and increasing the use of renewable energy will guide us through the treks of development, whilst consoling nature. Enrichment of individual stances on environment protection and embracing nature will sustain mankind in the realm of Mother Nature. Lessons of Coronavirus pandemic should be learnt to unleash potentials to preserve and protect nature. Let us be socially distant yet closer at hearts, until Mother Nature heals herself to anticipate more love and humanity from humankind.

Vihanga Weerasinghe

D/MTS/19/0001

FMHS



COVID-19, a Wakeup Call?



The air was filled with excitement and euphoria as the countdown for the New Year began, for this time when the clock strikes 12 it wouldn't just be heralding another year but also the dawn of the new decade. Mankind had huge plans for the 'Roaring 2020s'. Maybe this would be the decade that we finally send human missions to Mars? The possibilities were endless and each more exciting than the other.

We were all prepared to have our minds blown away, but Mother Nature had other plans and we were given a rude wakeup call in the form of COVID-19. This disease caused by the 2019 novel Coronavirus has singlehandedly brought humanity to its knees. Today we have realized that despite walking on the moon, having developed nuclear weapons and made significant advancements in healthcare we are still vulnerable as we were when the black plague broke out in the 14th century. Such a wee virus still has the potential to wipe us off the face of the planet.

We are facing unprecedented times. We are embroiled in a totally different war; A war where those who fight in the frontlines are not soldiers armed with guns and explosives, but health professionals armed with facemasks, gloves and anti virals. It is a war where nuclear weapons have been replaced by disinfectants and hand sanitizers as lethal weapons; a war where instead of fighting against each other we have to come together to fight a common enemy.

Lockdown has given many of us some much needed solitude, as well as time to stop and smell the roses. It has given mother earth time to heal and recover from all the damage and destruction caused by us, but more importantly it has shown light on the cracks in our lifestyle.

The path back to pre COVID-19 times is a long and winding one, but not one that is impossible. The real question is, is it advisable? After all that is what got us here. We have none to blame, but ourselves for all the problems we are facing today, be it global warming, the pandemic or

resource depletion. Mother Nature has pressed the reset button presenting us with a golden opportunity to reinvent ourselves. We still have time and we can undo our mistakes. So what can be done in order to reverse our past mistakes as well to prevent another pandemic? It begins from starting with the man in the mirror.

1. Adopting an eco-friendly lifestyle

An eco-friendly lifestyle is no longer a choice but a necessity. In the last decade, global warming has gone from becoming a thing of the future to a matter of the present. While many agreements were made to combat climate change, a disparity still exists between what countries have pledged to do and what should be done in order to turn the tide against climate change. It is imperative now more than ever to reduce, reuse and recycle. Lockdown has shown us how schools and universities do not need to meet up everyday in order to function efficiently and how working from home is feasible. Virtual meetings and virtual classrooms enable classes as well as business meetings to be conducted at the comfort of our home. Think about all the automobile and aviation gas emissions we can reduce. As individuals, it is our duty to make a conscious effort to reduce, reuse and recycle. As a state, school and university curriculums should be upgraded and developed in a way that infuses traditional methods of learning with virtual learning, so that students do not have to commute everyday, but also do not miss out on hands-on-learning and important social skills that traditional classrooms offer. In the same way, businesses should also be encouraged to carry out majority of their work virtually by providing incentives such as easy internet payment packages.

2. Becoming self-sufficient

With lockdown restricting the importing of products and purchasing of goods locally, we have learnt to become self-sufficient at both individual and state level. Considering the fact that most pandemics are caused by zoonotic diseases, it is advisable that we try and limit importing products. At an individual level we can turn to home



gardening, while as a state we can take steps to produce products locally as well as encourage people to engage in home gardening by providing low-cost fertilizers and specialized grants.

3. Health is the greatest wealth

COVID-19 doesn't discriminate. It doesn't matter whether you are rich or poor, black or white, gay or straight- we all have an equal chance of contracting the disease. This pandemic has made us realize that health is indeed the greatest wealth in our life. It has also brought to light the shortcomings of the healthcare system. It is our responsibility both as individuals and as a state to give priority to our health. As individuals we should eat healthy meals, take time to engage in physical activity and lead a healthy life. As a state we need to allocate more money to the health sector so that hospitals can be adequately equipped to meet the growing health demands as well as carry out awareness programs to educate the public on leading a healthy life.

4. Preparing for the future

This is not the first pandemic, nor will it be the last that we face. With glaciers melting thanks to global warming, new viruses are being discovered making us more vulnerable. To face pandemics successfully states should give more importance to biological researchers. Researchers can be encouraged and motivated to predict newly emerging diseases and find cures, new vaccines and drugs by providing financial incentives. A program should be launched to research the possibility of a link between nuclear weapons and technological advancements and the outbreak of new viruses and if proven, laws and regulation should be introduced. Artificial Intelligence used currently can be improved and utilized in fighting future pandemics. Lastly, disaster management units that have been set up in the wake of COVID-19 should continue after their resolution and operate to educate the public on preventing and facing pandemics and other disasters. As Chief Seattle said "The earth does not belong to man, man

belongs to the earth. All things are connected like the blood that unites us all. Man does not weave this web of life. He is merely a strand of it. Whatever he does to the web, he does to himself". So we have no right to disrupt the delicate balance of the eco-system. It is clear now more than ever that we do not own this planet and that Mother Nature is still in charge. We are mere inhabitants just like the animals and plants. It is time that we respected Mother Nature and lived in harmony with the other inhabitants of planet earth.

After so many years of living life in a certain way, one might wonder if it possible for us to change our lifestyle. After all, old habits die hard. Homo sapiens have lived for centuries facing and overcoming many challenges and the key to their survival has always been their ability to adapt to changes. Look at how we are handling the present crisis. People all over the world have changed their lifestyles, resulting in working from home, having virtual meetings, virtual classrooms, virtual shopping and virtual socializing becoming the new normal. It all boils down to how willing we are to adapt.

As every dark cloud has a silver lining, this pandemic has opened our eyes to our destructive way of living and given us an opportunity to redefine and reinvent ourselves. So grab it. If not now, when? Mother Nature has pressed the reset button. Now is the time and we must seize it. The clock is ticking. Don't hit the snooze button. For when you next wakeup it might be the end of the world.

**Y. A Jayawardena
D/MBBS/17/058
FOM**



**Good Health is not Something We Can Buy.
However, It Can Be an Extremely Valuable
Savings Account and IoT Will Provide an
Extra Amount of Interest to Your Savings Account**



The Internet of Things (IoT) is a massive area that makes smart gadgets and captures the development of smart cyber-physical networks. Healthcare is the most important factor which directly connected with the community and development of any country. The latest example is the COVID-19 virus and it has directly affected the economy and the day-to-day life of people in most countries. This survey advances IoT-based innovative solutions and technologies in healthcare and analyses applications, platforms and network architectures (state-of-the-art), new industry trends in IoT-based healthcare, and data security and privacy. As per now ambient intelligence, big data, wearable devices, and augmented reality are the new innovative things in the field.

IoT is the internet-connected billions of physical devices around the world and these devices collect and share data. The arrival of super-cheap computer chips and ubiquitous wireless networks make everything done possible today. Connecting different projects and using sensors to these will add a higher level of digital intelligence to these projects and it will be helpful to communicate with real-time data without involvement of a human being. IoT will merge the digital universe with the physical and will also fabricate the world as smarter and responsive. Benefits of using IoT include improvement in safety and security, increase in productivity, enhanced asset utilization, efficient processes and cost saving. Another benefit of IoT includes advanced connectivity of systems, projects, devices and systems. Moreover, IoT also provides solutions for problems related to applications such as security, industrial control, health, road traffic controls, logistics, waste management, retailing process and smart city.

Out of the above mentioned applications, healthcare takes a major role as well as has added attractive interesting applications, which use IoT these days. IoT has given rise to some medical applications like remote patient monitoring, wearable-like fitness bands, fitness programs, elderly-use equipment for chronic diseases and infectious diseases or a kind of method to use in epidemic situations in the world. The latest example is the rise of COVID-19 virus, where many people including students, doctors and new inventors moved to prepare new gadgets using IoT and robotics. Within the last few weeks, a lot of IoT-based applications came up in the world to find solutions to give treatments to COVID-19 patients without going near them. This will help to reduce the spread of the virus to people who work in the medical field. Then the doctors can check and assign medicine and also nurses and attendants can provide patients with all necessary stuff including food, medicine and other requirements using these gadgets. This recent incident has compelled Sri Lankan inventors to think innovatively and as a result, they have come up with new and brilliant innovations in the world.

Smart devices such as diagnostic devices, imaging devices, medical devices and sensors are the core part of IoT. Main expectations of IoT-based health care services are increasing the quality of life of patients, enhance or enrich the user's experience, while reducing cost. IoT-based healthcare applications most probably interact with IoT-based healthcare services. These applications are developed using these services. Here the application is user-centric and the service is developer-centric. Proactive systems are converted to reactive systems using IoT applications, and IoT will improve power, availability and accuracy of existing devices.

These gadgets, products, applications and systems can be defined as innovative healthcare solutions. Such IoT-based systems consist of diverse fields such as single solutions, clustered-condition solutions, to care for elderly patients and for paediatrics. Some IoT-based applications includes Glucose level sensing; an application used by



diabetic patients. It records blood glucose levels over a protracted period, and this helps to manage meals and treatments. Blood pressure monitoring is an integrated KIT of blood pressure (BP) and Near Field Communication (NFC) enabled mobile phone. From this application BP can be controlled remotely through communication structure between the patient and the hospital. Oxygen Saturation Monitoring, Heartbeat Oximetry is required to check blood oxygen immersion non-invasively. This application combines IoT with Heartbeat Oximetry, and is a very useful IoT-based health care application. The function of the wearable is to indicate the oxygen level. This device is connected with a Bluetooth health device profile. Here the sensor is directly connected with the Monere platform.

ECG Monitoring or Electrocardiogram monitoring is an electrical activity of the heart recorded by electrocardiography. This includes heart rate measurement and even a simple heart rate change or rhythm can be captured. This will be helpful to diagnose multifaceted arrhythmias, myocardial ischemia and protracted QT intervals.

With the rise of the smart phone controlled sensor, a smart phone can be identified as the driver for IoT. Most IoT-based healthcare devices and applications are designed to be used on smart phones. These include resource sharing services, cross-connectivity protocols for heterogeneous devices, notification services, internet services and link protocols for major connectivity. Low-power discovery of devices and services can be added to this service list with efficiency and security. Ambient Assisted living (AAL) is an IoT-based platform combined or powered by Artificial Intelligence (AI) to address elderly incapacitated individuals. This will be more effective to solve problems associated with the healthcare of aging and incapacitated individuals. It will help them to have their living in a convenient and safe manner. This may help to improve individuals' confidence by ensuring autonomy and giving them assistance similar to human-servant relationship in any situation. The Internet of m-Health things (m-IoT) is none other than mobile computing, medical sensors and communication technologies

for healthcare services. This model connects 6LoWPAN with 4G networks and the conceptualization of m-IoT services leads to this. Adverse drug reaction or (ADR) is the injury of taking medicine. This will happen after a single dose of a drug or its prolonged administration, or as a consequence of a combination of two or more drugs. Here, the patient's terminal is identified by using barcode and NFC-enabled devices. The pharmaceutical information system is used to check whether the drug is compatible with electronic health record and allergy profile. The concept of establishing network coverage of an area is monitored under Community healthcare. This will be an IoT-based network of a residential area, municipal hospital or a rural community. To materialize Community Health (CH), this network is integrated with Wireless Body Area Networks (WBAN). Sometimes CH can be called as a virtual hospital. Children's Health Information is raising awareness about children's health and providing for needs of children with mental as well as physical, behavioral and emotional problems.

The healthcare industry is one of the most rapidly developing industries. There were huge changes in the last few decades in integrating information communication technology. The latest technology of healthcare shifted from being disease-centered to being patient-centered, where the patient can choose. This generates a huge amount of data on a patient. To get effective results, the industry needs to increase data utility which means it transmits a huge amount of sensitive data. So now you can understand how crucial and important is data security and privacy. The healthcare industry must manage and safeguard personal information to address those privacy issues, and to process and analyse them industries must follow specific rules and regulations. If not, we have to develop such kind of rules and regulations or set protocols to follow. There are some rules carried out in different countries.

Today, researchers have moved on to do more research to enhance and improve the health sector by finding innovative technological solutions with the advanced use of IoT. IoT-based applications will also



help to provide smooth and continuous service to patients and will help obtain maximum use from limited resources through efficient scheduling. This will help more patients to get the best use of resources. This is how IoT will increase the interest rate of one's health bank account.

K.P.M.I. Ramanayake

D/IT/18/0005

FOC

ඔවුහු



නේක පුෂ්ප මන්ජරියන්ගෙන් සහ ලිය මඩුවෙන් ඔඳු වැඩිහු පැහැයෙන්ද, නබෝගැබ අරා ඇදෙනා විවිධාලංකාන වර්ණයෙන්ද, සප්ත සාගරයෙහි නැගෙනා ඉන්ද්‍රවාපයන්ගේ පැහැයෙන්ද, එක්ව නැනුනු රැකුණු, වසින දිසින කාන යුගයකට ප්‍රවේශනය වන්නට ගෝපුරද්වාරය නැනුවෝ ඔවුහු වෙන්. ලක් ධරණිය නලාපෙලා දැමුවෝ සිය ගාමිණීර් ධීර ප්‍රනාපයෙන්, ස්වාදේශාලයෙන්, ස්වලබ්ධියාලයෙන්, සැනෙකින් සුනුවිසුණු කර දැමුවෝ ඔවුහු වෙන්. සදා ජනනය රැක්මට ප්‍රජාගාරවත් ලෙසින් පෙරට වන්නාහු, නන්දනමන්හි ප්‍රසාදයෙන් ප්‍රසාදිත අභිමාන්වත් දැය දරුවෝ ඔවුහු වෙන්. ඒ අන් කවරෙකුවත් නොව, අප රට රකින රණවිරුවෝය.

හුදු අත්මලාභ අපේක්ෂණයෙන් තුරුණු විය ජය ගන්නට වෙරදරන්නවුන් පරයා විත්, රට දැය සමය කළුළු කරනට සිය තේපෝ බලවිකුමය, රණශූරත්වය ලක් දෙරණට, දිව්‍යානුභාවයකින් මෙන් පුද කරාඩු, දිරිය දුපුතුවත් රණවිරුවෝය. සුවසේ හිඳින, සුවසේ හිඳින, සමවයස් තරුණ ජවයෙන් ඔබ්බට සිය විත්ත සන්නාහය විදහාල ඔවුහු සිරිලක රැකීමට, තුරුණු වියෙහි ම ප්‍රතිඥා දුන්න. අසිරු බාධක, අසිරු පුහුණු වීම් අභිමුච නැතය, බැරිය, නොකියු, ශෛලයමය ප්‍රතිමුර්ත ඔවුන්ම විය. ක්‍රියාවට නැංවීම කෙසේ වෙතත් එසේ කිරීමට සිතීම වුවද කටුක වද්දී, එවන් තීරණයක් ගැනීමට ඔවුන් මනුෂ්‍යයන් නොව මෙලොවට දෙවාශීර්වාදයෙන් වට අසිරි වැස්සක්ම විය යුතු වන්නේය.

බැලූ බැලූ ඇත දැවෙන මිරිඟුවෙන් යුතු, වට වැසි බිඳකින් තබා, පිහි බිඳකින් වත් පහස නොලද ගිහි යසුළු මෙන් කකියන වාලුකා නලයකටද, මොහොතකද විරාමයක් නොගත්, ගම් බිම් යටකරමින් ගලා ගිය, දිය මෙයය ගොඩ මෙයය යැයි වෙන්කර හඳුනා ගැනීමට නොහැකිව වට මහ වරුසාවට ද ඔවුහු නවතා දැමීමට නොහැකි විය.

දින ගණන්, කුසට වටයහපත් අහරක පහස නොලැබුණද, පිපාසයට පිරිසිදු පැන් බිඳකු නොලැබුණද, ඔවුන්ගේ සිත්මණියෙහි තේජස බිඳලන්නට නොහැකිවිණි. ගැලවුණු මේසී යුගලයක පහස නොලද පය, බුටයට කැපුණු තැන් හා සිනාසෙද්දී, ඔවුන් තව තවත් ඉදිරියට ගියහ. අතකින් එල්ලුණු යවියද, පසෙක එල්ලුණු බැගයද, සවියට ආවද, සියල්ලටම වඩා සිතෙහි සවිය පෙරදැරිව, ඉදිරියටම ගියෝ ඔවුහුය.

දෙපසින්, ඉදිරියෙන්, පසුපසින්, ඇදෙන සහෝදර කැල සමග උරෙහුර ගැටී, අඳුරු තිමිරයෙන් වැසුණු, සිරිලක් මවට ආලෝකය රැගෙන දෙනු වස්,



ඔවුහු ඉදිරියටම ඇදෙන්නට ඇත. පසෙක එක් සොහොයුරෙකුගේ ලය වෙඩි උණ්ඩයට සිදුරු වෙද්දී, තවත් පසෙක සොහොයුරෙකුගේ කවන්ධය සිය පය පාමුල පතිත වෙද්දී, තවකෙකු විගසින් වෛද්‍යාධාර කරා ගෙන යද්දී, ඔවුන් එව තවත් ඉදිරියට ඇදෙන්නට ඇත. ඔවුන්ගේ සිත සැලකේද?! සැලකූ සිත, පෙරට තැබූ ස්වකීය පය, පසුපසට ගන්නට පෙරැන්න කරන්නට ඇත්ද?! නැත.... කිසිසේත්ම නැත!!! එසේ වුවානම්, ඔබටත් මටත්, උතුරේ තබා, දකුණේ තබා, සිනේ සාමයෙන් වත්, නිවසෙන් පරිබාහිරට පිලිපන්නට, කෙසේනම් හැකි වේද?

රට රැක්මට පෙර යා යුතු දිනයේ, ඔවුහු ලය පුරවාගත් දිග සුසුම්, කය සවිකොට, සිනාවෙන් මුව පුරවා, සිය ප්‍රියතමයන් දෙස බලා, නිවසෙන් පිටව යන්නට ඇත. සිත්කළු සිය දරු පැටවා, මේ උදග්‍ර භූමිය රකින්නට පෙරට ගිය දා පටන්, නිදි වර්ජිතව රැය පහන් කල දෙමාපියන් නම් කොතෙක් සිටින්නට ඇතිද? සිය සැමියා, බිරිඳ, නොමැතිව දැවෙන සිතෙන්, දරු පැටවුන් තුරුළු කරගත් කාලාත්‍රයන් කොතෙක් නම් සිටින්නට ඇතිද? අද එයිද! හෙට එයිද! විමසමින්, ස්ව නිවෙස්න ද්වාරය දෙසින් පියාගේ රුව මැවෙනා තෙක් බලා සිටි දරුවන් කොතෙක් වන්නට ඇතිද?

සියල්ල නිමා වූ පසු, නිවසට වැඩි, ඒ දෙවිවරුන් නිසා, සැනසුම් සුසුම් සිත ගර්භයට වැඳ, සැඟව ගිය දින, අදටත් ඔවුන්ට මතක ඇතිවාට නිසැකය. එය එසේ වුවද, ඇතැමෙක් සිය ලබැඳියාගේ ගම්හිර, උපශාන්ත, නිසල දේහය දකින්නට ඇත. එපමණද? ස්ව ආදරණීයයාගේ නිශ්චල දේහයවත් නොදුටු නෙත් කොතෙක් ඇතිද? එසේ වැටුණු කඳුල බිඳ එදිනට සීමාවූයේද?..... නැත..... ඒ වට, කඳුළු වැසි, අද ද වෙස්වලාගෙනවුත් අප රට සශ්‍රීක කරමින් විසිනා වැස්සම විය යුතුය.

දේශය දිනා, දුශකයකුත් වසරක් ගතවන කල්හි, නොසිතූ, නොපැතු, තවත් අදුරක්, ලක්මවගේ හුස්ම පොදු සිර කරන්නට විය. රුපුසෙන් බිඳුලු, අභිජාත ලක්ෂණයන්ගෙන් හෙබි වූ, කායබල වික්‍රමයෙන්, බුද්ධිප්‍රභාවයෙන්, ආසිරි ලද්දාවූ මොවුන් අප සිරිලක් මව් හට නැවතත් නිදහසේ හුස්ම පොදු ආශ්වාස කිරීමට, නුදුරේම ඉඩ හසර සලසා දෙනු නොඅනුමානය....

එසේනම් හරිත වර්ණයෙන් සළු ඇඳි වනස්පතීන්ගෙන්, සමුද්‍රසෝඡයෙන්, විඩා නිවැරන මාරුතයෙන්, සාමයේ ගී ගයන සියොත් කැලෙන්, මේ ධරණි තලයේ ආසිරි වැසි වස්සවන්නේද, ආසිරි ගී ගයන්නේද, ඔබටමය... එය එසේම විය යුතුය.

නන්දා මාලිනිය

“පන් කොලයයි තල් කොලයයි එකින් එකට එකතු කරලා, හොඳ ලස්සන රටාවකට කලාලයක් වියමුය අපි”

KDU Staff and Students

ලෙසින් ගැයුවාක් මෙන්, අප සෑම එකට එක්ව පන් කොළය හා තල් කොළය එකට දමා වියන්නට වූ කලාලයට රක්ත වර්ණ රටා ගෙනෙන්නට, නොමසුරුව සිය රැහිරු දන්දන්, දේශයේ අභිමානවත් පුතුනි, දියණියනි, ඊයේ මෙන් අදත්, අද මෙන් හෙටත්, අපි සිරස නමා ඔබට අභිමන් දක්වන්නෙමු.

විරන් ජයතු රණවිරුවනි!!!!!!

Nishalee N. Baddegamage

D/MBBS/15B/0009

FOM



රැලේලක් ආපස්සට



බැලූ බැලීමට සිරි ලක්දිව නාමය ලෝක සිතුවමෙහි ඇසට නොපෙනෙන මට්ටමේ කුඩා වර්ණ බිඳවක් වුවද ඇගේ නාමය ලොව පුරා රැවි පිළි රැවිදීමට ආරම්භ වීම, නිසැකවම වසරක් දිනයක් සටහන් කල නොහැකි තරම් ඈත අතීතයකට දිවයයි. අතීත රජ දවස පටන් එකී මෙකී නොකී ආදි විරුවන් විසින් සිදුකලා වූ අහස පරයා යන දාගැබ් වෛත්ය, මන්දිර ඇතුලු විශිෂ්ට කළා නිර්මාණ පමණක් නොව ලොව සුවිසල් ජලාශ, වෑව්, අමුනු මෙන්ම ලොව අන් කිසිදු රටකට හිමිකම් කිව නොහැකි ස්වභාවික සුන්දරත්වයක්ද අප මවුන් හා මහා පුරාකාරයක්ව සේ බැඳිව ශක්තිමත් බව තර කරන බව අමතක නොකල යුතුයි. සමස්ත දිවයිනම ආවරණය වන ලෙස රටතුල ඇති, රටටම ආවේනික වූ සම්පත් ශරීරධිකායන නාමය ඉදිරියෙන් විශේෂණ පද එකතු කරන්නේ අප කාටත් අප ජීවත්වන රට, අන් රටවලට නොමැති අපටම උරුම වූ වටිනා අගනාකම් රැසකින් පොහොසත් බව පසක්කරමිනි. පාඨක සිත තුලද ශ්‍රී ලංකා සිතුවම නම්ගම් දරමින් මෙයට උදාහරණ සපයනු නොඅනුමානයයි.

ලෝක සිතුවමෙහි වැඩි ඉඩ අත්පත් කරගනිමින් මෙරට හා පැහිමට, සැසදීමට සිහින නොදකින බලවතුනට සැබැවින්ම අප හා පැහිමට නොහැකි වන්නේ ශ්‍රී ලාංකික ජනයාගෙන් පැවත එන ඔවුන් තුල කිදා බැස ඇති අගනාකම් නිසාවෙනි. ශ්‍රී ලංකාව යටත් විජිතයක් ලෙස බටහිර ජාතීන් අතට පත්වීමත් සහ මෙරට වැසියා තුල පැවති සම්ප්‍රදායික ගති පැවතුම්, ඇදහිලි, විශ්වසයන් බිඳී යන්නට පටන් ගත්තේ එය කවදා කෙසේ කුමන ආකාරයකට අවසාන වේද යන්න එවකට සිටි අරගලයන්ට නායකත්වය දුන් වීර පුතුන්ගේ සිත්තුල ද ප්‍රශ්නාර්ථයක් ඉතිරිකරමිනි. මෑත අතීතයක සිට ආරම්භ වූ මෙම වෙනසේ සංක්‍රාන්ති අවදීන් රට තුල ඇති කලා වූ වෙනස, මිනිස් සිතතුල ඇති කලා වූ වෙනස අදටත් අදහාගත නොහැක.

සිරි ලක්දිව නාමය ලොව දියුණු රටවල් නම් ඇතුලත් ලැයිස්තුවට ඇතුලත් කිරීමට රටක් වශයෙන් ගත් උත්සාහයන් අපමණය. රටකට සංවර්ධනය යනු අත්යාවශ්‍යය කරුණක් නිසාවෙන්ම ව්‍යාපාරික පැතිකඩයන්ගෙන් පමණක් නොව අන් සියලුම මාර්ගයන්ගෙන් අප දියුණු වියයුතුයි. මතු පරපුරයන්ට තම උපන් රටේ නාමය ලොව බලවතුන්ගේ ලැයිස්තුවේ දැකීමට සැලැස්වීමේ වගකීම දරා සිටින වත්මන් පරපුර එමගල ලගා කරගන්නා පියවරයන් හි නැවත නිවැරදි කල නොහැකි අඩුපඩුකම් රැසක් පවතී.

ශ්‍රී ලංකාව අතිස්වභවික, මනරම් වනන්තර කලාප කිහිපයකින්ම සමන්විත රටකි. විශේෂත්වය වනුයේ, මෙම වන කලාප මෙරටටම අවේණික වූ පෑළෑටි, විවිධ ශාක ආදී ලෙස වූ පරිසර කාණ්ඩ කිහිපයකම එකතුවක් වීමය. රටතුල ඇති මහා වනපදාසයන් අති නවීන තාක්ෂණික උපකරණ

යොදාගෙන ගසේ අනුමුලයක්වත් සොයගැනීමට අපහසු අන්දමේ ඉහළගතයේ වන එළිකිරිමි සිදුකරනු ලැබුයේ මහල් ගහණාවකින් යුත් අති සුපිරි කොන්ක්‍රීට් වහන්තර ඉදිකිරීමේ පරම වේතනවද එවකට දේශීය රාජ ආසනවල සැපයේ අසුන් ගැනීමට පොරකෑ, සෑම විටම ජනතා සුභසිද්ධිය උදෙසාම කැපවීමට පොරොන්දු දුන් මහා බලවතුන්ගේද පූර්ණ අනුදැනුම්ද ඇතුළු වීම අවසනාවට කරැණකි. එපමණක් නොව, ආසියාවේ ආශ්චර්යය වෙනුවෙන් යමක් සිදුකල හැකි එකම කාණ්ඩය නමන් බවට වැරදි වැටහීමකින් පසුවන මෙම බලවතුන් දියවන්නා විමානයේ රජකරමින් අන්තර් ජාතික මට්ටමේ ව්‍යාපාරික රැසක් ලොව බලවතුන් හා එක්ව මෙරට තුල ක්‍රියාත්මක කිරීමටද අමතක නොකල අතර කොල පැහැති වන පියන් පමනක් නොව දිවයින වටා වූ මහා නිල් පර්වතය ද කාසි වලට තම අතට ගත්තෝය.

ඇතමෙක් මෙය ව්‍යාපාරික ඇසින් බලන කළ, මෙරටට ලැබුණු කදිම අවස්ථාවක් ලෙස සලකනුයේ, එම ආයෝජනයන් හි ණය බර නැවත කෙලවර වන්නේත් ඔවුන් ඇතුලත් මහජනයා නැමැති කාණ්ඩය නියෝජනය කරන රටේ සිටින තුන් වේලක් ආහාර ලබා ගන්නා පුද්ගලයාගේ සිට දවසටම එක් වේලක් පමණක්ම වූ ජනයාගේද නිස මත බර පැටවෙන බව අමතක කරමිනි ලොව බලවතුන් හා අත්වැල් බැඳ ගනිමින් දේශීය කිරි ගොවියා සම්පුර්ණයෙන්ම ගොවි මහතෙකුම කළේය. රට තුල රටටම සෑහෙන තරම් රසයෙන්, ගුණයෙන් අනූන කිරි නිශ්පදන පවතිද්දී, දිව නැටවෙන රසකාරක යොදා මුහුන් කරන ලද කිරි කෝප්පයන්ගේ රස දැනවීමට පටන්ගත්තේය, ලොව තාක්ෂනය, විද්‍යාව ඇසිපියගහන මොහොතින් දියුණු වන සියවසක ජීවත්වන නිසාවෙන්ම එහි රසය මිනිස් ශරීරයට ඇති කරන අතිතකර තත්වයන්ද ලොවටම අනාවරණය වැඩි කාලයක් ගතවූයෙද නැත, වස විස නොව ශරීරයට හිතකර ගුණදායී ආහාර රටවකට අවදානය යොමු කළ යුතු බව මෙරට පෘතග්ජන මිනිසගේ මොළයේ ස්නායුවලට සේන්ද්‍රවීමට ද ඒ තුලින් අවටාව සැලසීය.

ඉතා අපත අතීතයක පටන් ශ්‍රී ලංකාව ඉතා ම සරල ගතිපැවතුම් වලින් පිරිපුන් මිනිස් වර්ගයාගෙන් පැවත එන්නකි, අතීත මිනිසගේ වර්ණාව පමණක් නොව වර්තමාන මිනිසගේ තරගකාරී විපර්යසයන්ද මදකට සිහිවිකල් කරවමින් එහි එහි බරපතල අවදිත්ද විටෙක සිහිගන්වනේ නැතුවාද නොවේ. තවත් පුද්ගලයකු දෙස බලා ඔවුන්ගේ හරක මිස ගතයුතු අගය කලයුතු පැතිකඩයන් ඇසේ කාචයට පෙනුනද, හිතේ සංවේදී ඉංදිරියන්ට දැනුන ද ස්වර තන්ත්‍ර හරහා අපූරුවට ගොඩ නැගීම වෙනුවට ගොත ගහන සමාජයක අප ජීවත් වන්නෙමු. තම කුසලතාවන්, හැකියවන් තමන් මිස තවත් කෙනෙකුට තීරණය කිරීමට ඉඩ සලස්වා පසුතැවීමෙන් කල් ගෙවන්නට වඩා ඒවා තමන් විසින් ම හඳුනාගෙන වැඩි දියුණු කර ගැනීමට සමාජ මතය වෙනස් වී නැත්තේ මුලු ලොවක් රටක් හිස්ලලු අත සංවර්ධනය නැමැති මහා ප්‍රාතිහාරය ආර්ථිකමය, දේශපාලනිකමය වශයෙන් පමණක් ම



තර කර ගැනීමට උත්සුක වී ඇති බව ඔප්පු කරමිනි. අප අනාගත දියුණුව අප විසින් නොව ඉපදුනු දිනය, මාසය, වේලාව පදනම්ව ගොඩනගන ලද ඉතා උසස් මට්ටමේ වලංගුභාවයක් ඇතැයි සිතන ග්‍රහයන් අතට පත්කරුවෙහි. මල ගිය ප්‍රණකාරයන්ට, ප්‍රෙරේතයන්ට, පීසාවයන්ට, එම අගනීගාමී ජීවිත්යන් ගෙන් මිදීමට නොදී "වරම" නැමැති ලණුවෙන් බැඳ තද කොට, ඇතුලත් වදනි පිටතින් සත් වර්ණයෙන්, සත් සුගන්ධයෙන් මල්මාලා, පලතුරු අලංකෘත ලෙස අතුරා ඔසවා ගෙන යාමට නොහැකි ස්කන්ධයක් හිස මත පටවාගනිමින් අනතුරුව නිමිනි වැඩකරයන්ගේ කුටිවලට පුදකර, මෑත අනාගතයේ සිදුවන මානයකවත් නොමැති රමිය, සුරමිය, සුභ සම්පත් හිමි නිස්සිත ඔවුන් ලවා නතර කරවා ගන්නේ අප විසින්ම ලබා දුන් මිනුම් දුණ්දකට යට වයි. ඒ අති උන්තමයන්ට වර්තමාන අනාගතය මෙතරම් ප්‍රබල විනාශ කාරී එකක් වනු ඇති බව බව දැණී කෝණයට හසුනොවුයේ ඇතැම් විට ඔවුන්ගේ දිවැස් ඤාණය දිවැසින්ම නිදි ගතව සිටි නිසා වෙයන්න ඔබටත් මටත් පුජා කරන ලද කාසිවලට හිත හදා ගැනීමට ඇති කදිම විනිලවකි තවත් පුද්ගලයෙකු ට අපගේ හැසිරීම් රටා ගතිපැවතුම් වෙනස් කළ නොහැක. අප අදහන ආගම් ප්‍රශ්නයක්ද නැත එක් එක් ආගමික නායකයන් විසින් අපට ලබා දී ඇති දර්ශනය අවම වශයෙන් අවසාන වරටවත් පිලිපැදි කාලවකවානුවක් සදහන් කිරීමට අපොහොසත් අප ගමට රටට පෙනෙන්නට ආගමික සිද්ධිස්ථාන වන්දනා මාන කිරීමම හුදෙක් භාස්යට කරුණකි. ආගමික දර්ශනය අනුව දිවි ගෙවීමට පත්සලට, පල්ලියට, කෝවිලට හෝ වෙනත් සිද්ධිස්ථානයකට යාම අනිවාර්ය නොවන අතර එම දර්ශනය හුදෙක් ජීවිතවලට ආරෝපණ කර ගනිමින් හැකි අයුරින් ආගමානුකූලව ආදර්ශමත් වීම වැදගත් කොට සැලකේ.

රැල්ලට ලොව පුරා තට්ටු සංකීර්ණ ඉදිවෙද්දී අපද රැල්ලට ප්‍රතිචාර දක්වමින්, එය සිදුකිරීමට අතිශය සුදුසු කාලවකවානුවක් බව සිත් පෙර දැරීම සුන්දර කොළඹ පුරවරය, බැලූ බැල්මට අහස උසට දිවෙන විටෙක තවත් එක් සුන්දර වූබායි විදියක් ලෙසට දිස්වුවද, එක යායට ඒදෙස බලන විට, මෙ තරම් කුඩා දූපතකට මෙවන් වූ බරක් ඉසිලිය හැකිද යන්න අපට නොදැනීම අප සිත් ප්‍රශ්න කරන අවස්ථා බොහෝමයි. රැල්ලට අනෙකා හඹා යාම වෙනුවට අපට රිසි අපට උචිත මාර්ග සොයා යාම වඩා ඵලදායී බව මෙහි සංකෂිප්ත අර්ථයයි. අති පුරාපේරුවෙන් රටටම ප්‍රසිද්ධ කරමින් විවිධගර්භවියාපෘතිසිදුකරනනමුත්ඒවායේනාවකාලිකභාවයකෙතරම්දකිවහොත්, ගසක වර්ධනයට අවශ්‍යය මූලිකම සාධක අතුරින් එකක් වන ප්‍රලය ලැබෙන්නේ අදාළ කාල සීමාව තුල වැසි පතිත වුවහොත් පමණි.

මෙය මිනිස් සිත තුලින් ම පුදිය යුත්තකි. වර්තමාන වටපිටාව ඉතිහාස කථා, අතීත බුදු දවස හා සැසදිය නොහැක. කලකට පෙර විනුපට ගොඩනැගීමට භාවිතාකල සංකල්පයන් අද වනවිට ඉතාමත් ප්‍රායෝගික ලෙස අප ඇස් ඉදිරියේ දිස්වන කාලය එළඹ ඇත.

එවන් වු විපර්යාසයගෙන් සපිරි මෙම සමාජය නියෝජනය කරන අප කල යුතු වන්නේ නවත් නට්ටු ගනණේ සිහින දැකීම නොව ඇත්ත ඇති සැටියෙන් දැකීමයි. ලංකා දීපයේ නාමය රන් අකුරින් සටහන් කිරීමේ හිලා සමත්කම් ඇති පිරිස්වල අගය දැනීමට පටන්ගෙන ඇති කාලයක ඔවුන් නවෙකුගේ කර මනින් ගොස් මහ පොළොවට පස් වී යාමට මත්තෙන්, නවත් ප්‍රමාද සටහන් නොකර අවශ්‍යය පියවර ගත යුතුවේ.

C. Thavisha Jayawardane
D/LM/18/0007
FMSH



එන්න, බලන්න..... ලොවටම එකකි !



මේ මිහිතලයට අප දායාද වන්නේ පෙර කළ කර්මයක බලපෑමෙන් වෙන්නට ඇති නමුත් කෙනෙකුගේ ජාතිය, ආගම, රට තීරණය වන සාධකය හුදෙක් ඒ පුද්ගලයාගේ පෙර මුතුන් මිත්තන් මත රඳා පවතින අතර මෙහි විපර්යාසයක් කිරීමට පෙළඹෙන දැනන්ද නැතුවාම නොවේ. මේ පුරන්තේ කුමටදැයි ඔබ දැන් සිතීන් දෙගිඬියාවක පසුවන බව මාගේ පන්තිද මට අගවයි. මේ වදන් පෙළ වෙන අන් කිසිවක් පිළිබඳව නොව, අපගේ උපන් ස්ථානය වන ශ්‍රී ලංකාව නම් අනන්‍ය දැකුම් කළු ප්‍රමාණයෙන් කුඩා වුවද කියා හිමකළ නොහැකි වටිනාකම් වලින් යුතු මාගේ ඔබගේ උපන් බිම ගැනය.....

රාජවරු සිය ගණනකින්, රාජධානි දහයකට ආසන්න ගණනකින්, ලෝ ශ්‍රේණිධරාම උන්තමයන් වූ අප මහා බෝසතාණන් වහන්සේගේ බෝ පහස ලත් මහඟු වටිනාකම් රාශියකින් සමන්විත වූ මහානර්ඝ ඉතිහාසයකට උරුමකම් කියන, ප්‍රමාණයෙන් මුතු ඇටයක් පමණ වුවද, එහි අන්තර්ගතය එපමණකට ලඝුකොට දැක්විය නොහැකිය. මේ මුතු ඇටය බබළන්නේ හුදෙක් එහි වෙසෙන ජනයාගේ ගතිගුණ නිසාය. මනුස්සකම නිසාය. කලගුණ සැලකීම නිසාය. පිනට දහමට සිත් යොදවන නිසාය. ලෝකයේ මෙවන් තැනක් වෙන නැති තරම්ය.

එන්න , බලන්න, ලොවටම එකකි.

ආයුෂ බොහෝ වැඩිවේ යැයි කට පුරා, කෙනෙකු දුටු විට කියන්නට අප පුරුදු වී සිටින්නේ තමා ගැන පමණක් සිතන ජාතියක් ලෙස නොව අප නම දරා ඇත්තේ නිරතුරුවම අන් අයගේ සුභ සිද්ධිය තමාට පෙර සිතනා ජාතියක් ලෙස නිසාවෙනි. නිවසට එන අමුත්තෙකු, තම පවුලේ කෙනෙකු ලෙස සිතා ඔහුගේ බඩ පමණක් නොව සිතද පුරවා යැවීමට අප පැරැන්නෝ පුරුදු වී සිටියහ.

සුද්දා අතට අතදී ආචාර කරන විට දැන් එක්කර නිස නමා 'ආයුබෝවන්' යැයි කට පුරා පැවසීමට අප දෙපාරක් නොසිතූ ජාතියකි. ගතිගුණ මෙලෙස වෙද්දී, මේ උතුම් දෙරණේ ජීවත්වන අප ඔවුන්ට උරුම වූ මේ භූමිය සාර කෙතක්, සශ්‍රීක බිමක් කිරීමට ගත් වෙනස වර්තමාන දරුවා තම දෑස් ඉදිරියේ දකින්නට පිං කර ඇත.

අහසින් වැටෙනා දිය බිඳ, නිකරුනේ පොලවට ඇද වැටී යනවා වෙනුවට, මහා වැව් ජලාශ තනවා ජලය මතු වට ඉතිරි කිරීමට එළා අපේ රජ දරුවෝ ගත් උත්සාහය අද භුක්ති විඳින්නේ දැන් පරපුරයි. මේ රන් භූමියේ සාරවත්

පසට පෝෂණය දෙමින්, නිල්වන් ගොයමින් බැලූ බැලූ අත එකල වන ලෙස, එදා රජා ලෙස සැලකූ ගොවියා, අදටත් කරන්නේ මහඟු මෙහෙයකි.

විදෙස් දේශයන් ගෙන් කන්නට භාල් පිඩ එනතුරු බලා නොසිට, දහඩිය හෙළා අපේ දේ වටිනාකම අපට පසක් කර දීමට පැරැන්නෝ නොගත් වෙහෙසක් නැත. සෑම නිවසකම එදා වි බිස්සක් ගෙයි කොහක සකස් කළේ නැති කාලෙක කුසගිනි පුරවා ගැනීමටයි. නියෙන කලට කා බී සියල්ල නාස්ති නොකර, ඉතිරි කිරීමේ පුරුද්ද ඔවුන් අපට කියා දුන් එක පාඩමක් පමණයි.

සතර වටින් මහ මුහුදකි. රට මැද ගිරිහෙල් කඳු ශිබරයි. ඒ අතරින් පහලට ඇඳ වැටෙන සිසිල් ජල දහරාය. පොකුණු, ඇලවල්, ගංගා අප සතු මහ ජල ගබඩාවයි. එදා ඇස්. මහින්ද හිමි, වෘත්තවේ හිමියන් පන්තිඳ අතට ගත්තේ ලොවටම එකක් වූ මේ උතුම් බිමේ අගය කලාත්මකව සිංහලයන්ට, දම්ළ, මුස්ලිම් අප රටේ වෙසෙන සියලු ජාතීන්ට පසක් කරලීමටයි.

සිරිමත් වාගේ දරු කැලක් නිර්මාණය කරන්නට, තම ජාතිය, ආගමට ආදරය කරන්නට ශ්‍රී ලාංකිකයන්ට සිති ගන්වන්නේ ඒ උතුම් යුග පුරුෂයෝය. අනගාරික ධර්මපාල තුමා, හෙන්රි ස්ටීල් ඕල්කොට් තුමා, මද්දම බණ්ඩාර වැනි විර වර්ත අප ඉතිහාසයට ලබා දෙන්නේ මැනිය නොහැකි වටිනාකමකි.

“රත්නදීප ජන්ම භූමි - ලංකාදීප විජය භූමි
මේ අපේ උදාර වූ - මාතෘ භූමියයි.”

අමරදේවයන්ගේ හඬ මෙසේ අපේ සවනන දෝංකාර දෙද්දී, ශ්‍රී දළදා මාලිගාව, ජය ශ්‍රී මහා බෝධිය වැනි සිද්ධාස්ථාන අප රටට ආශීර්වාද කරනවා අපට දැනෙයි. ලොවටම බලපාන තත්වයන් හිදී ශ්‍රී ලංකාව ක්‍රියා කරන ආකාරය නිරන්තරයෙන් පැසසුමට ලක් වන්නේ ලාංකිකයන් තුළ ඇති මානව දයාව, කුළුපත බව, ආදරය, සෞභෞස, දයාව යනාදී උසස් ගතිගුණ හිසාමය.

අහසින්, පොළවෙන්, මුහුදෙන් දස්කම් පාන අපේ විර යුග පුරුෂයන් වන රණවිරුවෝ, මේ ලංකා මාතාව සරසන පුරෝගාමී කථිතව්‍යයක් ඉටු කරන, වදන් වලට සීමා කළ නොහැකි පිරිසකි. දුකේදී සැපේදී තම දිවි පරදවට තබා එසේ ඉදිරියට එන තම ජාතියට ලැදි, එකම දේශප්‍රේමී සෙබල කැල හිමි අපදැයි නිතතමානි ආඩම්බරයකින් මම නිරතුරුවම පසුවෙමි.

ගසේ හැදෙන කොස්, පොලොස්, පොළොවේ වැවෙන පළා, ගනේ මුලේ පොත්තෙන් සාදන ඖෂධ, බටහිරින් විස්කෘත ආටෝප යටපත් කරන්නේ දේශියත්වය මනාව පසක් කරමිනි. කුඩා දේශයක් වන අපට එන අභියෝග



වලද කෙළවරක් නැත්තේය. නමුත් සැලීම, හඬා වැටීම, අඩිය පිටුපසට ගැනීම හෙළ දුරුවන්ගේ රුධිරයේ ඇතුළත් නොවේ. අධිජ්ඣානය, අභියෝග ජය ගැනීම, එකමුතු බව, අඩියක් ඉදිරියට යාම අපටද උරුම වී ඇත්තේ අප මුතුන් මිත්තන්ගෙන්ම බැව් නොරහසකි.

එසේ නම්, නැවතී හැරී බලන්නට දැන් සුදුසුම කාලයයි. මව්බිම වෙනුවෙන් ඔබ ඔබගේ යුතුකම ඉටු කරනවාද? එයට ඔබ ආදරය කරනවාද? ලෝකයේ අන් කිසිදු තැනක් නැත, ඇත්තේ මේ ලක් භූමියම පමණකි යන්න පසක් කිරීමට ඔබේ දායකත්වය දැක්වියේද? නට්ටු කර සිතට අසා බලන්න. ඉදිරි පරපුරට ඔබෙන් විය යුතු දෙය අදම කරන්න. ලංකා මාතාව ලොව ඉදිරියේ බබළවන්න.

'එන්න බලන්න. ලොවටම එකකි' යන්න සැබෑවක් කරන්න.

C. Sumaditha Dahanayake

D/MBBS/15C/0014

FOM

*English shortlisted
winners*



Not Everybody Lives

No one lives forever. Death is inevitable. To live is the rarest thing in the world. Most people do not live, they just exist. And there are some people who are fed-up of life and think killing themselves is the solution to all the problems. But it is not. Life is a gift. Life is a circle of happiness, sadness, hard times and good times. We just have to face them all. Dying is easy, it is living that is hard. We only live once, we may not get a chance to live with the same people again, to love them or to be loved. So we should live the life to the fullest.

Life is worth so much and there are people who would give anything to have the opportunities we have. That is why we should try and cherish every moment. There are some who die even before they start living, without even seeing this world and some are disabled. Yet they try their best to live. No one is perfect and life is not about being perfect either. It is about being happy, not all the time but every time we can. Happiness is a choice and nothing can make us happy unless we choose to be happy. Happiness does not come to us; it can only come from within us, and we should never ruin other people's happiness just because we cannot find our own. Living a happy life does not always depend on materialistic things. Even money cannot bring all the happiness in life, if we are not happy with ourselves. No one can make us happy. We have to be happy with ourselves first. If not, we cannot find happiness in anything else.

The most important thing in life is to learn how to give love and to let it come in. But nowadays people are too busy to love. Their heads are almost filled with hatred, jealousy and lust. People are so self-centered, that they work only for their own benefit. They are depressed, angry, and cannot live with each other. Some blow themselves in the name of non-existent Gods and some murder needlessly; love, which is a must to lead a happy life, is nowhere to be seen. There is so much negativity in the world, and we should not let that get to us. We should not focus on race, nationality, cast or religion of a person when loving, sharing or

helping, because we all are fallible. And at the end of the day, all of us mortals live on the same rock and and breathe the same air. So, we should love each and every person in order to have a meaningful and happy life.

We all make mistakes and bad choices in life. However, this does not mean that we have to regret or pay for them for the rest of our lives. It is true that we cannot go back and make a brand-new beginning once we have made a mistake, but we can start now and make a brand-new ending. Once we have made a mistake, we should admit it first and then learn from it and should not repeat the same mistake. No one should let mistakes to control or decide one's future. No one should be embarrassed by failures. Life is short; so we should learn to enjoy every moment as it comes. Thinking constantly about the past and future makes us anxious and depressed. Living in the present is where we can find peace and happiness. We have to enjoy working in the present towards the future.

We only get one life and we will never get back any passing moment. The present moment is so precious, so we have to be in it and make the most of it. Time does not wait for us, so why should we wait for the perfect time to do something? The problem is, we always think we have time. So we keep on wasting our time for no reason. Life becomes more meaningful when we realize that we will never get the same moment twice.

It is not death most people are afraid of, but getting to the end of life and realizing that they have never truly lived. At the end of our lives we regret not about the things we did, but the things we did not do, the risks we never took, the dreams we did not pursue and the chances we did not take. Everyone has dreams and goals in life, and every dream is possible if we would try our best to achieve them. Even if somebody says it is impossible, it does not mean it cannot be done. The only thing is that we should never give up on them. We should trust ourselves when everyone else doubts us, because if we do not try at least once,



then we most probably would regret it one day. We should take every chance to make this life better. And there is no need to feel guilty to do the right thing, because it always brings you inner peace and happiness. So, in our lives we should have the attitude of doing the right even if it is hard at times.

It is not death that is the greatest loss in life, but what dies inside us while we live. We should never let our ambitions, hopes, goals, feelings and emotions die. Rather, we should try to keep them alive. The greatest gift we can have in life is another day alive. We are born to this world and we must make the best of it. Why do we have to die to go to heaven? Earth is already in space and we can have heaven right here. This world is not a bad place if we all live in a meaningful way. Then we can find the happiness we hope to find in heaven while living our lives. Life is worth living, not just existing.

“Everybody dies, but not everybody really lives.”

J.M.H.C. Jayamanne
D/MLS/18/0023
FAHS

Every Cloud Has a Silver Lining and Every True Herd Has a Black Sheep

No man is born absolutely well and no man exists entirely with bad qualities. As every white has black; black also has its beauty. The good of a thing in a certain place maybe the bad of a thing in a different place. It is the environment and necessity that labels a thing good or bad and an open view of things presents the true colour of its matter. Our eyes are scales and our minds make the judgment of what we come across. Where the balance of our eyes is wrong, then the judgment of our minds is misdirected. There is no proof that a thing seems either good or bad in its true form.

It was ambition that erected Hitler and Napoleon who caused the ruin of civilization. Adolf Hitler was the leader of Nazi Germany, and his fascist policies led to World War II, leading to the genocide known as the Holocaust, which resulted in the death of about six million Jews and five million noncombatants.

It was also ambition that erected Abraham Lincoln and Mahatma Gandhi who served the poor and the weak, the fallen and the depressed. Mahatma Gandhi worked hard, day and night and brought freedom to India. People who have had great success in life have a very poor and hardworking background, which comes after they have fought every obstacle in life. Since failure is a measure of success, we need to be focused and determined. This enables us to learn new things and improve our skills and abilities.

What then is ambition? A dark cloud with a silver lining? Or a true herd with a black sheep? You may wonder as you ponder the yonder facts and figures of what you see with naked eyes.

Science may be the cause of human beings' destruction. It is also the cause of human progress in knowledge. Every coin has two sides. The



side that is seen at a glance and the side that is to be searched. Are we to take the exterior mould as a guide to the interior cast? Or are we to consider the exterior as the exterior alone and the interior just the same?

Heavy and copious dark clouds sometimes obstruct the sun. When that happens, the surroundings are dark and it's not a pleasant sight. But if we look closely at the clouds, we can see that the edges are glowing silver. This brightness tells us that the sun is somewhere behind the clouds. As time goes on, the clouds move and the sun comes out.

Wherever there is sorrow, happiness lies somewhere. The shadow should always be near the light. Whenever there is darkness, bright light approaches. This teaches us not to lose hope in the hours of darkness and sorrow. It reminds us to be optimistic and hopeful. It tells us not to lose heart, when we are just about to quit. Like silver on the edges of a dark cloud, happiness always lurks behind the darkest hours.

No form exists to give a true reflection without a difference. As darkness may be helpful to some, it may be harmful to others, but darkness itself is neither good nor bad. Goodness and badness depend on those who look at it for their profits and losses. Let us consider nothing as wholly bad. The good should be examined for its defect and the bad should be inspected for its effect. This is the true being of a shrewd mind, which would lead to happiness. This is the joy of life. It is in this quality that one's life becomes prosperous and the lack of this brings down life. A man or woman who sees both sides of a thing is the better judge of his or her own life. For s/he sees the good in the bad and the bad in the good.

K. Anuradha
IT/17/036
FOC

Humanity- The Dying Rose

“Being human is given, but keeping our humanity is a choice.”

Let me start my essay with a small story that I’ve been told repeatedly when I was small by my beloved grandma. Now this story will give a kick start to what I intend to leave in the hearts of all reading this.

It starts like this:

A king once ruled a very wealthy kingdom. Despite the fact that he was wealthy, he also possessed the ability to talk to birds and animals. Every morning, before breakfast he takes a walk in the forest situated next to his kingdom. So one morning, while he was having his usual morning walk, he came across a fight between a deer and a lion. Putting his life in danger, he made his way towards the fight and started to listen to every detail. The deer was definitely fighting for its life, whereas the lion was giving reasons as to why it should be killed. After listening to all the facts the king decided to save the life of the innocent deer. So he asked the lion what he could do to save the life of the deer. The lion asked the king to give him the equal amount of flesh to the weight of the flesh of the deer. Agreeing to the lion’s condition, the king starts chopping off his own flesh equal to the flesh of the deer. After donating a little bit of his flesh, he still found the deer heavier. Finally he surrenders the whole of himself to the lion to eat. That is the moment when both the lion and deer turned into angels who appeared on Earth to test the extent of the king’s humanity. The king is now rewarded with the most precious rewards in heaven for his deed of humanity.

This is a simple story which exaggerates the importance of humanity in our day-to-day lives. Humanity is the act of pouring out unconditional love to all living beings on Earth. It is the quality of being human and it’s the fact that differentiates you from the rest. We live in a world that recognizes all religions and respects all beliefs. Any individual has the choice of selecting the religion of his or her choice, and to worship



the God of one's choice without any fear. We fought for these rights long time ago. But now, we are taking away this right. We engage in holy wars or religious campaigns against other religions, creating hate between ourselves. As a result we are breaking the trust and bond that we desperately created over the past decade. We have shut ourselves from the world and have completely isolated ourselves. We are victims of advanced technology. We spend at least half of our day on the phone. It's ironic how touch screens have made us lose touch. Technology has made us more selfish and separate more than ever. Hidden behind the screens of our smart phones, laptops and computers we have alienated ourselves from the world. We have started measuring our self-worth based on the number of likes we receive and the number of followers we have. We have started to care less about people. We have started to grow in isolation. Serving the poor and helping the differently-abled people are definitely the greatest humanitarian help anyone could provide during one's lifetime. It is very essential to identify that compared to most people of the world, we are extremely lucky to be able to satisfy our basic requirements. Thousands of people all over the world are suffering without being able to eat at least one meal per day. Families are suffering since they don't have any means to feed their kids. As the eligible community it's our duty to help the needy and the less fortunate. Giving to others does not make us less fortunate. It makes us richer in heart and soul. A person is always remembered for his or her good deeds and it is essential to understand that there is no better deed than providing services for humanitarian causes.

The recent outbreak of COVID-19 put a halt to all activities, affecting the political and economic status of almost all countries in the world. We are encouraged to stay at home in order to prevent the spread of the virus. This pandemic has given us the chance to think about ourselves twice, about our future and mostly about humanity. No matter whether you are rich or poor everyone is confined to their houses. This is where the act of humanity comes into play. The pandemic has made us realize that there is nothing constant in life, and only acts of humanity will be rewarded in heaven!!! An individual can

KDU Staff and Students

be compared to a 'fresh rose'; when you keep watering it, it remains fresh and attractive, just like when we perform acts of kindness and love. However, if we don't water the rose, it withers and becomes unattractive. Just like that, if we don't help the poor and the differently-abled, we become like withered roses. No one wants a withered rose, right? We should always try to be like a fresh rose. But due to developments of technology, people have started to become more like withered roses: no acts of kindness, no love. It's time we take a stand against this!

It's time we realize that an individual's life becomes more successful not by the number of degrees he or she attains but by the degree of humanitarian activities that the individual performs on a day-to-day basis. It's the small things that will make a huge impact in the years to come. Helping an old lady cross the road is humanity, helping your mom with household activities is humanity. Basically helping anyone in need is humanity. It is an important part in life which helps us to understand each other, look at life from the view point of the people who are suffering and try to help them in any means we could. One thing we need to keep in mind is that to show humanity we don't need to be rich persons. Humanity comes from the heart and it doesn't matter if you are rich or poor. Every person can help someone in need. Every religion tells us about humanity, peace and love that is why no religion is higher than humanity!

I would like to conjoin this quote and wind up:

"Be the reason someone smiles. Be the reason someone feels loved and believes in the goodness in people" Roy T. Bennett

D. Amalya Gunasekera

DS/LLB/18/092

FOL



A World on Pause – A Family on the Go...

In around December 2019, it was all over the news that the people in China were suffering from a pneumonia-like disease. With each passing day, patient counts went high and the first few deaths were announced. Despite this, people went on with their daily routine – office employees, teachers and students travelling to their respective work place, schools and educational institutes. Little did anyone know that a mystery virus was out in the air and that they made themselves vulnerable to it.

With the help of advanced science and technology, experts in the field later named this mystery virus as the Novel Coronavirus, or rather, COVID-19. It was bullet fast. COVID-19 did not stop in one country. It spread across the globe. Schools, universities, high profit companies, shopping malls, places of worship and all other places where people would gather had to shut their doors. Everyone had to stay sealed inside the only safe place they had; their home. Countries were on lockdown. A busy world came to a halt. A globalised world had to stop on its tracks.

One such affected country is Sri Lanka. Along the west coastal belt of this paradise island lies the district of Puttalam – one of the high risk areas of the country. In this district is the city of Marawila, where a family of four reside; a grandmother, mother father and their only daughter who is awaiting to begin her final year in Medical Faculty.

Just like any other family, they were also staying indoors, keeping away from COVID-19. For a day or two they wondered when this pandemic would end. They wondered when they could get back to their normal routine. Uncertainty had hit the house and everyone was on ‘thinking mode’. During tea time, the four members would think out loud about how odd it felt to be out of their usual routine, especially the father and the daughter, who were so used to their work, and university schedules. It felt like there was nothing left to do at all. The day seemed very unfruitful as they would wake up when the sun was out

KDU Staff and Students

and go back to bed when the night was very quiet. The one thing they would eagerly wait for was when they could watch the news at night. Why? To get to know about the country's situation. To know about the global situation.

One morning, just after breakfast, the daughter decided to think of all the possible work she could do without wasting precious time. It then occurred to her that she had so much to do! It occurred to her that instead of just two people carrying out all the housework, it could be done together as a family! She then rushed to the kitchen to where her mother and grandmother were and started sharing the workload with them. She enjoyed it. Seeing this, the father too got involved. Lunch was cooked by the whole team. Household work was shared by the four members. Everyone was very happy.

Each passing day turned out to be very fruitful. The team would do everything together. There was more laughter and cheer during tea-time now. They even made time for exercise. They would spend an hour of brisk walking outside, in their home garden. Prayer time was more frequent now. Meals were enjoyed peacefully and not eaten in haste. Chores were not done in a rush. There was more family time. Despite the crisis of the world outside, the family was very happy.

After about a week of being quarantined, both father and daughter began working and attending lectures online at the comfort of their home. Despite this commitment, they would still carryout everything they could as a family. They would even spend some extra time outside, after their brisk walk, to feel the breeze, to observe nature and much more...

Conversations were not just home-bound. They even started talking to their friends and relatives living overseas more often than they did. Those who used to visit the family once in a while spoke more often over the phone. Despite the distance, whether it was just a few blocks away or many miles away, relationships were maintained. They



became stronger and noticed many positive changes in their house and in their family within a month.

This is about how the COVID-19 pandemic had an effect on me and my family. Despite all the negativity that the world had to face and is facing, the positivity that I noticed was that COVID-19 made me realise the worth of being together as a family. This small unit called 'family' is our small world in this huge world. Family is not just about how many members are there. It is the togetherness that keeps it going. This keeps it surviving through tough times. Though the world was on pause, within the safe walls of our house, my family was on the go...

**B.S.C. Malshani Perera
D/MBBS/15B/0062
FOM**

*Sinhala shortlisted
winners*



මිලිටරිය දෙස සිවිල් ඇසකින්.....

“මිලිටරිය” කියවන විටම එම අක්ෂර පහ තුළ ගැබව ඇත්තේ යම් වෙනස් බවකි. එය සිවිල් සමාජයෙන් වෙනස් වන බවකි, වෙනත් ආකාරයකට කිවහොත් යම් ආකාරයක තේජසකින් නැතහොත් අභිමානයකි. වචනයේ පරිසමාප්ත අර්ථයෙන්ම එය වෙනමම ලෝකයකි, සිවිල් පුද්ගලයා වනාහී කිසිසේත්ම එම ලෝකයට අයිති වන්නකු නොවේ. නමුත් බොහෝ විට එම පරිසරය දෙස දුර සිට බලා සිටින අයෙකි, මිලිටරි යනු ආත්මාර්ථයට වඩා පරාර්ථය පෙරදැරි කරගෙන කටයුතු කරන්නන්ගේ එකතුවක්, තමාගේ සතුටට වඩා අනෙකාගේ සතුට ගැන සිතන්නන්ගේ හකතුවක් නැතහොත් අනුන් උදෙසා වැඩ සොයමින් කරන “අමුතූම ගායක” ඇත්තවුන් රැලකගේ එකතුවක් ලෙසද සැලකිය හැකිය.

හමුදා නිලධාරියා නැතහොත් හමුදා සෙබලා යනු ද මිනිසෙකි, ඔහු තරමක් දුරට වෙනස් මිනිසෙකි. නිල ඇඳුමකින් වැසුණු සොදුරු හඳවතක් ඇත්තෙකි, ඔහු ආත්මාර්ථයට වඩා පරාර්ථය වැදගත් බව නිල ඇඳුම මුල්වරට අදින විට තේරුම් ගත් අයෙකි. ජීවිතයේ බොහෝ කටක අත්දැකීම් ලැබුවෙකි, සිවිල් පුද්ගලයකුට වඩා ජීවිතය වෙනමම කෝණයකින් ඉගෙන ගත් අයෙකි. සිවිල් ශිෂ්‍යයන් නිදහසේ සතුටින් විශ්ව විද්‍යාලයක නැතහොත් වෙනත් උසස් අධ්‍යාපන ආයතනයක ඉගෙන ගන්නා විට ඔවුන්ට හිමි වූයේ හමුදා විද්‍යා පීඨයකි. හිමිවූයේ නොව, ඔවුන් තෝරා ගත්තේ එයයි. “සිවිල්” හා “මිලිටරි” යන පද දෙක වෙනස් වන්නේ මෙතනින්ය. එනම් ඔවුන්ගේ තෝරා ගැනීම් මතය. සිවිල් ජීවිතයක් තුළ වසර දහ අටක් හෝ විසි හතරක් අතර කාලයක් ගත කොට සිටින යෞවනයෙකු කිසිසේත්ම බලහත්කාරයෙන් මිලිටරියකට රැගෙන ඒමට නොහැක. එය ඔවුන්ගේ තෝරා ගැනීමය, රට රකින ජාතිය නියෝජනය කිරීමට කැමැත්තෙන්ම කරන තෝරා ගැනීමක්ය. මිලිටරි ඇකඩමියක් තුළ ඔවුන්ගේ හමුදා ජීවිතය ආරම්භ වන්නේ ඔවුන්ගේ බොළඳ කම්, මට්ටම්වලකම් සල්ලාඩ් කර මානසිකව හා කායිකව ගස් - වැල් වැනි ජාතියක් බවට පත් කර ඔවුන් හට තීරණ ගැනීමේ කලාව හා නායකත්වයේ කලාව පොවා හමුදා ගත කිරීමෙන්ය. ඔවුන් මෙම ජීවිතයට කැප වන්නේ තම බොහෝ දේ කැප කොටය. තම රට වෙනුවෙන් කැපවන හමුදා නිලධාරියා විශේෂිත වන්නේ ඒ නිසාය.

මිලිටරියෙන් මෙරටට සිදුවන සේවය කිව නොහැකිය, අභිමහන්ය. ඉහත කී මිලිටරි සෙබලා ජනතාවගේ ඕනෑම ගැටලුවකදී ඔවුන්ට සේවය කරයි. ඔවුන් මිලිටරියට ආපිට සේවය කිරීමට නොවේ, මෙම රටට සේවය කිරීමට, මුළු මහත් සිවිල් සමාජයට සේවය කිරීමට තරම් ඔවුන්ට ඇති අවශ්‍යතාවය කුමක්ද? කියා තවමත් ගැටලුවකි. එය සිතා බැලිය යුත්තකි. සිවිල් පුද්ගලයාටගෙදරටම සීමා වුණු ආදරයක් ගෙදර අයවලුන්ට පමණක් සීමා වුණු ආදරයක් තිබෙන විට, ඔවුන්ගේ සිතේ සැමට බෙදා දීමට ආදරයක්,

සෙනෙහසක් ඉපදෙන්නේ කෙසේද? ශ්‍රී ලංකිකයන් ලෙස අපි එය පසුගිය දශක ගණනාවක් තිස්සේ අත් විඳින්නෙමු. යුද්ධ, සාගත, වසංගත කියා ඔවුන්ට විරාමයක් නොමැති බව අපි හොඳින්ම දකිමු. ඔවුන්ගේ ලෙසින් උපන් දරුවා වඩා ගන්නා විට දැනෙන සෙනෙහස ඔවුන්ට “සහරාන්ගේ” දරුවා වඩා ගන්නා විට දැනුණු ආකාරය නම් අත්තේන්ම ඉතා ආදරණීයය. ප්‍රශංසා කටයුතුය. එය කිසිවිටෙක කිසිවෙකුගේ ප්‍රශංසාවක් පිණිස නොව හුදෙක්ම ආත්ම සන්නෝෂය උදෙසා බව නම් ශ්‍රී ලාංකික අපි හොඳින්ම දනිමු. එය වැටුපකට ලක්ෂ කොට වාණිජමය ලෙස බැලීමට නම් නොහැකි දෙයකි.

ශ්‍රී ලංකාව යනු වසර නිහඬ යුද්ධයකට මුහුණ දුන් රටකි. එය ඉතාමත් බිහිසුණු යුද්ධයකි. මෙහිදී රණවිරුවාගෙන් සිදුවූ සේවය අමිලය. දහසක් දරුවන් තම පියා නොමැතිව හඬදීදී, දහසක් රණවිරු බිරින්දෑවරුන් තම සැමියාගේ ආදරය නොමැතිව ලත වෙද්දී දහසක් මව්වරු, පියවරු තම දරුවා නොමැතිව ඔවුන් හුලද්දී, ඔවුන් තවත් එවැනිම දහසක් මව්වරුන් පියවරුන් දරුවන් පනිනියක් වෙනුවෙන් ජීවිතය කැප කළහ. ඔවුන්ගේ සතුට නිදහස සොයා දීමට ජීවිතය කැප කළහ. ඔවුන්ගේ මුවගට සිනාරැල්ලක් ගෙන ඒමට මුළු ජීවිතයම කැප කළහ.

ඔවුන් මව්වරු නොමැති දරුවන්ට මව්වරුන් විය, පියවරුන් නොමැති දරුවන්ට පියවරුන් විය. අත්තේන්ම නිල ඇඳුමකින් වැසුණු ඒ හඳවත් හරි පුද්ගලාකාරය. ඔවුන් උරහිසේ තරු වලට වඩා මිනිසාගේ එක් සිනා රැල්ලකට පෙම් බැන්දහ. වසර නිහඬ පුරා එකා පිට එකා මැරී වැටුනත් ඔවුන්ගේ යුතුකම රට වෙනුවෙන් ඉටු කළහ. තම ලෙසින් ඉපදුණු දරුවාට අකුරු ගලපා, ගුරු - ලුහු බලා ආශාවෙන් තැබූ නම රණවිරු ස්මාරක වලින් සොයා ගැනීමට මහලු දෙනෙක් වෙනෙස විමට රණවිරු මව්වරුන්ට සිදුවිය. ජීවිත කාලයක් රකිනවා යැයි පොරොන්දු වූ තම සැමියා, තම පෙම්වතා “රට රකිනවා” යැයි පොරොන්දු වූ නිසා එම පොරොන්දුව අමතක කොට දමා ඔහුගේ ජීවිතය රැකදීම වෙනුවෙන් දෙවියන් යැදීමට රණවිරු පනිනියන්ට සිදුවිය.

අවසානයේ එම කුරිරු යුද්ධය නිමා කිරීමට අපේ සෙබලුන් දක්ෂ විය. ජීවිත පුජාවෙන් ලංකා මාතාව රැක ගැනීමට ඔවුන්ට හැකි විය. මෙහි ඇති පස් වලට ඔවුන්ගේ රුධිරය මිශ්‍ර වී ඇත. එම නිසා කිසිදු වසංගතයට රට රකින ජාතිය සිටින තුරු ලංකා මාතාවටත් අත තැබීමට නොහැකි බව අපි මේ දින වල හොඳින්ම අත් විඳින්නෙමු, දකින්නෙමු. මේ දිනවල පැතිර යන කොරෝනා වසංගතය හමුවේ ඔවුන් නොසැලි කාර්ය කරන ආකාරය ප්‍රශංසා කටයුතුය. සිවිල් පුද්ගලයාට තම පවුල ගැන කැක්කුම ඔවුන් තුළ ද එලෙසම ඇත. නමුත් ඔවුන්, මුලු රටක් වෙනුවෙන් කොරෝනා වැළඳගැනීමට තරම් පරිත්‍යාගශීලී වූහ. අනිවාර්යෙන්ම ඔවුන් ඒ ගැන ආඩම්බර වෙනවා



යුතුමය. මන්ද යත් ඔවුන් මරණයට බිය නොවන නිසාය. නමුත් මුල් අවධියේ වන්දිනටියවී සේ ඔවුනට ප්‍රශස්ති ගායනා කළ ඇතැම් අය, එක් අයෙකු රෝගාතුර වූ පසු හිකන් “කොරෝනාකාරයා” ලෙස හංවඩු ගැසීම පිළිකුල් සහගතය. සිංහලයාට සති දෙකෙන් සියල්ල අමතක වන බව විශ්වාස නොකළ අයට එය විශ්වාස කිරීමට සිංහලයා ම මගපාදන දුන්නාද?

එලෙස මෙම රට රකින විරුදාවට මුහුණ දීමට සිසුවන ගැටලු හා අසාධාරණකම් නම් අතිමහත්ය. යුද්ධය නිසා දෙඅත් දෙපා අතිමි වූ රණවිරුවන් බොහෝ දෙනා අනාථයන් ලෙස දුක් විඳින ආකාරය ගම්පහ ප්‍රදේශයේ පිහිටා ඇති රණවිරු සෙවණට ගිය පසු දැකගත හැකි වෙයි. නමුත් ඔවුන් රට වෙනුවෙන් තම ශරීර කොටස් පූජා කොට ධාන පාරමිතා පිරුණු උත්තමයන්ය. ඔවුන්ගේ හදවත් තුළ බොහෝ සැගවුණු කඳුළු කතා ඇත. ඇතැම් අය තමාගේ දුරුවන් ගැන දුක්වෙයි, තමාගේ මව්පියන් ගැන දුක්වෙයි, අබාධිත වූ පසු තමා හැර ගිය බිරිඳ, පෙම්වතිය ගැන දුක්වෙයි. නමුත් එම විර හින් තුළ පසුතැවීමක් නොමැත. ඔවුන් ජාතික ගීය වාදනය වන විට අදටත් කෙළින් හිට ගන්නට වෙර දරන විරයන්ය. කිසිසේත්ම ඔවුන් සිතින් පරාජය වී නොමැත, පරාජය කිරීමටද නොහැක පසුගිය කාලයේ පිටකොටුව දුම්රිය ස්ථානය ඉදිරිපිට කෙරුණු රණවිරු උද්ඝෝෂණ නම් සෑම ශ්‍රී ලාංකික සිවිල් වැසියකුම ගොස් බැලිය යුතු දෙයකි, එවිට අත් පා නොමැති ඒ විරයන් දුටු විට ඔවුන්ගේ කැපකිරීම, එහි අගය ඔවුන්ට වැටහෙනු ඇත. එලෙස තම අයිතිවාසිකම් වෙනුවෙන් නිර්දය ලෙස උද්ඝෝෂණය කිරීමට සිදුවීම නම් රටක් ලෙස සිතා බැලිය යුතුය.

රණවිරුවා යනු මෑත කාලීනව මිලිටරි මාකට් කොට ඒ හරහා ගොඩ යාමට තැන් කරන්නවුන් ගේ සාර්ථක උපක්‍රමයක් ලෙසද හැඳින්විය හැකිය. ‘මිලිටරි’ නමින් ව්‍යාජ ලෙස ජාත්‍යාලයක් මවාගෙන සමාජ ගත කරන ඕනෑම දෙයක් මිලදී ගැනීමට ලාංකිකයන් ද පසුබට නොවේ. එලෙස මිලිටරි නමින් ව්‍යාජ ලෙස ‘කෙල ගා අලවා ගන්නා ලද’ ලේබල් සමාජයට ද පලක් නොමැතිව මිලිටරිට ද පල නොමැතිව ඕනෑතරම් සමාජයේ විලාසිතාවක් ලෙස පවා සංසරණය වේ. ඒ අතර “නිවාඩු නෑ, ගෙදර යන්න බැහැ, දුකයි, ඇඳෙනවා” වැනි වදන් කියමින් පවාටරටත් වඩා විශේෂ දුක මාකට් කරමින් අමුතුව ආකාරයකට හමිබ කරගන්නා දියාරු මිලිටරි වර්ත ද සමාජ ජාලා තුළ මෙන්ම සමාජය තුළ ද හැකුවාම නොවේ. නමුත් ඔවුන් නම් ඒ මහා ආත්ම ශක්තියක් ඇති අතින් මිනිසුන් කොට්ඨාසයට ම කරන නිගාවක් ය. හමුදා නිලධාරියා සෙබලා සෑම අංශයකින්ම තැලි පොඩිවී අසාධාරණයට ලක් වුවත් අවසානයේ දක්වා සේවයක් ඉටු කරන ජාතියක් වේ. සිවිල් පුද්ගලයින් මිලිටරියේ සේවය දැනගැනීම නම් නුතනයේ අත්‍යවශ්‍ය අවශ්‍යකයක් වී ඇත. නැතහොත් “අට පාස් ආම් කාරයා”, “කොරෝනා කාරයා”, “මිණිමරුවා” යන වෝදනා සමාජය තුළින් එල්ල වීම වැළැක්විය නොහැකි වෙයි. එම නිසා ඔවුන්ගේ තත්ත්වය තේරුම් ගනිමින් ඔවුන් කරන සේවයට සහය වීම කළ යුතුය. රට වෙනුවෙන් එතරම් සේවයක් සිදුකරන

ඔවුන්ව අඩු තක්සේරු කිරීම, හිරිහැර විඳීමට සිදුවීම රාශියක් වුව ද ඔවුන් එකා ලෙසම නොවෙනස්ව වීර පුතුන් ලෙස ලංකා මාතාවට සේවය කළේය. තවමත් සේවය කරමින් සිටී. අන්තවාදී වී රණවිරු ප්‍රශස්ති ගී ගයන වන්දිතවරියකු ලෙස නොව, ඔවුන්ගේ සේවය හා දිවිය පිළිබඳව පැහැදිලි අවබෝධයක් ඇති එක්තරා සිවිල් පුද්ගලයෙකු ලෙස මෙය ලියන මම රණවිරුවාගේ පැත්තෙන් සිට ගනිමි.

Dinithi Bandara
D/BSS/19/0023
FMSH



අපගේ මුරදේවතාවෝ !

වර්ෂ 2000 දී සාමාන්‍ය දිනයක සාමාන්‍ය පවුලකින් මොලොව එළිය දුටු මම සාමාන්‍ය අයෙක්මි. සාමාන්‍යයෙන් කතාවක් ලියැවෙන්නේ අසාමාන්‍ය දෙයක් පෙරටු කොටගෙනයි. එය එසේ සිදුවන කල මෙම කතාවද ලියවෙන්නේ අසාමාන්‍ය දෙයක් මුල් කරගෙනයි. විවනයේ පරිසමාප්ත අර්ථයෙන්ම සාමාන්‍ය වන මම එසේ නම් මෙම කතාව ලියන්නේ මා ගැන වන්නේ කෙසේද? ඔබ හරි. මෙය මාගේ කතාව නොවේ. මෙය අපගේ මුරදේවතාවෝ පිළිබඳ කතාවකි.

දශක තුනකට ආසන්න කාලයක් පුරාවට, ඉන්දියන් සාගරයේ මුතු අරටය වන අප රට වසා තිබුණේ කළු වලාවකිනි. එම කාල වකවානුව තුළදී මා උපත ලැබුවේ කළු වලාවේ කළු වලා අතරින් ලා හිරු රැස් අප රටට එබිකම් කරන විටයි. කුඩා කල සිටම ශ්‍රී ලංකා ත්‍රිවිධ හමුදාවන්ට මා තුළ තිබුයේ අසීමාන්තික ගෞරවයක් සහ බලවත් ආදරයකි. එවන් වූ මට කුඩා කලදී අසන්නට ලැබූ සතුටුදායකම ආරංචිය නම්, වර්ෂ 2007 දී අප හමුදාව විසින් නොප්පිගලෙහි සිය බලය ස්ථාපිත කර ගැනීමයි. එකළ මට තේරුණු එකම දෙය නම් 'අපේ ආම් එන නොප්පිගල අල්ල ගන්නා' යන්නයි. ඊට පෙරද අපේ හමුදාව වික්‍රමයන් රැසක් කර තිබුණද මා හට මතකම සිදුවීම මෙයයි.

ඉන් නවත් වසර දෙකකට පසු අපගේ හමුදාව එල්. ටී. ඊ. කෙටි තුස්තවාදී සංවිධානය පරදා මුළු මහත් ශ්‍රී ලංකාවම එකම ධජයක් යටතට ගෙන ආ දවස කුඩා මට සතුට හිමි හිමි නැති විය. එ යමට පමණක් නොව අප ලක්වාසී සියලු දෙනාටම ඉතාමත් සතුටුදායී දවස් විය. ඉතා දීර්ඝ කාලයක් ආම්කාරයා වුණු අප හමුදාව, එදින, රණවිරුවා විය.

කාලය කෙමෙන් ගෙවී ගියේය. අප සිවිල් ජනයා යළි ඔවුන්ගේ හුස්ම නොබියව හෙළන්නට පටන් ගත්හ. අප හමුදාවන්ද අප රට රකිමින් ඔවුන්ගෙන් අපට සිදුවන අමරණීය සේවය නොපිරිහෙළා ඉටු කරමින් සිටියහ.

නමුත් මෙහි කෙළෙහි ග-ණ නොදන්නෝ වූයේ අප සිවිල් ජනයාමය. ආම්කාරයා රණවිරුවා වී නැවත ඔහු ආම්කාරයා විමට කල් ගත වූයේ නැත. තිස් වසරක් පුරා පැවති යුද්ධයේදී අපගෙන් වෙන් වී ගිය, අඩාධිත වුණු රණවිරුවන් සියල්ලන් අපට අමතක විය. ඔවුන්ව සිහි කිරීමට සිටියේ ඔවුන්ගේ පවුල් වල අය සහ ශ්‍රදාහි මිතුරන්ය. අප එතරම් කෙළෙහිගුණ නොදන්නෝ වූයෙමු.

අවසන් වරට සිය දු පුතුන්ගේ හිස අතගා, සිය භාර්යාව වැළඳ, සිය මවුපියන්ගේ ආශීර්වාද මධ්‍යයේ, 'මං ආයේ එන එක ළුවර් නෑ අම්මේ' යැයි සිතින් සිතා, 'මං ගිහින් එන්නම් අම්මේ' යැයි පවසා, කඳුළු පිරිණු

සියල්ලන්ගේ මුහුණ දෙස අවසන් වරට බලා, නිවසේ ඉඳි කඩුල්ල මතින් අවසන් වරට පිට වී, අන් අයට නොපෙනෙන සේ සිතින් කඳුළු සලා, යුධ බිමට වැද, නමන්ගේ සගයා, නායකයා, කණ්ඩායම් අන් සියල්ල තව දවසක්වත් ජීවත් විය යුතු යැයි සිතා, තම රට, තම ජාතිය වෙනුවෙන්, තම නූපන් ප්‍රදරුවා වෙනුවෙන් යුද්ධයේදී සිය ජීවිතය අප රට වෙනුවෙන් පුදු කළ අපගේ රණවිරුවෝ කියක් සිටිද? ඔවුන්ව සිහිකර අප නිවසේ පහනක්, ඉටිපන්දමක් දැල්වුණෝ දවස් කීයකටද? ලැජ්ජයි නේ? අපි තරම් කෙළෙහිගුණ නොදුන් ජාතියක් තවත් නැතිව ඇති.

තම දු පුතුන් හොඳින් ඉගෙනගෙන සමාජයේ ඉහළම තැන් වලට යාම දෙමාපියන්ගේ සිහිනයයි. ඔවුන්ව ඉංජිනේරුවෙක්, ද්‍රෝස්තරවරයෙක් කිරීම ඔවුන්ගේ බලාපොරොත්තුවයි. මෙවැන්නන්ට අප රණවිරුවා නිකම්ම නිකම් 'අට පාස් මිලිටරිකාරයෙකි.' ඔහු අට පාස් මිලිටරිකාරයෙක් විය නැකිය. නමුත් අප රණවිරුවාගේ සිත සහ සමාජයේ තවත් අයගේ සිත පරස්පර විරෝධීය. තමන් ඉගෙන ගෙන, තමන් ලොකු, සමාජයේ පුද්ගලයෙකු වී, ලංකාවේ නම් ඉන්න බෑ, රස්නේ වැඩී, කියා වෙන රටවල් වලට යාමටසිතන අතර අප රණවිරුවා නොහොත් ඔබ පවසන ආමකාරයා 'මගේ රට, ජාතිය, අපේ ළමයින්ගේ හටට දවස වෙනුවෙන් අද මගේ දිවිය වුණත් පුදු කරන්නම්' ලෙස සිතනවා.

මෙවැනි අපගේ රණවිරුවන්ව අප සමාජයේ අයට සහියට නැගෙන්නේද අප රට යම්කිසි උවදුරකට ආපදාවකට මුහුණ දෙන විටය. ගංවතුර නායයෑම් තත්වයකදී ආපදාවට ලක්වුවන්ගේ සහායට පළමුවෙන්ම යන්නේ අප හමුදාවන්ය. පසුගිය වසරේදී සිදු වී පාස්කු ප්‍රහාරයේදී මුළු රටක්ම හිතියෙන් වැළලෙන විට අප සහායට ආවේ අපගේ රණවිරුවන්ය. ඔවුන් අතර ජාති හේද, ආගම් හේද නොමැත. අභිංසක සිවිල් වැසියන් සිය ගණනක් මාරු මුවට පත් කළ මිලේච්ඡ ත්‍රස්තවාදියාගේ දියණිය, යැයි නොසිතා ඇයට ප්‍රථමාධාර කළේ අපේම ආම් එකේ අපේම කොල්ලෙක් යැයි සිතන විට අපගේ හමුදාව තරම් උත්තරීතර සේවයක් මොලොව තවත් නැතැයි මට සිතූණු වාර ගණන අනන්තය.

වර්තමානේදී අප රට සහ මුළු ලොවම වසා සිටින කොරෝනා උවදුර හිසා සියලුම පාසල්, විශ්ව විද්‍යාල, රජයේ සහ පෞද්ගලික ආයතන වසා ඇති මෙම මොහොතේ මුළු ලොවක ජනතාව සිය නිවෙස් වලට වී කොරෝනා උවදුරෙන් ආරක්ෂා වී සිටීමට වෙර දරන අතර, අප හමුදාව නැවතත් අපගේ මිනිසුන්ට මතක් වී ඇත. මුළු ලොවක්ම සියලු ආයතන වල නිවසේ සිට වැඩ කරන්න යැයි පවසන විට අප විර උත්තරීතර හමුදාව කොරෝනා අසාරකයින්, අසාරක බවට සැක කරන්නන් සමග නිරෝධයාන මධ්‍යස්ථාන වල සහ අන් ස්ථානවල සිටින්නන් අප ඔවුන්ව අතහැරියත් ඔවුන් අප සමග සදා සිටින බවට අපට පසක් කර දෙමිනි.



අන් මව්වරුන් ‘පුතේ ගෙදරට වෙලා ඉන්න’ යැයි පවසන විට අප පුතුන්ගේ මව්වරුන් පරිස්සමින් ගිනිත් එන්න පුතේ’ යැයි පවසනවා ඇත. නමුත් මෙවැනි අවස්ථාවකදී ද අප රටේ අධිම ජනයා සිය බුද්ධිය විඳහා පාත්තට වුයේ වැලිසර නාවික හමුදා කඳවුරේ නාවික හමුදා විරුවන්ට කොරෝනා උවදුර වැළඳී ඇති බවට ලැබුණු තොරතුරත් සමගය.

එතෙක් කල්, තිස් වසරක තුස්ත භිෂණයෙන් අප ගැලවූ, ගංවතුර නාය යෑමකදී අප ළගින්ම සිටි, පාස්කු ප්‍රහාරයේදී අප රට ආරක්ෂා කළ, යළි තුස්තවාදයට හිස එසවීමට ඉඩ නොදුන් අප රණවිරුවන්ට, කොරෝනා වසංගතය වැළඳුණු විට 119 අමතා ‘සර්, අපේ පැත්තෙන් නෙව් කාරයෙක් ඉන්නවා’ යැයි පැවසීමට තරම් අප ජාතිය, මහසින් සහ බුද්ධියෙන් බෙලහින වුයේ කෙසේදැයි මා හට නොවැටහේ.

අප ජනතාව, රණවිරුවන් සමග එකට නොසිටියත්, ඔවුන්ගේ ගුණ අගය කළ නැතත්, ඔවුන්ට සමාජයේ හිසි තැන ලබා නොදුන්නත්, අවශ්‍ය විටෙක පමණක් සේවය ලබා පසුව අමතක කර දැමුවත් අප රණවිරුවන් අදත්, හෙටත්, කවදත් අප සමග එකට සිටී. ඒ අතින් අප, අප ගැනම ලැජ්ජා විස යුතුය. මෙවන් වු උත්තම විරු කැළට අප සලකන හැටි මා හට ඉතාමත් පිළිකුල් සහගතය.

අප හමුදාව අප රටට කළ සේවය දෙස හැරී බලන විට මා ඇතුළු සියලුම සාමාන්‍ය ජනයා අප රටට, අප හමුදාවට, අප රණවිරුවන්ට, ඔවුන්ගේ පවුල් වලට සදා ණයගැතියෝ වෙමු. අප හමුදාව සාමාන්‍ය හමුදාවක් නොවන්නේය. ලොව තිබූ ඉතාමත් මිලේච්ඡතම, කුරිරුම තුස්තවාදය පැරද වීර හමුදාවකි. ඔවුන් නිකන්ම නිකන් ආමකාරයෙක්, එයා - ෆෝර්ස් කාරයෙක්, නෙව් කාරයෙක් නොවන්නෝය. ඔවුන් අපේ රණවිරුවන්ය. අප රට සතුරු භිෂණ වලින්, ආපදා උවදුරු වලින් අපව ආරක්ෂා කරන අපගේ මුර දේවතාවෝය. සිතින් ඉතාමත් උසස් වන ඔවුන් හා අපව සසඳන කල එය ඔවුන්ටම අප කීර්තියකි.

සාමන්‍ය පවුලකින්, ඉපිද, සාමාන්‍ය ලෙස හැදුණු වැඩුණු මම කුඩා කළ සිටම අපගේ හමුදාවන්ට දැක්වූ අසීමාන්තික ගෞරවය සහ බලවත් ආදරය වෙනත් අයෙකුට අසාමාන්‍ය ලෙස පෙනිය හැක. අන් අයට අප හමුදාව ‘අට පාස් මිල්ටරිකාරයෙක්’ විය හැකිය. නමුත් මා හට නම් ඔවුන් කවදත් අපේ රණවිරුවන්ය. අපේ ලක් මාතාවගේ වීර පුතුන්ය. අපගේ මුරදේවතාවන්ය. අන් සියල්ලන්ම මෙසේ සිතුවොත් එය කොතරම් අගනේද? නමුත් අන් අයගේ සිතුවිලි වෙනස් කිරීමට මට බැරිය. මෙසේ සිතන තවත් අය සිටියොත් එ යමට සතුටකි. අපගේ මුරදේවතාවන් වෙනුවෙන් අප සිටිනවා යැයි ඔවුන් දන්නවා නම් එය අපගේ මුරදේවතාවන්ට ද සතුටකි.

පවතින කොරෝනා උවදුරෙන් සියලු දෙනාටම ඉක්මන් සුවය ප්‍රාර්ථනා කරමින්, අපගේ කොරෝනා අසෘත නාවික හමුදා විරුවන්ටද ඉක්මන් සුවය

KDU Staff and Students

පත්මන්, අපගේ මුරදේවතාවන්ට සියලු දෙවි දේවතාවුන්ගේ අභිච්චාදය සහ ශක්තිය ලැබේවා යැයි පතා සාමාන්‍ය පවුලකින් එන සාමාන්‍ය අයෙකු වන මම අදාල නවතිමි.

Rizna Rilwan
D/ENG/20/0036
FOE



නිහඬ ආදේනාවේ දෝංකාරය

දිනෙන් දින මරණයේ දොරටුව බාල, මහළු, වත් පොහොසත්කම් හේදයකින් තොරව විවෘත වන නිමේෂයක, ජීවිතයන් මරණයන් අතර හුදෙකලා සටනක දස දහස් ගණනක් ජනයා අසිතියෙන් මෙන් පොර බදින කාලයක ඔබත් මාත් ජීවිතයේ අනිත්‍ය වටහා ගනිමින් සිටීමු. “කොරෝනා” යන නම ඇසු පමණින් භීතියෙන් ඇලලී යන, “කෝවිඩ් - 19” යන නාමයෙන් හැඳින්වෙන, මාරාන්තික වෛරසය නිසා ලෝකයම එකතැන් ව සිටී. එහි ආරම්භය මනුෂ්‍යයා අතින් වුණිද යන්නවත්, ඉබේ හටගත්තේ යන වගක් අපි නිශ්චිතවම නොදනිමු. විසි එක්වන ඵයවසේ කාර්මිකරණයේ අඳුරු විපාකයන්ට ගොදුරුවී ගෝලීයකරණයේ දැහැනට තදින්ම ලොබ බැඳ සිටී ලෝකයට මෙම නායානක තත්වයේ ආරම්භය සහ ව්‍යාප්තිය අතපසුවිණි. මෙහි ඵලවිපාක පිලිබඳව ඉව වැටෙනා විට සිදුවිය යුත්ත මනුෂ්‍ය පාලනයේ සීමාවෙන් ඔබ්බට ගොස් සිදුවෙමින් පැවතිනි. බිය, සැක, සංකාවේ සේයා ජන ජීවිතය වෙළා ගනිද්දී ලෝක නායකයෝ තම තමන්ගේ රටවල් අගුලු ලෑමට තීරණය කළෝය. නිහඬ වේදනාවේ දෝංකාරය මෙලෙස රැවී පිළිරැවී දීමට පටන් ගනී. කාලය ගෙවෙද්දී, ඵය උත්සන්න වුවා මිසක ඵය පහල යෑම නිහඬත්ම පමණක් වෙමින් ජන සමාජය ගැඹුරු අගාධයේ පත්ලටම වැටිණි. භෞතික ආයුධ අත නොරැඳී නමුත් මෙය තවත් ලෝක යුද්ධයක් හා සමාන වනුයේ සිදුවූ විශාල ජන සංහාරය නිසාවෙනි. මේසා විශාල ජනකායකගේ සෝ සුසුම් වේදනාව වචනයේ පරිසමාප්ත අර්ථයෙන්ම නිහඬ ආදේනාවක දෝංකාරයකි.

මේසා විශාල හානියක් වෙමින් රට අඩපණ වෙද්දී රට රැකීමට පෙරට ආවේ සෞඛ්‍යය කාර්ය මණ්ඩල පෙරටුකොට ගත් ත්‍රිවිධ හමුදාව සහ පොලීසියයි. ඔවුන් හා උරෙහි උර ගැටෙන මේ සියලු ආයතනයන් හි සේවය කරන අනධ්‍යයන කාර්ය මණ්ඩලද අමතක කළ යුතු නොවේ. මෙකී නොකී සියල්ලන් මෙම නායානක රෝගයෙන් රට බේරා ගැනීමට එකාවන්ව ඉදිරිපත් වූයේ තම ජීවිතයට පෙර රට පිලිබඳව ඇති වගකීම ඉටුකිරීම වෙනුවෙනි. මේ සියලු ආයතනයන් හි සේවය කරන්නේ තවත් නිවසක වගකීම් සමුදායක් උර රැඳී මවකි. පියෙකි. සෙනෙහෙබර ස්වාමිපුරුෂයෙකි. බිරිඳකි. තවත් දෙමාපිය දෙපලකගේ දියණියකි. පුතණුවකි. නමුත් විශේෂත්වය වන්නේ ඔවුන් රඟපාන භූමිකාව කුමක් වුවත් ඔවුන් සියල්ලෝම ලක් මැණියන්ගේ ධර්මය යටතේ සෙවන ලබන අපේම සහෝදර සහෝදරියන් වීමය. තම ලෙයින් ජනිත වූ දරුවා පිලිබඳව කැක්කුමක් ඇතිවෙනවා සේම, තම එක කුස උපන් සහෝදරයාගේ අවශ්‍යතා අප හදට දැනෙනා සේම මේ සියලු දෙනාගේ අවශ්‍යතාවයන්ද අපට දැනිය යුතුය. රටටම ඇඳීරී නීතිය දැමූ මොහොතේ සිට දෙමාපිය දු දරුවෝ නිවෙස් වලට කොටු වූහ. රුපියල් සත පසුපස ලුහුබදිමින් සිටී දෙමාපියන්ට මෙන්ම විභාග ඉලක්ක කොට ගනිමින් අමතර පන්ති තුළ පැය ගණන් ගෙවූ දරුවන්ට ද මෙය කදිම විවේකයක් විය. තමන්ට රිසි ආහාර පාන සකසමින් කුස පුරවා ගන්නා වූ ඔවුන් තවත්

වෙරක වගා සංග්‍රාමයට එක් වුහ. නමුත් බොහෝ දෙනෙකුට තේරුම් ගැනීමට ප්‍රමාද වු කරුණ නම් මෙම බලපෑම සියලු සමාජ සංස්ථාවන්ට පොදු නොවූ බවයි. අත්‍යවශ්‍ය සේවාවන්හි සේවය කරන සියලු දෙනාට මෙය සිහිනයක්ම පමණක් විය.

උදෑසනම සේවය සඳහා රෝහලට යන සෞඛ්‍ය කාර්ය මණ්ඩලයට නැවත නිවස වෙත ගොස් සාමාන්‍ය ජීවිතය ගත කිරීම අපහසු කාර්යකි. ස්වයං නිරෝධායනය දිරිමත් කරන, සමාජ දුරස්ථානාවය අගය කිරීම ප්‍රවර්ධනය කරන ඔවුන් රෝගීන් හා දවස පුරා ගැටී, නිවසට ගොස් තම පවුල හා සමග සම්පව ගත කරන්නේ කෙසේද? කෙතරම් ආරක්ෂක ක්‍රම අනුගමනය කරත්, කුඩා අතපසු වීමක් හෝ, රෝගියෙකුගේ නොමනා ක්‍රියාවක් රෝගය පැතිරීමට හේතු වන බව ඔවුන් දනී. එහෙයින් තම මුහුණපසින් වැළැඳගැනීමට නොහැකිව, තම දරුවන් හුරුතල් කරමින් ඔවුන් හා දවස ගත කිරීමට කාලය නොමැතිව, දෙගිඩියාවෙන් තම හැඟීම් පාලනය කරගනිමින් කල් ගෙවන පිරිස විශාලය. ඔවුහුද වගකීම් පෙරටුකොටගත් සාමාන්‍ය මිනිසුන් වෙති. රාජකාරිය දේවකාරිය කරගත් සමහරක් දෙනා හට වුවද කල්යාණම තනිකම, වේදනාව, පසුතැවීම සිතට නැගෙන්නේ නිරායාසනේ. හදවතත්, බුද්ධියත් සටන් කරන මේ මොහොතේ නිහඬ අදෝනාවක් දෝංකාර දෙන්නේ එහි ප්‍රතිඵලයක් මෙනි. අනුපමේය සේවයක නිරතවන ජනමාධ්‍ය ආයතනයද අමතක කළ නොහැකිය. ජනතාව නිවසටම කොට තබා ගැනීමට ඔවුන් දරණ උත්සාහය අනර්ඝය. නිරයෙන් පිටුපස සිටිමින් කාලෝචිත වැඩසටහන් නිර්මාණයෙන් දායන වන පිරිසද, වාර්තාකරණයේ සිට වේෂ නිරූපනය දක්වා තම උපරිමය කරන ඔවුන්ද අප වැනිම ගෘහස්ථ ඒකකයක සාමාජිකයන් බව අමතක නොකළ යුතුය. එසේම අපට අමතක කළ නොහැකි තවත් කොට්ඨාශයක් වෙයි. නොහඳුනන මිනිසුන් වෙනුවෙන් දිවි පිදු, රටට ණය හැකි වීර පුතුන් ජාතියේ අභිමානයයි. සියලු රෙජිමේන්තු, කොට්ඨාශ නියෝජනය කරන ත්‍රිවිධ හමුදාවේ, පොලිසියේ ඉහළම නිලධාරියාගේ සිට කුඩාම නිලධාරියා දක්වා ඔවුන් කරන්නාවූ සේවය වචනයෙන් විස්තර කළ නොහැක. නිරෝධායන මධ්‍යස්ථාන පවත්වාගෙන යමින් පොදු ජනතාවට උසස්ම ලෙස සළකමින් ඔවුන් මේ යුද්ධයට උරදෙනී. පොලිසියද ඇදිරිනිති බලපත්‍රය නිකුත් කිරීමේ සිට මාර්ග බාධක තුල සිටිමින් නීති විරෝධී ලෙස කටයුතු කරන්නන් නීතියේ රැහැනට හසුකර ගනිමින් රට තුළ සාමය පවත්වාගෙන යාමට වෙහෙස වෙති. මොවුන්ගේ නිවාඩු, තත්වය සමනය වන තෙක් අවලංගු කර ඇත. සමහරුන් මාස ගණනකින් නිවෙස් වලට ගොස් හැත. යන්නම් අමාරුවෙන් නිවෙස් කරා නිලධාරීන්ටද නැවත සේවයට වාර්තා කිරීමට සිදුවූයේ කලගුණ නොදත් ජනතාවගේ අවධිමත් ප්‍රතිචාර නිසාවෙනි. තමාට පෙර රටට සේවය කිරීමට මෙම නිලධාරීන් ස්වකැමැත්තෙන් බැඳී සිටින නමුත් ඔවුන්ද අප හා සමාන මිනිසුන්ය. තම කුඩා දරුවාගේ මුහුණ පමණක් බලා දැනට ගෙන වඩා ගැනීමට නොහැකිවූ පියවරු බොහෝ විය. දෙමාපිය පා නැමැද එකදු කඳුලු බිඳුවක් හෝ හෙහෙලා හැකි පමණ ඉක්මනින් ඔවුන්



නැවත පැමිණියේ ඔවුන් අසංවේදී මිනිසුන් නිසා නොව සියලු දේ දරා ගැනීමට හැකි විශාල හදවතක් ඔවුන් සතුව නිසාවෙනි. එළියට නොපෙන්වුවාට ඒ වේදනාව හදවත අභ්‍යන්තරයේ සිටම නිහඬවම දෝංකාර දෙන්නට ඇත.

ලොවට අතපා අයැද සිටිය හැකි මිනිසුන් මෙන්ම තම තත්වය නිසා හෝ වෙනයම් කුමක් හෝ කාරණාවක් නිසා හෝ මෙම කාලය තුළ එසේ උපකාරයක් ලබා ගැනීමට නොහැකිවූ පිරිසද බොහෝය. මතුපිටින්, අවශ්‍යතාවය ඇති යැයි පෙනෙන අයවලුන් වෙනුවෙන් නිරන්තරයෙන් දැන් දිගු වුවද, පදික වේදිකාවේ රෙදි විකුණු කෙනාගේ සිට පුජා ස්ථානයට රැගෙන යන පළතුරු වට්ටිය විකුණු වෙළඳ පුජාව වෙත හෝ විදේශ ආකර්ශණය මත තම ආර්ථිකය ගොඩ නගාගත් සංචාරක කර්මාන්තය වෙතත් අප අවධානය යොමු වූයේ කඩිනමින් නොවේ. පාරම්පරික දේශීය කර්මාන්තය තම ජීවිතාව කරගත් පිරිසටත් අන් වූයේද මේ හා සමානම ඉරණමකි. මාස ගණනක් පුරා වැසී ඇති තම වෙළඳ ස්ථානය, එකදු භාණ්ඩයක් හෝ විකිණී නොමැති තම නිෂ්පාදන ක්‍රියාවලිය දකින විට ඒ පුජාවගේ මුඛින් සුසුමක් පිටවනුයේ නිතැතිනි. තම පවුල රැකගැනීමේ වගකීම එක උරහිසක දරාගෙන තම ව්‍යාපාරයත්, එහි සේවක සේවිකාවනුත්, ගෙවිය යුතු ණය ප්‍රමාණයත් අනෙක් උරහිස මත තබාගත් ඒ මිනිසුන්ට ඇදීර් නීතිය සමයේ නිවසට වී සිටීම කොතරම් දුරට මානසික සුවයක් ගෙන දුන්නේ යැයි යන්න ප්‍රශ්නාර්ථයකි. එළවළු ලොරිය, අභ්‍යවශ්‍ය භාණ්ඩ ලොරිය තම නිවස අසළටම පැමිණෙනවා විය හැක. තම කුඩා දරුවා යමක් අරන් දෙන්නැයි කියා පෙරැන්න කරද්දී තම අත රැඳී අවසන් මුදල් ප්‍රමාණයෙන් එය රැගෙන දුන් මව්වරු පියවරු රට පුරා කොතෙකුත් ඉන්නට ඇත. රජයෙන් ලබාදෙන සහනාධාරය මසක් පුරා තම පවුල නඩත්තු කිරීමට ප්‍රමාණවත් නොවන බව හොරහසකි. දැඩි සිතකින් සියල්ල දරාගන්නද හද ගැඹුරේ තම වේදනාව නිරන්තරයෙන් දෝංකාර දීම වැළැක්විය නොහැක.

කොරෝනා වෛරසය අපට ඉගැන්වූ පාඩම බොහෝය. කොතරම් දියුණු ලෝකයක් උවත් ලෝක බලවතුන්ට පවා මෙය මර්ධනය කරගත නොහැකි විය. එකදු මිසයිලයක් හෝ යොදා නොගත් නමුත් වෛරසයේ නම ඇසු පමණින් ලොවම බියෙන් සලිත කර ගත හැකි විය. පරිභෝජනයක් නොමැති තැන බොරතෙල් නිෂ්පාදන භාණ්ඩයක් බවට විය. සමේ පැහැය, ජාතිය ආගම කුලය මිල මුදල් මරණය අවලංගු කරන සාධකයක් නොවීය. හණමටි අදහස් පසෙක තැබීමට කාලය මෙය බව තහවුරු විය. නව චින්තනකරුවෝ ව්‍යවසකයෝ රැසක් නව නිපැයුම් සමග ලොවට දසාද විය. හිටපු වල කොටු වූ ජනයාට නිදහස තරම් වටිනා වස්තුවක් නොමැති බව වැටහෙන්නට විය. මල් පිපිණා, ඕසෝන් ස්ථරයේ සිදුර ක්‍රමයෙන් අඩු වෙන්නට විය. පෙර නොවූ චිරි ලෙස සත්වයෝ රට තුළට ඇදෙන්නට විය.

KDU Staff and Students

මහින්ද ක්‍රියාකාරකම් සීමා වන තැන පෘථිවිය ඉක්මනින් ප්‍රතිජනනය වන බවට තහවුරු විය. මේ හයින් බලන කල සෑම අඳුරු වළාපටලයක් පිටුපසම ඊදි ටේබාවක් ඇති සේ මේ මනාවෙවරසය අපට පීචිත පාඩම් බොහෝමයක් ඉගැන්වීය. නමුත් ඒ සමයෙහි හඳුවනේ නැගුණු නිහඬ දෝංකාරය අමතක කළ නොහැකි වන බව තොරහසක් වන බව නොඅනුමානය. අවසන් නිගමනය හම් වසංගනයක් දුරා ගැනීම සඳහා ලෝකය තවමත් සුදානම් නැත යන්නයි.

K.G.P.H. Dilrukshi Bandara
D/MTS/19/0023
FMSH

*Tamil shortlisted
winner*

மணிமேகலை எனும் தமிழ்க் காப்பியத்தில் பௌத்த தத்துவமும் அறமும்

தமிழ் மொழி பல்வேறுபட்ட இலக்கியப்பண்புகளையும் உள்ளடக்கியதுடன் ஒரு பெருவளம் கொண்ட பழம்பெரும் மொழியாகும். இந்திய இலக்கிய வரலாற்றில் பல்வேறு காலகட்டங்களிலும் அது பல்வேறு வகையான உட்பொருட்களைக் கொண்ட இலக்கியங்களை கண்டிருக்கிறது. சங்க காலம் என்றழைக்கப்படும் கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியில் காதலும் வீரமும் உட்பொருளாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் உருவாகின. பத்துப்பாட்டு எட்டுத் தொகை எனும் நூல்களும் தொல்காப்பியம் எனும் எனும் இலக்கண நூலும் முக்கியமானவை. ஐவகை நிலங்களிலும் வாழ்ந்த மக்களது காதலும் வீரமும் இவ்விலக்கியங்களில் போற்றப்பட்டன. இவ்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு திழைத்த மக்களது வாழ்க்கை பின்னர் சலிப்படைகிறது. இன்ப வாழ்க்கை ஒழுக்கமற்றதாக மாறுகிறது. இதனால் அறவாழ்வு நாடிய போக்கு இங்கு ஏற்படுகிறது. இதன் பின்னரான காலத்தை இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் சங்கமருவிய காலம் என்பர். இக்காலத்தில் நாலடியார், திருக்குறள், மணிமேகலை முதலிய தத்துவமும் மற்றும் ஒழுக்க விடயங்களைப் போதிக்கும் நூல்கள் இக்காலத்தில் எழுந்தன. இந்நூல்களுள் பௌத்த சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட மணிமேகலை எனும் காப்பியம் பற்றியதே இக்கட்டுரையாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் நடனமாதுவாக வருகின்ற மாதவிக்கும் கண்ணகியின் கணவனான கோவலனுக்கும் பிறந்த குழந்தையே மணிமேகலை எனும் பெண்ணாகும். இப்பெண்ணினது வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு சீத்தலைச் சாத்தனாரால் இக்காப்பியம் படைக்கப்படுகின்றது. இலக்கிய நயத்துடன் மட்டுமன்றி பௌத்த அறத்தையும் வெளிப்படுத்தி நிற்பதே மணிமேகலை எனும் இக்காப்பியமாகும். இது முப்பது காதைகளைக் கொண்டமைந்துள்ளது. அன்பின் வழியது உயர்நிலை என்பதுதான் மணிமேகலையின் அடிப்படை எண்ணக்கரு. ஆசையற்று வாழ்கின்ற உயர்நிலையின் முக்கியத்துவத்தைப் போதிக்கின்றது. பௌத்தம் தர்மத்திற்கு அன்றைய காலகட்டத்தில் இருந்த ஒழுக்கச் சீர்கேடுகளை அகற்ற வேண்டிய தேவையிருந்தது. இதனால் பெத்தம் போதிக்கும் பரத்தையர் ஒழிப்பு, தீண்டாமை ஒழிப்பு, மது ஒழிப்பு முதலியவற்றை நீக்கும் பண்பு இந்நூல்களில் காணப்படுகிறது.



பௌத்த தர்மத்திற்கு மதம் அல்லது சமயம் என்னும் பதப்பிரயோகம் பொருந்தாது என்பதுடன் பௌத்த தர்மம் அல்லது பௌத்த சாசனம் என்பதே பொருத்தமான பதங்களாகும். ஏனெனில் பௌத்தம் இறை நம்பிக்கையற்ற கொள்கையை உடையதனால் சமயம் என அழைக்க முடியாது என்பது அனேகரது வாதம். ஏனெனில் கடவுள்சார் அனுஸ்டானங்கள் இவற்றில் குறிப்பிடப்படவில்லை. மாறாக நிலையாமை பற்றியும் ஒழுக்கம் பற்றியும் பௌத்தம் அதிகமும் கூறகிறது. இவற்றில் மூன்று முக்கிய விடயங்கள் மையப்பொருளாகின்றன. அவை மூப்பு, பிணி சாக்காடு என்பனவாகும். இவற்றிற்கு மணிமேகலையும் முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றது.

“.....பிறத்தலும் முத்தலும் பிணிப்பட்டிரங்கலும்
இறத்தலும் உடையது இடும்பைக் கொள்கலம்
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து

மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்”
(மணிமேகலை 20: 135-140)

இந்த மூன்று விடயங்களும் தவிர்க்கட முடியாதவை. இதனை வெற்றி கொள்வதே மனிதனின் இலக்காக இருக்க வேண்டும். இதற்குரிய வழியாக துறவும் இறுதி முடிவாக நிர்வாணமும் பிரேரிக்கப்படுகின்றது.

பரத்தையர் மரபு சங்க காலத்திலிருந்து வந்ததாகும். இது ஒழுக்கமற்ற இயல்பு என்பதைக் காட்ட வேண்டிய தேவை சாத்தனாருக்கு இருந்தது. மாதவியின் தாயார் சித்திராபதி பரத்தையர் குலத்தைச் சேர்ந்தவள். மாதவியும் மணிமேகலையும் அம்மரபை விட்டு பௌத்த வழி செல்வதை விரும்பவில்லை. ஆனால் மாதவியும்மணிமேகலையும் சேற்றில் செந்தாமரை முளைக்கும் எனும் திடம் கொண்டவர்களாய் இருந்தனர். உதயகுமாரன் முதலிய அரசர்களின் இச்சைக்கு இணங்குதல் தமது மரபு என்பதை சித்திராபதி பின்வருமாறு விளக்குகிறாள்:

“நாடவாட காண நல்லாங்கேறி
ஆடலும் பாடலும் அழகுங் காட்டி
கண்டோர் நெஞ்சம் கொண்ட கம்புக்கு
பண்டோர் மொழியிற் பயன்பல வாங்கி
வண்டிற் றுறங்குங் கொண்டி மகளிரை
பான்மையிற் பிணித்து படிற்றுரை யடக்குதல்
கோன்முறை யன்றோ”

என உதயகுமாரன் அம்பலம் புக்க காதையில் சாத்தனார் கூறுகின்றார்.காமமே இதில் முக்கியமாவதால் பரத்தையர் ஒழுக்கம் முற்றாக மறுக்கப்படுகின்றது.எல்லாச் சமுதாய சிக்கல்களுக்கும் பரத்தையர் முறை காரணமாவதை அவதானித்தே இவ்வொழுக்கத்தை போதித்தார். குடும்ப ஒழுக்கம் நிலவ வேண்டுமாயின் ஒருவருக்கு ஒருத்தி என்பதே சிறந்தது என்பது சாத்தனாரது எண்ணம்.

“ பத்தினிப்பெண்டிர் அல்லோம் பலர்தம்
கைத்தூண் வாழ்க்கை கடவிய மன்றோ”

என பாத்திரம் பெற்ற காதையில் (வரிகள்: 96-97) வாழ்க்கை சிறப்புற வேண்டுமாயின் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பது பேணப்பட வேண்டும் என்ற ஒழுக்கத்தை சாத்தனார் முன்வைக்கின்றார். ஒருநாகரிகமான வாழ்க்கை முறையை 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சாத்தனார் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். அக்கால ஒழுக்கமற்ற வாழ்க்கையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் சாத்தனாரிடத்தில் இருந்தது. பௌத்த அடிப்படைத் தத்துவமான நால்வகை வாய்மைகள் (The Four Noble Truths) இங்கு பின்பற்றப்படராமே சாத்தனாரால் உணரப்பட்டது. ஒழுக்கம் தவறுவதற்கு முக்கிய காரணம் இப்பரத்தையர் சமூக ஊடாட்டம் என்பதும் இதனை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்பதும் இவரது நோக்கம். இதனாலேயே காவியத்திற்குரிய பிரதான பாத்திரம் இச்சமூகத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

குற்றம், வினை , வினைப்பயன் என்பன துக்கத்திற்கு காரணங்களாகும். நால்வகை வாய்மைகளான துக்கம், துக்க தோற்றம், துக்க நீக்கம், துக்க நீக்க மார்க்கம் என்பன பௌத்தத்தின் அடிப்படை தத்துவங்களாகும். இதனால் மிகவும் அடிப்படையானது துக்கம் (Suffering) என்பது பௌத்த சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை. இத்துக்கம் எதனால் ஏற்படுகிறது என்பது சாத்தனாரின் ஆராய்ச்சி. இதற்கு அடிப்படையாய் அமைவது அறியாமை அல்லது பேதமை (Ignorance) என்பதாகும். பேதமை என்பது என்னவென (Definition for ignorance) சாத்தனாரால் தரப்படுகிறது.

“ பேதமை என்பது யாதென வினவின்
ஓதி இவற்றை உணராது மயங்கி
இயற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோடென கேட்டது தெளிதல்”



என்கின்றார். நாம் கற்றதையும் நிராகரித்து எமது நேரான புலன்கலால் அறிவனவற்றையும் மறந்து ஒருவர் ஒன்றைக் கூறினால் அதனை நம்புவதாகும். சாத்தனார் அதனை ஒரு உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார். முயலுக்கு கொம்பில்லை என்பதனை நாம் பல அறிவு மூலங்களால் அறிந்திருக்கின்றோம். ஆனால் அதற்கு கொம்புண்டென்று ஒருவர் கூறின் அதனை ஏற்பதற்கு சமனானதே அறியாமையாகும். இவ்வறியாமையினால் நாம் பாவச் செயல்களைச் செய்கின்றோம் என்கின்றார். மனிதன் செய்யும் செயல்கள் எத்தன்மையுடையன என்பதனைப் பார்ப்போம்.

மனிதன் தீவினை செய்தலில் ஈடுபடுதல் அவனது துன்பத்திற்கு காரணமாகும் என்கின்றார். தீவினை மனம், வாக்கு, காயம் எனும் மூன்றினாலும் பத்து வகையான தீவினைகளைப் புரிவதாக இவர் கூறுகிறார். பிறர் பொருளை கவர நினைத்தல், வெகுளல், குற்றம்பட உணர்தல் என்பன மனத்தினால் செய்யும் மூன்று தீவினைகளாகும். பொய் கூறல், புறங்கூறல், கடுஞ்சொல் கூறல், பயனில்லாதன கூறல் என்பன வாக்கினால் (சொல்லில்) செய்யும் நான்கு தீவினைகளாகும். கொலை, களவு, காமம் என்பன மெய்யினால் (உடல்) செய்யும் தீவினைகளாகும். இத்தீவினைகளின் வகையும், இயல்பும் பயனும் உணர்ந்தால் இத்தீவினைகளை செய்ய வேண்டியிராது என்பது பௌத்த நிலைப்பாடு. இத்தீவினைகளை நினைத்தாராயின் விலங்கும் பேயும் நரகருமாகி கலக்கமுற்று வலிச்சுமைகளை தாங்கி கவலை கொண்டு துன்பமடைவர் என்று கூறுகின்றார். இத்தீவினைகளையும் இவற்றின் பயன்களையும் கதை மூலம் உருவகப்படுத்தி மணிமேகலையில் சாத்தனார் காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு தீவினைகளின் வகைகளையும் அதன் இயல்பினையும், அதனால் ஏற்படும் பலன்களையும் குறித்துக் காட்டிய சாத்தனார் நல்வினை பற்றியும் விளக்குகின்றார். இவரின்படி நல்வினை என்பது மேற்கூறிய தீவினைகளைச் செய்யாது, ஒழுக்க மார்க்கம் பின்பற்றி, தானங்கள் செய்து வாழும் தூய வாழ்க்கையாகும் என்கின்றார்.

“ நல்வினையென்பது யாதென வினவின் சொல்லிய பத்தின் தொகுதியின் நீங்கிச் சீலந் தாங்கித் தானம் தலைநின்று மேலென வருத்த ஒரு மூன்று திறத்துத் தேவரும், மக்களும் பிரமருமாகித் தேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பயன் உண்குவர்”

என நல்வினையின் இயல்பினையும் அதனால் ஏற்படும் பயன்களையும் விளக்குகின்றார். இவ்வினைகளினால் எப்பிறப்பிலும் இன்பமே உண்டாகும் என்கின்றார். இதற்கு அறிவு அவசியமாகும். இப்பாடலில் “உணர்வெனப்படுவது உறங்குவோர் உணர்வின் புரிவு இன்றாகிப் புலன்கொளா ததுவே” எனும் வரிகள் மூலம் மனதில் ஒரு அறிவு நிலை ஏற்பட்டு விட்டால் எவ்வித ஈர்ப்புமின்றி நிதானமான நிலை ஏற்படும் என்கின்றார். இது ஒரு விஞ்ஞான நிலையாகும். இந்நிலை எங்களிடம் இருந்து விட்டால் தீவினை செய்ய ஒருபோதும் மனம் அனுமதிக்காது.

பொதுவாக நோக்கின் அக்காலத்து வாழ்க்கை முறை ஒழுக்கமின்றி இருந்திருக்க வேண்டும். காமம், வெகுளி, மயக்கம் காரணமாக மனித ஒழுக்க நடத்ததைகள் சீர்குலைந்திருந்தன. இதனை திருத்துவதாயின் பௌத்த அறக்கருத்துக்களைப் போதிக்க வேண்டும். அதிலும் நல்வினை, தீவினை, பேதமை பற்றிய தெளிவுட்டல் தேவையாயிருந்தது. இதனை நேரடியாகச்சொல்லாமல் ஒரு காப்பித்தின் மூலம்வெளிப்படுத்துதல் நன்மையை கொடுக்கும். ஏனெனில் கலை இலக்கியம் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய வல்லமையுடையது. இதனால்தான் மணிமேகலை இரண்டு விதமாக கடமைகளைச் செய்தது. ஒன்று இலக்கிய நயதடதுடனான காப்பியம். முற்றது சமூகத்தைத் திருத்தக் கூடிய அறப்போதனை. இரண்டும் இப்பழம்பெரும் காப்பியத்தில் செறிந்து காணப்படுவதால் இன்றும் இலக்கிய மற்றும் தத்துவ உலகில் மணிமேகலை சிறப்புடையதாக இருக்கின்றது.

V. Alagaratnam

Staff

Library

PLAYSCRIPTS

(අ)මතක (නී)රස



(වේදිකාවේ වම්පස ආලෝකමත් වී ඇත. ආලෝකමත් කොටසේ කුඩා රවුම් මේසයක් සමග පුටු දෙකක් තිබේ. මේසය මත කෝපි කෝප්ප දෙකක් තිබෙන අතර මේසයට යාබදව කුඩා බංකුවක් මත තබන ලද සඟරා කීපයකි. තවත් තැනක පොත් පුරවන ලද පොත් රාක්කයකි. මේසය අසල පුටු දෙකෙහි අසේල හා කළුණි අයුත් ගෙන ජංගම උරුකතනයක් දෙස බලමින් සිනා වෙමින් සිටිති. එක්වරම අසේල පුටුවෙන් නැගිට මුහුණට බැරැරුම් පෙනුමක් ආරූපී කරගනී. ඔහු වේදිකාව ඉදිරියට පැමිණ මොහොතක් ප්‍රේක්ෂකාගාරය දෙස බලා සිටියි. ප්‍රේක්ෂකාගාරය දෙස බලාගෙනම කළුණිගෙන් මෙසේ විමසයි)

අසේල: එතකොට ඔයාට ඔයාගෙ ඉස්කෝලෙට ආපහු යන්න හම්බුනොත් යනවද? ඔය කියන පට්ට සුපිරි, ප්‍රසිද්ධ ඉස්කෝලෙට යනවද ආයි ළමයෙක් වෙලා?

කළුණි: මොකක් අහනවද, එක පයින් යන්නේ. කවුද අසේල අකමැති වෙන්නේ තමන්ගෙ ඉස්කෝලෙ කාලෙට ආයි යන්න?

අසේල: උඹ එහෙම හිතුවට හැමෝම තමන්ගෙ පාසල් කාලෙට ආයි යන්න කරමනි නෑ බන්. යන්න ඕනෙ කිය කිය මැරෙන්න යන උන්ගෙන් ඔය නොකිව්වට හිතේ කොහෙහර් තියෙනවා යන්න අකමැති වෙන හේතුවක්.

කළුණි: ඒක මාර කතාවක්නේ. එහෙම යන්න අකමැති වෙනව නම් ඉතිං ඉස්කෝලෙ කාලෙ හරියට රස විඳපු නැති අය තමා. යාලුවො එක්ක, ඉස්කෝලෙ වැඩිඑක්ක හරියට මුඛි උනේ නැති කෙනෙක් තමා. අනික ඉතින් ඔයාලගෙ වගේ ගොඩේ ඉස්කෝලෙක කෙනෙක් නම් ආයි යන්න අකමැති ඇති. ඒත් අපේ ඉස්කෝලවල නම් නෑ.

අසේල: (කළුණි දෙසට හැරී) එතකොට වැඩිය ප්‍රසිද්ධ නැති ඉස්කෝලෙට ගිහිල්ලා ඉගෙන ගන්න මම ගොඩේ? කොළඹ, ඉතා ප්‍රසිද්ධ, සුපිරි ඉස්කෝලෙට ගිහිල්ලා ඉගෙන ගන්න උඹ පොශ්, හරි වැදගත් කෙල්ල? (සිනාසෙයි) උඹ ශිෂ්‍යත්වෙ පාස්වෙලා ඔය සුපිරි ඉස්කෝලෙට ගියේ තමන්ගෙ ඉස්කෝලෙට පහළින් තියෙන ඒවට යන්නේ ගොඩේ එවුනුයි, උඩින් තියෙන ඒවට යන්නේ පොශ් එවුනුයි කියලා ඉගෙන ගන්නද? උඹලට ඔහොමද මිනිස්සු දිනා බලන්න ඉගැන්නුවේ?

කළුණි: නෑ මං ඒක කිව්වේ නිකන් අසේල. ඒක නිකම්ම කියවුනා.



අසේල: නිකමම කියවුනා හෙවෙයි ඒක තමයි උඹලගේ ඔලුවල තියෙන්නේ. මුකුත් ඕනෙ නෑ, උඹම කියන විදියට උඹට එන ගෙස්බුක් රික්වෙස්ට් එකක් ඇක්සෙප්ට් කරන විදිය බලපන්. ආන් මෙයා මේ ඉස්කෝලෙ එකෙක් නිසා වැදගත් කොල්ලෙක් වෙන්නැති කියලා රික්වෙස්ට් එක ඇක්සෙප්ට් කරනවා

කළුණි: හරි හරි ඔය කතා ඕනෙ නෑ. දැන් මොකද සමහරු ඉස්කෝලෙ කාලෙට යන්න අකමැති කියන්නකෝ.

අසේල: මාත් ඔයා එක්ක මගේ ඉස්කෝලෙ උඩින් නියලා කතා කරාට, ආපහු ඉස්කෝලෙ යන්න කැමතියි කියලා පෙන්නුවට, ඇත්තටම බැලුවොත් මම ආපහු ඉස්කෝලෙ යන්න කැමති නෑ බන්.

(අසේල හා කළුණි සිටින වේදිකාවේ වම්පස ආලෝකය මලානික වෙයි. වේදිකාවේ දකුණුපස ආලෝකමත් වෙයි. මේස පුටු හා ගුරු මේසයක් පන්ති කාමරයක ආකාරයෙන් සකසා ඇත. පාසල් සිසුන් කඩිනමින් එනා මෙහා ගමන් කරනු පෙනේ.)

යහළුවා 1: හම්මෝ... මොකද බන් පරක්කු උනේ ? උඹ එනකන් හිටියෙ මේ.

කුඩා අසේල: කුරින් කුරින් කුරින් කිරිකට් පිරිකිරිස් මන් මන් මන් මවන්. පො පො පොඩ්ඩක් ප ප පරක්කු උනා ඉවර වෙ වෙන්න. මෑ මැව්එක ලැගෙන්නේ.

යහළුවා 2: ආන් එල එල ! මේ පාරත් අපිට මැව් එක දිනලා ඕනෙ බන් හරි. යමන් යමන් දැන්.

(සිසුන් පන්තියේ අසුන් ගනියි. පන්ති භාර ගුරුවරයා වන කමල් පැමිණ කටයුතු ආරම්භ කරයි. මොහොතකින් කුඩා ගුරුවරයා වන ප්‍රියන්ත පන්ති කාමරයට ඇතුල්වෙයි)

ප්‍රියන්ත: මට අසේලව ක්ලාස් එකෙන් ගන්න පුලුවන් වෙයිද ටිකකට ?

කමල්: අසේලව මොකටද ප්‍රියන්ත? කමෙන්ට්‍රි බොක්ස් එකටද? ඔයාට ඕඩියන්ස් එකට වි වි විනෝදෙ සපයන්න ඕනෙද? (පන්තියේ සිසුන් සිනාසෙයි. ප්‍රියන්ත කලකිරීමෙන් කමල් දෙස බලයි) කෝ අසේල නැගිටිනවා බලන්න.

(අසේල අසරණ බැල්මක් හෙලමින් නැගී සිටියි)

ප්‍රියන්ත: අසේලව මට දැන් එළියට ගන්න ඕනෙ. මොකද මිනිහා තමා අපෙ ටිම් එකේ හොඳම බැට්ස්මන්.

කමල්: මොකක් ? මුට එව්වර හරියක් කරන්න පුලුවන්ද? හා හා අරන් යන්නකො. මං හිතුවා ගොත ගහනවා ඇරෙන්න වෙත දෙයක් බෑ කියලා. (පන්තියේ සිසුන් සිහා සෙයි)

(අසේල පමණක් සිටි නැතම නිසොල්මන්ව සිටියදී අනෙක් සියලු දෙනා වේදිකාවේ එක් එක් දිශාවට ගමන් කරයි.)

ගුරුවරයා 3: (එක්වරම අසලට පැමිණ) ඔය ළමයගෙ ගොතේ හදන්නම බැරිද?

සිසුවා 1: (දුරක සිට නවත් යහළුවෙකු සමග) ආත් අර ගොතයද?

සිසුවා 2: උණේ කතාව හෙට වෙනකන් අහන් ඉන්න බෑ බන්. ඕක හදාගනින්කො.

සිසුවා 3: (යහළුවන් පිරිසක් සමග අසේල ලගට පැමිණ) මේන් උඹට පුලුවන් දෙයක් කරපන් හරිද. කාලකන්ණි ගො ගො ගොතයා.

යහළුවා 1: (සිසුවා 3ගේ කරපටියෙන් ඇඳ) මොකද්ද යකෝ තෝ කිව්වේ?

(ගැටුමක් හටගන්නා ආකාරයෙන් සියලු දෙනාම වේදිකාවෙන් ඉවත් වෙයි. කුඩා අසේල පමණක් වේදිකාවේ ඉතිරිවෙයි. වේදිකාවේ දකුණුපස මොහොතක් ආලෝකමත්ව තිබේ ඇදුරු වී යයි. වම්පස මලානික ආලෝකය ඉවත් වී නැවත ආලෝකමත් වෙයි.)

අසේල: ඔහොම වෙද්දි මට ගුරුවරු ගැන, සමහර ළමයි ගැන, ඉස්කෝලෙ ගැන පුදුමාකාර කලකිරීමක් දැනුනේ. මම හැමවෙලේම හිතුවේ අපේ කවුරුත් මගෙන් මගෙ ගොතේ ගැන නාහා ඉන්නව නම් කියලා. ඒත් පන්තියට ආපු දෙව්වරු වගේ ගුරුවරු දෙන්නෙක් තුන්දෙනෙක් ඇරෙන්න හැමෝම ඒ ගැන අහලා තියෙනවා. මං ඒ කාලෙත් ඉස්කෝලෙ ගියෙ බොහොම අකමැත්තෙන්. ඒකත් මගෙ ලගම යාලුවෝ නිසා හෙමේ නම් මං නම් යන්නෙම නෑ බන්. උන්ට විතරයි මාව අවුලක් නොවුනේ. කොන්සිලින් ගිහින් පස්සෙ කාලෙක ගොත ගහන එක හදාගන්නට තාමත් මගෙ ඉස්කෝලෙ අමිහිරි අන්දැකීම් මට වද දෙනවා.

කළුණි: අපේ ගුරුවරු ශාරීරික දුර්වලතාවක් අල්ලන් ඔහොම කියලා නෑ. එහෙම ළමයි මගෙ කාලෙ ඉඳලා නෑ. ඒ උනාට ඕකට සමාන සිද්දි නැතුවමත් හෙමේ. අපෙ ඉස්කෝලෙ වැඩිහරියක් මිස්ලා අතින් බුලි උනේ අගතිගකම් ඇති කෙල්ලො.



(හැවතත් වේදිකාවෙ දකුණුපස ආලෝකමත් වෙයි. පාසල් සිසුවියන් පිරිසක් ගුරුතුමිය (ශ්‍රියානි) සමග පන්ති කාමරයේ අසුන්ගෙන සිටියි)

ශ්‍රියානි: මේ නිලකා එක්ක පුදුම වදයක් නේ. පහසුකම් ගාස්තු ගේන්නෙන් නෑ. ගේන්න බැරෙනම් ග්‍රාම සේවක සහතිකයක් ගන්න කියනවා ඒ ගන්නෙන් නෑ. අම්මලා තාත්තලා එව්වර නුගත්ද? කී දවසක් කියන්නද? දැන් කෝ ඔය නිලකා? පළවෙනි පිරිසයි එකෙන් පන්තියෙ නෑ.

සිසුවිය 1: එයාව ප්‍රිංගෝට්ස්ලා වගයක් නතර කරගන්නා මිස්, ගවුම කොටයි කියලා.

ශ්‍රියානි: බලන්නකො ඉතින්. හරියට ඇඳුමවත් ඇඳුන් එන්නේ නෑ.

(නිලකා දකුණු පසින් වේදිකාවට පිවිසෙයි)

ශ්‍රියානි: ආහ්හ්හ් මෙහෙ එන්න මෙහෙ. කෝ අදවත් සල්ලි ගෙනාවද? දැන් ජුනි මාසෙත් උනානේ.

නිලකා: ඔව් මිස් !

ශ්‍රියානි: කෝ කෝ ඉක්මණාට අරන් එන්න. (නිලකා මුදල් රැගෙන අසලට පැමිණි පසු) බලන්න ළමයෝ ඔයාගෙ ඇඳුමෙ හැටි. ඇඳුම් හෝදන්නේ නැද්ද? ඊයෙ ඇත්ද ගවුමමද අදත් ඇඳුන් ආවේ? කහපාටයි තනිකර. ගවුමෙ කොට බලනවා. වාර්චන් දික්කරගන්න ඉඩක් නෑ. ඕක හරියන්නෙ නෑ. අලුත් ඇඳුමක් ගන්නවා. කෝ කනේ කරාමු දෙක?

නිලකා: නැති වෙලා මිස් !

ශ්‍රියානි: නැතිවෙලා කියලා හරියන්නේ නෑනේ. කරාමු නොදා එන්නේ මහත්තයා මැරුණා ගැනු. ඔයාගෙ මහත්තයා මැරිලද? කරුණාකරලා හෙට කරාමු දෙකක් දාගෙන එනවා. එක්කො මේ ඉස්කෝලෙට නෑවත් ඉන්න ඕනෙ. ලගම තියෙන එකට කියලා මේකට ඇවිල්ලා හරියන්නේ නෑනේ.

(නිලකා අසරණ බැල්මෙන් බලා සිටියදී වේදිකාවේ දකුණුපස අඳුරුවී වමිපස අලෝකමත් වෙයි.)

කළණි: කරාමු නෑ කියද්දීම සල්ලි ගෙවන්න කරාමු වික්කා. අපිට තේරුනා අවුරුදු පහකක් උන මිස්ට නොතේරුනාට. ඒ උනාට පන්තිහාර ගුරුවරයම නිලකාගෙ අඩුපාඩු පන්තිය ඉස්සරහම ඇන ඇන පෙන්නකොට සමහර ළමයි නිලකාව කොන්කරා. මුඩුක්කු කෙල්ලෙක් කියලා ආශ්‍රය කරන්න අකමැති උනා. ඒවා මතක් කරන්නවත් හිතෙන මතක නෙමේ.

අසේල: ලංකාවේ ඉස්කෝලවල බුලි කරන ළමයි වැඩිය නැති උනාට ගුරුවරු අතින් ළමයි සැකෙන බුලි උනා කියලා හිතෙන්නේ නැද්ද? කායිකව වගේම මානසිකවත්. එහෙම බුලි කරන එක ගුරුවරයෙක් හිරියම ඇති ළමයෙක්ට පීඩින කාලෙටම ඉස්කෝලෙ එපා වෙන්න. අපේ ඉස්කෝලෙ ළමයින්ට හිකරන්නේ ගුටිකන්න උන අවස්තා බොහොමයි. ළමයෙක්ගෙ හැසිරීම අවුල් නම් ඒකට හේතු හොයලා ඒ ළමයට ආදරේ දිලා හදාගන්නයි උත්සහ කරන්න ඕනෙ. එහෙම නැතුව ගහලා බැහලා ළමයි හදාගන්න පුලුවන් වෙලා තියෙනවද? එහෙම උන් තව මුරුණ්ඩු වෙනවා විතරයි. උන් ගාව අන්තිමට ඉතුරුවෙන්නේ කියාගන්න බැරි කැකෑරෙන වෛරයක් විතරයි. ඒ පීඩිනීම උන් තමන්ගෙ ළමයා පිටින් අර්ථව පස්සෙ කාලෙදි.

කළණි: අපේ ඉස්කෝලෙ ගහන ගුරුවරු හරිම අඩුයි. ඒක ගර්ලස් ස්කූල් එකක් නිසා වෙන්නැති. ඒත් මිස්ලගෙ කටවල් නින්දා නම් අනන්ත ළමයි මානසිකව වැටෙනවා. පන්තිය ඉස්සරහා පාවිච්චි වෙනවා. එහෙම ගත්තම ඔයාගෙ කතාව හරි.

අසේල: මං කිව්වේ මගෙ කතාව විතරයි. තව ගොඩක් ඔහොම තීරස කතා තියෙනවා අපෙ ඉස්කෝලෙ සිද්ද උන. කිසිම පදනමක් නැති නීති දාලා ළමයින්ව විනය රාමුවකට කොටුකරලා හරක් වගේ දක්කන එක නමා ඉස්කෝලෙන් කරේ. ප්‍රශ්න කරොත් ඒකටත් දඬුවම්. විෂයන් වලට ලකුණු අඩුවෙන එක, ළමයෙක් අධ්‍යාපනයෙන් පහළට යන එකට වඩා ලොකු උනා කලිසම හිර එක. කොන්ඩේ පේල් ටිකක් ගාලා එන එක....

(එකවරම වේදිකාවේ වම්පස ආලෝකමත් වෙයි. සිසුවියක් (යසාරා) පන්ති කාමරයේ මැද හිඳුවාගෙන ගුරුවරයක් (මල්කාන්ති) හා සිසුවියන් පිරිසක් වටවී, ගුරුවරය දැරියගෙ කොණ්ඩිය අදිමින් සිටියි)

මල්කාන්ති: මේ පේනවද, මේ පේනවද කොන්ඩේ හැටී! කෑලි කෑලි කපාගෙන තියෙන්නේ! කාට පේන්නද? කොල්ලො පස්සෙන් ගෙන්න ගන්න කෑලි කපාගෙන කොන්ඩේ වනාගෙන යනවා ක්ලාස් අස්සෙ. කොන්ඩේ කටු ගහලා හැටක් විතර. කපපු කෑලි හංගන් ඉස්කෝලෙ එන්න වෙන්නැති. මේ බලන්න ළමයි මේ.... හරිම ශෝක්

(තවත් සිසුවියන් කිහිප දෙනෙක්ම ගුරුවරයගේ හැසිරීම අනුකරණය කරමින් යසාරාගේ වැරදි පෙන්වයි)

මල්කාන්ති: ළමයෝ ඉස්කෝලෙ එද්දි පිලිවෙලකට කොණ්ඩේ පිරන් එන්න දන්නෙ නැද්ද?

යසාරා: (හැඩුම් මුසු ස්වරයෙන්) පිලිවෙලට තමයි මිස් ගොතන් ආවෙ.



මල්කාන්ති: ශෝක් පිලිවෙල, කෂලි වැහෙන්න කටු ගහලා, මේ බලන්න සුමාලි දිනා, තෙල් ගාලා ලස්සනට දෙපැත්තට කොන්ඩේ පිරලා පිලිවෙලට ගොතලා, මුං එනවා හෙයාස්ටයිල් කරලා ඒක වහන්න.

(එක්වරම වේදිකාවේ වම්පස ආලෝකමත් වේ.)

කළණි: අපේ පන්තියේ මස්ට ගොට්ට අල්ලන සෙට් එක නමයි ඔය කේලම කියලා තිබුනේ. තමන්ගේ ආසාවට පොඩි කොන්ඩ කෂල්ලක් කැපුවම ඒකත් කොල්ලෙක් දාගන්න කියලා හිතන මස්ලයි ළමයිනුයි හිටියේ. ඉස්සර කොල්ලෙක් කෙල්ලෙක්ගේ යාලුවෙක් කියන එකත් එයා එක්ක පැනලා ගියා තරම් වැරද්දක්. (වේදනාබරව සිනාසෙයි) ක්ලාස් එකක කොල්ලෙක් අපි එක්ක කතා කරනවා දැක්කොත් විනාසයි. රටේ නැති කතා හැදිලා, අපි ගර්ල්ස් ස්කූල් එකක් නිසා කොල්ලො කියන්නේ මැජික් එකක් වගේ අපේ අයට. ඔය විදිහටම ඉස්කෝලෙන් අවුට් වෙලා කැමිපස් හර් ජොබ් එකට හර් යනවා. ඊට පස්සේ පිරිමි එක්ක මූච් වෙන්න දන්නේ නෑ. එකතු වෙලා වැඩක් කරන්න දන්නේ නෑ. කොල්ලෙක් ලං උනත් හිතන්නේ උග්‍ර තමන්ගේ පස්සෙන් එනවා කියලා. ඊට පස්සේ ලෝකේ නැති කතා ගොඩක් කියාගෙන දැගලනවා. අර කොල්ලෙගේ නමත් ඉවරයි.

අසේල: කොල්ලො කෙල්ලො විතරක් නෙමේ, ආදරේ කියන්නෙන් ඉස්කෝලේ කාලෙදී අපිට මැජික් එකක් වගේම ලෝක අපරාදයක් කරලා තිබ්බ දෙයක්. කෙල්ලෙකුයි කොල්ලෙකුයි....

(එක්වරම වේදිකාවේ වම්පස ආලෝකමත් වෙයි. පන්ති කාමරය පුස්තකාලයක් බවට පත්වී ඇත. අසුන්ගෙන සිටින දිජිති හා දුමයන්ති පොත් බාරගනිමින් හා බාරදෙමින් සිටිති. මල්ලිගේ වාරය පැමිණෙයි)

දිජිති: ශෝක් පොතක් නේ අරන් තියෙන්නේ කියවන්න. (දුමයන්තිට පෙන්වමින්) මේ බලන්නකො. ලැජීප් නැද්ද ළමයො ඔය වයසට ආදර කතා පොතක් කියවන්න.

(මල්ලි වික්ෂිප්ත බැල්මෙන් බලාසිටියි. එක්වරම පසුබිම පන්තිකාමරයක් බවට වෙනස් වෙයි. ගුරුවරයක් (කාන්ති) මල්ලි අසලට විත් සිට ගනියි.)

කාන්ති: මෙහෙ ගන්නවා ඔය පොත. මොනාද මේ මං උගන්නන අස්සේ කුරුටුගාන්නේ? මෙහෙ දෙනවා මෙහෙ දෙනවා. (පොත කියවා පොතෙන්ම සිසුවියට පහරක් ගසයි) මේවා නමා ලිය ලිය ඉන්නෙ. පෙම් කවි. (පහරක් ගසයි) ලැජීප් නැද්ද, (නවත් පහරක් ගසයි) ලැජීප් නැද්ද ළමයො මේවා කරන්න? වැරදි කරලා මදිවට කවින් ලිය ලිය ඉන්නවා නව. මං මේක සෙක්ශන් හෙඩ් ගාවට අරන් යනවා. එනවා යන්න!

(එක් වරම වේදිකාවේ වම්පස ආලෝකමත් වෙයි)

අසේල: (කළණිගෙ දැස් ඉදිරියෙන් අනවනමින්) කොහෙද ගියේ?

(පන්ති කාමරය සහිත වේදිකාවේ දකුණුපස කෙමෙන් අදුරුවී යයි)

කළණි: ඔයා කියන ඒවත් එක්ක මම අහිතෙට යනවා අසේල. මගෙ ඇස් දෙකෙන් දැකපු, අපෙ ඉස්කෝලෙ උන ඔය වගේ වැඩමතක් වෙනවා. මටම හරි ලැජ්ජයි ඒවා මතක් උනාම. එහෙම වැඩ මට උනේ නැති එක ඇත්ත. ඒත්....

අසේල: (දීර්ඝ සුසුමක් හෙලයි) ළමයිනිට උගන්නන්න ඕනෙ මේ සමාජේ ජීවත්වෙන විදිය බන්. ඒ අතරෙයි විෂය දැනුම ඔලවට දාන්න ඕනෙ. ඒ උනාට අද තත්ත්වෙ බලපන්. ළමයා ඉස්කෝලෙන් එලියට එනවා. සමාජේ එක්ක ගැටෙන්න දන්නේ නෑ. සමහරු ඉස්කෝලෙ ඉන්නෙ පොඩි ක්ලාස් වල උන් ලොකු ක්ලාස් වල උන්ට බයවෙන්න ඕනෙ කියන හැඟීමෙන්. ඕකම ගේනවා උන් කැමිපස් එකටන්. ජ්‍යෙෂ්ඨයෝ කියලා පොඩි උන්ව රැග් කරනවා. රැග් කරන්නේ ළමයි අතර බැජී ගිටි එක සමානාත්මතාවය හදන්න ඕනෙ කියලා. ඔය ටික කැමිපස් එන ළමයෙක් දන්නේ නැත්තං උග් ගිය ඉස්කෝලෙන් වැඩක් තියනවද? (සුසුමක් හෙලයි) ඒක නෙමේ බන් ලොකුම පුශ්නේ. ළමයි ඉස්කෝලෙදිම හදාගන්නවා ගැන්සි. තමන්ගෙ තත්ත්වෙට ගැලපෙන එවුන්ව තමා ඒකට දාගන්නේ. මේවා වෙන්නේ දෙමව්පියන්ගෙන් අනුදැනුම ඇතිව. හොඳ බුයිටි සෙටි එකක් නම්, නැත්තං පෝසන් ළමයි සෙටි එකක් නම් ගුරුවරුන්ගෙ සැලකිලි පවා ලබනවා. ඊට පස්සෙ ඔය ගැන්සි අතරේ උඩින් නොපෙන්නන ඒත් හිත යටින් අමනාපකම් හැදෙනවා. මෙනෙයි බෙදුම් වාදයට මුල. ළමයි මේ ලෝකෙට එන්නේ පන්ති පරතරේ, ජාතිවාදෙ ඔලවෙ තියන් නෙමේ බන්. ඒත් ඉස්කෝලෙ කාලෙ කියන කාල ප්‍රාන්තරයෙදි ඕවා හිකම්ම හැදෙනවා.

කළණි: ඔව් ඔයා කියන එකට මම එකගයි. ඇයි ගුරුවරුන්ට මුට්ටි අල්ලන කොටසකුත් ඉන්න වනේ. ඒ අය සමාජෙට ගියාට පස්සෙන් රටේ ලෝකෙ තැනක් හදාගන්න එක එක්කෙනාට මුට්ටිය අල්ලනවා තමන්ගෙ හෘද සාක්ෂිය විකුණලා. ඉස්කෝලෙදි පදනමක් නැති හිනි එක්ක ඔහේ එකග උන, ඒවා පුශ්න කරපු නැති අය, රටේ පාලන තන්ත්‍රය ගැන පුශ්න කරන්නේ නෑ. ඔහේ හරක් වගේ ගාල්වෙලා ඉන්නවා. ෆ්ලේම් එක කඩන් එලියට එන්නේ එහෙමත් කෙනෙක් තමා.

අසේල: හිමිම් දැන් මගෙ මතක වලට වඩා ඔයාගෙ මතක එලියට ආවා. දැන් දැනෙනවද ඉස්කෝලෙක කොලීටිය බලන්නේ බිල්ඩින් වලින්වත්, ඒක තියෙන තැනෙන්වත්, ඒකෙ නමෙන්වත්, ඉගෙනගන්න ළමයි ගානෙන්වත්, උගන්නන ගුරුවරු ගානෙන්වත්, ඒකෙ තියෙන පහසුකම් වලින්වත් නෙමෙයි කියලා. එහෙමත් නැත්තං අවිචර රිසාල්ට්ස් ගන්නා, මෙන්න මේක දින්නා කියලවත් නෙමේ කියලා. ඉස්කෝලයක් කොලීටි වෙන්න ඕනෙ ඔය දේවල් වලින් නෙමේ බන්. ළමයි එක්ක ගනුදෙනු කරන්න දන්න ගුරුවරු ඉන්න,



ලමයින්ට නිදහසේ හිතන්න ඉඩදෙන, ලමයි කියන්නේ හරක් වගේ දක්කන්න ඉන්න ජාතියක් නෙමෙයි කියලා පිළිගන්න ඉස්කෝලයක් නමයි අපි සුපිරි ඉස්කෝලයක් කියලා පිළිගන්න ඕනෙ. (මොහොතක් නිශ්ශබ්දව සිට) මොනවා උනත් කළණි, අපි හැමෝම ගාව නියෙනවා අපිව ආයි පාසල් කාලෙට් ඇදලා ගන්න බොහොම සුන්දර මනක ගොඩක්. සමහර දෙව්වරු වගේ ගුරුවරු වටේ වගේම ලස්සන හඳවත් නිබුණා යාලුවො වටේට.....

(අසේල වේදිකාවේ දකුණු පසට යයි. වේදිකාවේ දකුණුපස මලානික අලෝකයකින් අලෝකමත් වී ඇත. අසේල එහි සිට කළණි දෙස මොහොතක් බලා සිටියි. කළණි බිම බලාගත්වනම සිටියි)

අසේල: මං ආයෙමත් අර පුශ්නෙ අහනවා. ඔයාට ඔයාගෙ ඉස්කෝලෙට් ආපනු යන්න හම්බුනොත් යනවද? ඔයාගේ සුපිරි, ප්‍රසිද්ද ඉස්කෝලෙට් යනවද ආයි ලමයෙක් වෙලා?

(කළණි කැළඹුනු වේදනාකාරී පුශ්නාර්ථයක් මුසු බැල්මක් අසේල දෙස හෙළයි)

**E. A. D. Ranaweera
D/BARCH/18/0005
FBESS**

අපේකම



වර්ත: ගුරුතුමා (සිංහල සාහිත්‍යය), සිසුන් (කසුනි, සුගතපාල, නිපුනි, සුගත්, සුමිත්, සමන්, වමන්, අනිත් පන්තිසිසුන්) ආරාධිත අමුත්තා

ආරම්භය

කසුනි: මාරම කම්මැලියි සුගතො

සුගත්: කම්මැලියි හන්... අර ගුන්තිල ඇවිත් ජාතක ද්‍රෝඩවන්ත ගත්තහම.. අපො... ඊට වඩා දැන් හොදයි... තව

නිපුනි: අනේද කියන්නේ.... එක්කෝ එදා බරණැස් නුවර කියයි එක්කෝ සැලලිහිණි ගායි....ආපෝ මට නම් එපාවෙලා....

සුගත්: මෙන්න මුන් නිදි මේ පාන්දර ..මොකද කියන්නේ කට්ටියම කම්මැලිකම යන්නත් එක්ක සිංදුවක් කියමුද??

කසුනි: ඒකනං මරු අදහස

සුගත්: නැගිටපල්ලා නැගිටපල්ලා අද ගුන්තිලයත් නැද්ද කොහෙද... වරෙල්ලා කට්ටියම සමනො අල්ලපන් හොද තාලයක්

සමන්: අඩසියේ තාරකාව දුටුවා ඔබේ නිල දූස සංකර.. ...

සුමිත්: හෝචි හෝචි නිදාගන්ඩ දෙන්නෙත් නෑ... මොකද බොල මේ බෙරිහන් දෙන්නේ... ඔහොම නෙමෙයි ඕක එන්නෙ මෙහෙම... කොහොමද? මෙහෙම, එහෙනං කට්ටියම ඔන්න ලැස්තිද? එකයි දෙකයි තුනයි ! හරි ගැමිමට, අඩ සියේ තාරකාව දුටුවා ඔබේ නිල දූස සංකර නැති පින්කර ඇති නෙඒමි පොඩිනේ.. මගේ වාරය ආපුවාම ආදරේ ගැන විමසුවාම..... (ගීතය ගායනා වේ)

(එකවර ඔවුහු නතර වෙති ගුරුතුමා වර්තය ඇරඹේ)

ගුරුතුමා: මැණිකේ තේ කහට එක නම් පංකාදුයි දැන් නං ටිකක් පරක්කුත් වෙලා.. හනිකට යන්ඩි ඕනෙ ඉස්කෝලේ පැත්තේ මගේ ළමයි සිංහල සාහිත්‍යයට හරි ආසයිනේ.. මං පරක්කු නිසා පොත් දිග අරගෙන මග බලාගෙන ඉන්නව.... ඇති, මං එන්නම් මැණිකේ....



(ගුරුතුමා පාසල වෙත ගමන් කරයි...)

(පසුබිමෙහි පැහැ මඩකඩිති වැවිභාවල වැනිකාලේ පෙන්වා ගුණ නොමග නොවැටී යන තාලේ... සිප්කිරි පෙවූ මුසිලයින් උඩුමහලේ අපේ ගුරුතුමා යයි තමන් ඉස්කෝලේ... ගීතය ගායනාව)

සිසුවෙක්: මහ හඩින් කෑ ගසයි.... නවත්තපල්ලා අන්න ගුත්තිලයා එනවෝ.....

ගුරුතුමා: මොකක්ද මේ ඇහෙන කෝභාව... මොකක් හරි කළඹගැනියක්වත් වෙලාද දන්නෑ ඉස්කෝලේ පැත්තේ, අනේ මගේ ළමයි ටික....

(ගුරුතුමා පාසල අසලට ලං වෙන්න... ළමයි වහා කලබලවී තම අසුන් කරා දුවති..එක් සිසුවෙක් තනියම හටමින් සිහින්දු ව කියයි..)

ගුරුතුමා: මොනවද කරන්නේ? මොකද මේ බෙරහන් දෙන්නේ...?

සුමින්: ඇදුරානෙහි අපි ගීයක් තෙපලුවෙමු..

ගුරුතුමා: මගේ උක්තාඛ්‍යාත පාඩම නම් හරියටම ඉගෙනගෙන වගේ.... දැන් මොකද්ද ඒ තෙපලු ගීය???

වමන්: අඩසියේ සියේ පාරකාව දුටුවා ඔබේ නීල දූස....

ගුරුතුමා: මොකක්?

නිපුනි: අඩසියේ පාර ගාව දුටුවා ඔබේ නීල දූස

ගුරුතුමා: නවත්තනව ඔබ අඩසියේ පාර ගාව

නිපුනි: දුටුවා ඔබේ නීල දූස

ගුරුතුමා: දැන් දුටුවද ඒක භාහාහා අද පාඩමට ලැස්ති උනාහං....අද පාඩම තමයි....

කසුනි: ඔන්න පටන් ගන්නා ජාතකය

ගුරුතුමා: මොකද කිව්වේ ?

කසුනි: මොන ජාතකද අද කරන්නේ??

ගුරුතුමා: අද පාඩම තමයි සඳකිඳුරුදා කව කට්ටියම ලියාගන්න එහෙනම්

කසුනි: හාපො ලියන්ටත් ඕනද?

ගුරුතුමා: ලියන්ඩ තමයි කීවේ....මෙන්න මෙහෙමයි ළමයි මේකේ කවිය පටන් ගන්නේ ඇඳගන්න දින්නිදු සර නොවැරදි වැද ගියපත් මුවින් වැමෙමන ලේ හැලි නොමද...

(වමන් නැමැති සිසුවා කෑගසමින් පන්නියට දුවගෙන එයි)

වමන්: වරෙල්ලා වරෙල්ලා වරෙල්ලා අන්න එන්න කිව්වා

ගුරුතුමා: මොකක්ද? මොකක්ද? පන්නියට එන විදිහක් දන්නැද්ද?

වමන්: සමාවෙන්න ඇදුරානෙති.... යන්න එන්න කිව්වා එන්න කිව්වා එන්න කිව්වා

ගුරුතුමා: කොහෙද මේ ළමයි කලබලේ දුවන්නේ ?

කසුනි: තරගෙට ගුරුතුමනි තරගයට

සිසුන්: එහෙනම් ආයුබෝවන්ට ගුරුතුමනි

ගුරුතුමා: මදෑ මං උදේ පාන්දර ආවා සාහිත්‍යය උගන්නන්ඩ, තරග! මගේ සරමේ මඩ ටික ගැවුණා විතරයි.

(ගුරුතුමා තනිව පන්නියේ සිටි කල්පනා කරයි, තනියම ගීතය ගායනා කරයි, මොනවා කරන්නද? ඔහු තනිවම කල්පනා කරයි ඔහු තරගය පවතින ස්ථානයට යයි)

(සිසුන් තරගය පවතින ස්ථානයේ එක් රොක්වී ඇත. තරගය ආරම්භ වීමට සුදානම් ආරම්භයට නිවේදක වේදිකාවට පැමිණෙයි)

නිවේදක: හෝ හෝ ප්‍රේක්ෂක හවතුනි මේ ආරම්භ වන්නේ ජයදෙන ස්ථාර් තරග වටයයි. පළමුව අප අපේ විනිසුරු මඩුල්ල හඳුනා ගනිමු. පළමුව දිගා මඩුල්ලේ දිගා මහතා දෙවනුව සංගීත මාධුරිය ලලිතා මහත්මිය තෙවනුව එහෙටත් රොක්ස් මෙහෙටත් රොක්ස් කෙවින් රොක්ස් මහතා එසේ නම් දැන් අප අපේ පළමු තරගකරු හඳුනාගනිමු. ඔහු දිනේෂ් මුතුකුමාරණා. ඔබ තරගයට සුදානම්ද?

දිනේෂ්: ඔව් ඔව් මම දිනන්නම ආවෙ...

නිවේදක: එසේනම් ඔබට මේ වේදිකාව



දිනේෂ්: සු... හරි පොඩ්ඩක් ඉන්න මතක් උනා මතක් උනා සුදු අරලියා මල පිපුනේ ඇයි තනිව.... (සිනිදුව ගායනා කරයි)

විනිශ්වය මඩුල්ල, දිමා මහතා: නියමයි දරුවා හරිම ලස්සනයි ලකුණු 8ක් දෙනවා...

ලලිතා මහත්මිය: හරිම ෂෝක් ලකුණු 10 යි

රොක්ස් මහතා: හරිම අලංකාරයි උත්කෘෂ්ටයි ලකුණු 10යි

නිවේදක: හෝ හෝ ලකුණු 28 යි අපි දෙවන තරගකරු ගෙන්වමු වමන් සමඟින් නිපුණි

වමන් සමඟින් නිපුණි: (බිටි බොක්ස් වාදන සමඟින්) මතකයි මට අදවැනි දවසක සමරුවා උපන්දින සාදය (ගීතය ගායනා කරයි)

විනිශ්වය මඩුල්ල, දිමා මහතා: හරිම ලස්සනයි නියමම ගැලපෙනවා ලකුණු දහයෙන් දහය

ලලිතා මහත්මිය: ඒ ගායනය හරිම මිනිරි ලකුණු 10

රොක්ස් මහතා: මට නංගින් එක්ක සෙල්ලි ගන්න ආසයි ලකුණු 10

නිවේදක: හෝ හෝ ලකුණු තිහක් ලබාගන්නවා. අපි ඊළඟ තරගකරුවෙකු යොමු වෙමු ඔහු, සුගතපාල

ප්‍රේක්ෂක සිසුන්: සුගතය සිනිදු කියනවද? ඕක කියන සිනිදු මෙලහට ගුත්තිලයගේ මොකක් හරි දොඩවයිද දන්නේ.. නෑ.. (සිසුන් ඔහු සමච්චලයට ලක්කරයි)

සුගතපාල: ගමට කලින් නිරු මුළුතැන්ගෙට... වඩනා (ගීතය ගායනා කරයි ගායනා කරන අතරතුර විනිශ්වය මඩුල්ල)

විනිශ්ව මඩුල්ල: ස්ටෝප් ස්ටෝප් මොනාද මේ? තරඟයකට නේද ආවේ? මේවා හරියන් නෑ තරඟවලට. සහභාගී උනාට ලකුණු දෙකක් දෙන්නමි..

(සුගතපාල වේදිකාවෙන් බැසයයි. අනිත් සිසුන් හු කියමින් ඔහුව සමච්චල් කරයි... සිදුවන සියල්ල දිනා ගුරුතුමා කලකිරීමෙන් යුතු බලාසිටි,,)

නිවේදක: අපි ඊළඟ තරගකරු ගෙන්නමු.

සුපුන්: තරඟකරු... මා මල දවසට සොහොන් කොත ලගට එනු මත මොහොතක් පාසා (ගීතය ගායනා කරයි.....)

(මේ අතරතුර ඉතා කලකිරීමට ලක්වූ ගුරුතුමා අසුනෙන් නැගිට එම ස්ථානයෙන් ඉවත්ව යාමට සැරසෙයි. අනික් ගුරුතෙවතුන් සිංහල ගුරුතුමා-ඉන්න ඉන්න,)

ගුරුතුමා (සිංහල සාහිත්‍යය): මොනවද මේ කරන්නේ ?

ප්‍රේක්ෂක සිසුන්: මේවා තමා හොඳ

ගුරුතුමා: මන් කොච්චර කිව්වද? කොච්චර උත්සාහ කලාද? සිංහල සාහිත්‍යය උලෙලක් පවත්වන්න... අපේකම අපේ භාෂාව අපේ සාහිත්‍යය නැත්තටම නැති උනාම තේරුම් යයි... මම යනවා.... (ගුරුතුමා කලකිරීමෙන් යුතුව ඉවත් වෙයි)

(ඇතැම් සිසුහු උසුළු විසුළු කරති. ඇතැම් සිසුන් ඉතා වේදනාවෙන් සිටිති.. තරඟය අවසන් වී ත්‍යාග ලබාදීමට සැරසෙයි)

නිවේදක: එසේ නම් දැන් එළඹ තිබෙන්නේ ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවයයි... මේ සඳහා මා ආරාධනා කරනවා විශේෂ ආරාධිත අමුත්තානන් හට, ත්‍යාග ලබාගන්න. ත්‍යාග ලබන්නේ වමන් සහ නිපුණි

(ඔවුන් ත්‍යාග ලබා ගනී.. සියලු දෙනා ප්‍රීති සෝභා කරති...)

නිවේදක: දැන් එළඹෙන්නේ ඉතාම සුවිශේෂී මොහොතකටය... මම මයික්‍රෝෆෝනය අපේ ආරාධිත අමුත්තා වෙතටම පිරිනමන්නම් කෝ... මෙතුමාම ඔයාලට කියයි...

ආරාධිත අමුත්තා: ඇත්තටම මට හිතුනා වටිනා ශිෂ්‍යත්වයක් පිරිනමන්න... ඔයාලම කියන්නකො බලන්න කවුද ඒකට සුදුසු කියලා??

ප්‍රේක්ෂක සිසුහු: වෙහ කවුද නිපුණි තමා, නෑ නෑ වමන්... (ප්‍රේක්ෂක සිසුන් නම් ඉදිරිපත් කරයි හු හඬ දෙයි)

ආරාධිත අමුත්තා: හරි මම කියන්නම් මෙම විශේෂ ශිෂ්‍යත්වය පිරිනමන්නේ ගමට කලින් හිරු මුළුතැන්ගෙට වඩනා ගීය ගායනා කළ ...

(ප්‍රේක්ෂක සිසුහු විමනියට පත්වේ සුගත නේද සුගත නේද කියමින් හඬ නංවයි)



ආරාධිත අමුත්තා: දැන් දන්නවා ඇතිනේ කවුද කියලා. සුගතපාල එන්න
වේදිකාවට (ගුරුවරු මුහුණෙන් මුහුණ බලති) අපේ සිංහල ගුරුතුමා හිටිය
නං කොච්චර සතුටු වෙයිද??

(බොහෝ සිසුන් පුදුමයෙන් බලා සිටියා ඇතැම් සිසුන් අත්පුඩි ගසමින් ප්‍රීති
කෝෂා කරති.....)

නිමි.....

A.A. Chinthaka Amal Herath

D/IT/18/0006

FOC